

Chịu Tội

Contents

Chịu Tội	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	50
14. Chương 14	57
15. Chương 15	59
16. Chương 16	61
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81

Chịu Tội



Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang giang hồ, cường cường, lãnh đạm cấm dục công x ngoài miệng không đút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-toi>

1. Chương 1

Trầm Lương Sinh mơ màng nghe tiếng mưa đập vào tán ô. Khi trận mưa mùa hạ dồn dập rơi trên lớp giấy dầu, hắt đường như từ trong mê man phát run, găng xốc lại tinh thần, cuối cùng đau đớn tỉnh lại.

Trầm Lương Sinh mở mắt ra, liền thấy một tán ô che phủ trước mặt mình, trên lớp giấy dầu nổi bật bức họa hoa lau tĩnh mịch, bút pháp thực linh hoạt, như thể sắp không chịu nổi gió mưa ập tới. Hắn nghe được tiếng người nói bên thân, trời chẳng mưa bao lâu nữa, qua một lúc sẽ tạnh, liền đưa tay lần mò tìm bội kiếm. Tần Kính đứng ở bên người hắn, cầm dù khẽ đưa mắt nhìn, thấy ngón tay hắn giật giật, liền cúi người ghé sát lại một chút.

Sơn gian hoang vắng, ngoại trừ hắn ra tuyệt không có bóng người nào. Trầm Lương Sinh bị thương nặng vừa lúc tìm được gian miếu đồ nát này, vốn muốn đi vào trú mưa dưỡng thương, cuối cùng thể lực lại không trụ nổi, ngã xuống trước cửa. Miếu thổ địa sớm đã bị bỏ hoang lâu ngày, cánh cửa cũ kĩ đều lung lay đổ sụp, Trầm Lương Sinh xiêu vẹo ngã xuống ngưỡng cửa lấm bùn đất, ngồi tựa trên ván cửa, ngất đi khoảng chừng nửa nén hương.

Máu hắn chảy rất nhiều, mưa lớn xối cũng không trôi hết, máu thấm đầm lên ván cửa lại thuận theo nước mưa trôi nổi loang ra, cảnh tượng ướt át mà mê người, giống như cỗ quan tài được phủ thêm một tầng đồ thấm. Tình trạng người dở sống dở chết khiến Tần Kính có chút khó xử, do dự một chút vẫn là dứt khoát hỏi:

“Tên ngươi là gì? Nếu ngươi chết, có cái tên lập bia cũng tốt.”

Trầm Lương Sinh ngằm vận chân khí, cảm thấy được toàn thân không chỗ nào không đau, tựa như có hàng ngàn thanh đao nhỏ dày xéo trong người, hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.

Tần Kính thấy hắn không đáp lời, chỉ cho rằng hắn không cam lòng chết như vậy, liền gật gật đầu thuận miệng nói:

“VẬY... nếu có thể sống vẫn là tốt hơn.”

Tuy rằng đau đớn cực độ Trầm Lương Sinh cũng không muốn lại ngất đi nữa, cố gắng làm cho ý thức tỉnh táo, giương mắt chống lại ánh mắt của Tần Kính.

Tần Kính cùng hắn nhìn nhau, thấy đôi mắt kia tuyệt không chứa ý khẩn cầu cứu giúp, cũng không có vẻ quật cường không cam chịu, chỉ như một hồ nước lạnh sâu thẳm, vừa lạnh vừa tĩnh, phản chiếu hình bóng của chính mình — thân người đang khẽ cúi, một tay cầm ô, một tay vò đầu, rõ ràng còn chăm chăm chú chú xem xét đối phương, lộ ra bộ dạng ngẩn người.

Tần Kính khụ một tiếng đứng thẳng dậy, nghĩ muốn lấy lại phong thái thể ngoại cao nhân, lại tự cảm thấy có chút buồn cười, đành phải khụ tiếp một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Mới vừa rồi xem qua mạch tượng của ngươi, ngoại thương lại thêm nội thương, thể nhưng vẫn còn chút sức lực. Ta cũng không thể thấy chết mà không cứu, nhưng nếu tùy tiện vận động... ta sợ trên đường ngươi liền chống đỡ không nổi. Ý của ngươi như thế nào?”

Trầm Lương Sinh thân là Hộ pháp của mật giáo, kinh mạch bản chất vốn không tầm thường. Hắn tự hiểu với một thân thương tích như vậy cũng không trách khiến người này nghĩ trầm trọng, cho dù nằm ở chỗ này gặp mưa, thêm vào một ngày một đêm nữa hắn cũng không chết được, huống chi chỉ một đoạn đường.

Trầm Lương Sinh trong lòng cân nhắc một phen, nếu phát pháo hiệu cho giáo phái, dẫn người tới là bạn hay thù còn chưa biết, chưa tới lúc bắt đắc dĩ vẫn là thôi đi. Hiện tại đã có người nguyện cứu, liền tạm nghe theo ý, còn như người nọ lại lịch như thế nào, là thật tâm cứu giúp hay còn ý đồ gì khác, vẫn là đi từng bước xem từng bước vậy.

Tần Kính thấy hắn trầm mặc không nói, hơi hơi vuốt cằm, ý đơn giản chỉ thuận tiện muốn cứu mạng người này, liền thu tán ô trong tay lại, kẹp dưới nách, khẽ dụng lực xoay người, muốn nâng người đang ngồi dưới đất dậy. Đáng tiếc võ công của Tần Kính vốn bình thường, cộng thêm chút công phu trợ lực mới nhẹ nhàng một chút, nếu bàn về sức lực thật sự cùng người bình thường đấu võ cũng không kém nhiều lắm, nhưng hiện

phải kẹp ô trong tay lại phải ôm một nam nhân cao hơn mình, thật sự có chút lực bất tòng tâm. Y đành phải thở dài, đem cây ô ném qua một bên, dùng hai tay đem người nâng lên, lại thở dài:

“Thật đúng là nặng.”

Trầm Lương Sinh nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác người nọ vận công mà đi, thầm nghĩ người này công phu vậy nhưng thật sự không tốt, nếu như y thuật của y cũng ở mức này, đại khái vẫn là tự dựa vào chính mình cứu mình thôi. Dứt khoát không quản đến y nữa, tùy ý để y ôm mình lắc lư bước đi, âm thầm vận khởi độc môn tâm pháp hồi phục kinh mạch bị hư tổn.

Tâm pháp của Trầm Lương Sinh gọi là Ngũ uẩn giai không, xuất danh từ phật môn tâm kinh, nhưng chẳng qua cũng chỉ là mượn cái hư danh mà thôi, cùng nội công phật gia không có nửa điểm liên quan. Có điều tâm pháp này xác thực là một chữ “không”, khi vận công là lúc tâm mạch dần có xu hướng như có như không, nội công luyện tới tầng cao nhất, có thể đưa thân thể vào trạng thái chết giả trăm năm, chỉ lưu lại một luồng khí tức bất diệt trong thân thể, tới lúc sống lại công lực cũng mạnh gấp trăm lần, trở nên vô địch.

Trầm Lương Sinh, cái tên này nghe có hơi chút nữ nhi, nhưng thực ra người cũng như tên, tính lãnh tâm hàn, định lực rất cao, tu luyện tâm pháp tới tầng này quả thật là nhân tài. Tuy nói luyện tới tầng thứ bảy sau sẽ khó nâng cao nữa, nhưng công phu tới tận mức này khi vận công hơi thở, mạch tượng giống như có phần mỏng manh, một số gần như bộ dạng của người đã chết.

Tần Kính không biết hẳn luyện tâm pháp quỷ dị, chỉ cảm thấy người đang ôm trong lòng dần dần không còn khí lực, dưới chân càng gấp gáp, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một tia đau xót. Tuy rằng vốn chẳng quen biết, nhưng vừa rồi đã nói muốn cứu hắn, nếu vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chết trong ngực mình, cảm giác này thật không dễ chịu.

Cơn mưa mùa hạ quả chẳng kéo dài lâu, mưa dần có xu thế ngừng nghỉ, nơi cuối chân trời mặt trời cũng khê hé lộ, trong rừng điểm chút vệt nắng vàng nhạt yếu ớt, tiếng chim hót cùng ếch nhái kêu phát ra trong khung cảnh tịch mịch càng làm tăng thêm mảnh tử khí trầm trầm trong lòng. Tần Kính cúi đầu nhìn người y đang ôm, mặt hắn trắng như tờ giấy, sắc môi nhợt nhạt, thần sắc thực yên tĩnh an hòa, không thấy lộ vẻ đau đớn khổ sở.

Không đau cũng tốt, Tần Kính yên lặng thầm nghĩ, dù sao người sống trên đời thường nhiều chuyện ngoài ý muốn, ít nhiều cũng phải chịu chút thống khổ, nếu có thể vô tri vô giác mà chết, càng ít chịu đòn đau âu cũng là điều tốt.

Ngẩng đầu nhìn phía xa, được lư (nhà nhỏ) của mình còn phải vượt qua một ngọn núi nữa, người này chỉ sợ là không chống đỡ nổi đến lúc đó. Chính mình hai tay cũng đau nhức, ôm hắn không an ổn cho lắm, nếu là tỉnh táo có cơ may sống sót y còn muốn cố gắng mà chịu khổ, vừa nghĩ như thế y liền dừng lại nghỉ, cẩn thận đem người trong ngực xê dịch, muốn ôm vững một chút.

Trầm Lương Sinh mặc dù vận công nhưng cũng không phải đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn vô tri vô giác, thấy y ngừng bước thì cho là tới rồi, mở to mắt đánh giá, chính là thấy Tần Kính nhú mày nhìn hắn, thấy hắn mở to mắt rồi lại vội chớp mi lộ ra biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười, nhẹ giọng nói:

“Cách không xa nữa, người nếu mệt thì tiếp tục ngủ đi.”

Trầm Lương Sinh sống hai mươi sáu năm, lần đầu tiên có người dùng khẩu khí đồ tiểu hài nhi cùng hắn nói chuyện, suy nghĩ thoáng chốc liền đoán được người này chỉ sợ cho rằng mình là “hồi quang phản chiếu”, lại thấy thần sắc của y thoáng chuyển không được tốt cho lắm, hư hư ảo ảo dưới ánh tà dương, từ khóe mắt tới gò má giống như còn vương vệt nước mắt, liền cũng thấp giọng đáp:

“Làm phiền.”

Trầm hộ pháp bình sinh mặc dù cùng hai chữ “người tốt” hoàn toàn không can hệ, nhưng cũng là người xấu có lòng chính trực ngay thẳng, ngay cả giết người cũng có lễ độ — không chút lưu tình nào mà đem người xuyên thủng, lại khách khí mà nói thêm “Đắc tội” — biểu tình nghiêm trang khiến cho người trong giáo nhìn hắn liền lạnh gáy.

Câu “Làm phiền” này khiến Tần Kính nhếch miệng cười cười, thầm nghĩ chờ tới lúc ta làm cho người một nắm mồ thì tạ ơn cũng chưa muộn. Trong lòng thoáng khổ sở, ý cười trên mặt trái lại càng thêm sâu.

Trầm Lương Sinh vẫn chưa tiếp tục vận công chữa thương, thứ nhất đau đớn đang dần nguôi, thứ hai dục tốc bất đạt, dù sao lúc này tạm thời cũng không vội. Hắn bình tâm tĩnh khí tỉ mỉ xem xét người đang ôm hắn, trong lòng cũng không mấy may chút cảm kích với y. Trên đời có nhiều kẻ thiện lương tốt đẹp, cũng có nhiều người gian tà khổ ách, vạn vật vốn tự nhiên. Vô luận là thiện hay là ác, cùng mình không chút liên quan, Trầm Lương Sinh xem người cũng chỉ như đất trời cỏ cây mà thôi, không biết vì có gì lại động tâm.

“À?”

Thời gian một chén trà nhỏ đã qua, Tần Kính nhận thấy người trong ngực lộ ra khí tức vững vàng, không giống người sắp chết thường biểu hiện cái gọi là “hồi quang phản chiếu”, trong lòng lấy làm kì lạ, cúi đầu nhìn hắn, cười nói:

“Xem ra mệnh người chưa tuyệt.”

Trầm Lương Sinh đánh giá y một lúc lâu, hóa ra người này vẫn chưa thực sự rơi lệ. Chỉ là từ khóe mắt kéo xuống một vết sẹo dài, mờ nhạt mà nhỏ, thoáng nhìn lại tựa như vết lệ, phải nhìn kĩ mới có thể nhận thấy.

Vết sẹo ở nơi như vậy, không làm cho mặt mày khó coi, ngược lại làm cho gương mặt bình thản kia thêm một chút thú vị. Nhất là khóe miệng cong cong đang cười này, lộ ra biểu hiện tựa như khóc tựa như cười mà cũng chẳng phải khóc chẳng phải cười.

Hoàn

(*) Hồi quang phản chiếu: “hồi” quay lại, “quang” ánh sáng, “phản” trở lại, “chiếu” là soi sáng. Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sảng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bừng tỉnh trước khi chết. Y học cổ truyền gọi là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” hoặc “Giả thần”. Cũng như ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người bệnh tự nhiên đột tỉnh cũng như thế. Thông thường người bệnh rơi vào trường hợp này thì khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ chết.

2. Chương 2

Tần Kính tự là Hằng Túc, thái độ làm người lại chẳng mang chút đoan chính nghiêm túc nào. Lúc băng bó vết thương cho Trầm Lương Sinh cùng hắn trao đổi danh tính lại khiến y bật cười châm chọc, nhất oản lương thủy, sinh bất phù hợp thì, thật là một cái tên hay.(*)

Trầm Lương Sinh không đáp lời, mặc y ở trên người mình nắn nắn sờ sờ thoa được, trong lòng biết ngoại thương cũng không đáng ngại, chính là nội thương ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng hơn một tháng, công lực muốn hồi phục hoàn toàn lại chẳng biết đến khi nào, mà thời cơ đã gần tới, nhiệm vụ trong giáo lại vô cùng cấp bách cần người, thật sự là phiền toái.

“Kính mạch của bị hư tổn rất nặng, trước mắt cần an dưỡng mới mong bình phục.” Tần Kính đem từng bình thuốc cất kỹ vào hòm, “Nếu chuyên tâm điều dưỡng khoảng chừng bốn năm mươi ngày có thể hồi phục công lực được tám phần, hai phần còn lại thì phải dựa vào chính người...”

Tần Kính nói một nửa liền thấy Trầm Lương Sinh giương mắt thẳng tắp nhìn về phía mình, nghĩ rằng hắn sợ quá chậm, lắc đầu khuyên nhủ:

“Việc này không nên quá gấp gáp. Ta nói với người là lời thật, biện pháp giúp người hồi phục công lực nhanh hơn không phải không có, nhưng cách này khiến người ba năm cuối tất có hậu hoạn, ta không muốn dùng. Người còn trẻ, về sau như vậy không đáng.”

“Người là đại phu giỏi.”

Mặc dù biểu tình không chút cảm kích, Trần hộ pháp lời này nói tuy bình thản thật ra là thực lòng — những lúc hấn cùng địch giao chiến, ngẫu nhiên gặp kẻ khó đối phó cũng thường thu kiếm vào vỏ, chân tâm thực ý mà nói: “Đa tạ chỉ giáo” rồi thẳng tay đem người đưa vào vòng luân hồi — cho nên nói hấn thiệt tình tán thưởng cũng không quá lời.

“Không dám nhận.” Tần Kính đứng dậy đi đến chỗ đứng được, lấy ra một bình sứ màu xanh, “Mới nãy còn chưa nói hết, hai thành công lực còn lại...” Lại trở về bên cạnh bàn, lật chén nước ra, dùng một chút vẫn là tính toán đem lời nói rõ ràng:

“Vừa tỉ mỉ xem mạch của người giống lúc đầu nhưng thật ra ta không nhầm. Người đích thực tu luyện tâm pháp vô cùng cổ quái, hai phần công lực kia ta xác thực bắt lực, chỉ dựa vào chính người chậm rãi bù đắp thôi.”

Y mang bình được phía trước trở lại bên giường, đổ ra hai viên được đồ thắm đưa tới trước mắt Trần Lương Sinh:

“Uống đi.”

Trần Lương Sinh chưa nhận được, vẫn thẳng tắp nhìn Tần Kính, không chút nào che giấu ý muốn dò xét. Ngũ uẩn giai không này tuy là mật bảo của giáo, chỉ có các thế hệ Đại hộ pháp mới có thể tu hành, nhưng trên giang hồ đối với điều này cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Nếu vị đại phu này đã rõ mình như lòng bàn tay, lại vẫn chịu ra tay cứu giúp, chắc chắn không phải do hai chữ “thiện tâm” đơn giản vậy.

Trần Lương Sinh không nhận được, Tần Kính cũng không tức giận, tự cầm lấy tay hấn đem hai viên được hoàn cùng chén trà nhét vào, thu tay lại rồi nói tiếp:

“Nơi đây hiện tại trừ người và ta không có người ngoài. Vừa rồi khi tiến vào người chắc cũng thấy rõ, nơi này không có gì ngoài địa thế bí mật lại thêm trận pháp gia tăng, không phải ai muốn vào liền có thể xông vào. Ta đã đáp ứng cứu người thì sẽ không tính toán hại người. Ta là đại phu, người là người bệnh, không có ý gì khác. Trời cũng đã tối rồi, muốn đi hay ở tùy người quyết định.”

Tần Kính nói xong liền quay về bên bàn, tự mình châm chén nước lạnh một hơi uống hết, cảm thấy khó chịu trong lòng dường như cũng bớt đi chút ít. Kì thực Tần Kính chính y cũng biết khổ sở kia kỳ thật không tồn tại, chỉ là nghĩ đến kết quả ván cờ số mệnh kia, ảo tưởng đau lòng mà thôi.

Trần Lương Sinh lặng yên một lát, thanh âm nhàn nhạt hỏi:

“Người muốn gì?”

Tần Kính quay người nhìn hấn, chớp mi cười:

“Ăn cứu mạng đương nhiên là muốn người lấy thân báo đáp rồi.”

Nói Tần Kính bình sinh mặc dù cùng hai chữ “người xấu” hoàn toàn không dính dáng, nhưng cũng là loại người tốt bề ngoài không hề đứng đắn. Chẳng những thích cờ bạc lại còn háo sắc. Hơn nữa chỉ cần bộ dạng tốt đẹp không quản nam nữ, đều tùy tiện muốn chiếm tiện nghi. Tuy rằng thật ra y chưa có gì quá phận, cũng không có lá gan đó, người trước mắt này y lại vạn phần không thể trêu vào, nhưng có tiện nghi không chiếm rồi cuộc không phù hợp Tần đại phu trước sau như một luôn miệng nói toàn lời bỉ ổi.

“Người là đại phu, ta là người bệnh, không còn gì khác?”

Cùng một câu, Trần Lương Sinh dùng lại, tuy là ngữ khí bình thản lại khiến Tần Kính nghe ra một tia chế nhạo thú vị, ý tứ chắc hấn châm chọc chính mình câu trên nói còn dễ nghe tiếp câu dưới liền nói năng phi lễ, không có y đức.

Ai, Tần Kính âm thầm thở dài, chau mày ủ rũ mà nhìn kẻ ngồi trên giường, thâm nghĩ vị nhân huynh này rõ ràng nhìn qua lạnh lùng ít lời, thật sự là lãng phí da mặt mà.

Trần Lương Sinh không cần nhiều lời nữa liền nuốt xuống viên được kia, chỉnh lại y phục rồi nhắm mắt ngủ. Hấn có trực giác người này sớm muộn gì cũng có chuyện yêu cầu mình, trước mắt không nói thẳng liền để lại điều kiện trao đổi về sau. Lấy lợi đổi lợi rất làm cho người ta yên tâm.

Tỉnh lại đã là ba ngày sau, Tần Kính chữa bệnh quả nhiên không tệ, bồi bổ cố nguyên lại dùng được lưu thông khí huyết, ngay cả ngoại thương cũng hiệu quả rõ ràng, ngấn ngủi ba ngày miệng vết thương đều đã kết vảy, có lẽ mấy hôm nữa liền hồi phục toàn bộ.

“Thế nào? Có thể dậy rồi đi?” Tần Kính chính mình phối được tự nhiên trong lòng hiểu rõ, ừ, trông tốt lắm, qua đây liếc mắt dò xét một cái chính là thấy Trần Lương Sinh khoác áo bước xuống giường.

“Đa tạ, ngoại thương đã không còn đáng ngại.”

“Một tháng tới, cứ ngày cách ngày tiến vào được tuyền ngâm hai canh giờ, đi theo ta.”

Ra khỏi được lư, đi lanh quanh một hồi, liền thấy phía trước hơi nước mỏng manh phủ vào mặt, một cỗ được hương thanh dịu cùng truyền tới. Trần Lương Sinh không kiêng dè — hai đại nam nhân cũng chẳng có gì phải cố kị — trực tiếp trút bỏ sạch sẽ y phục, đi vào trong ao ngồi xuống.

Tâm tư Tần Kính cũng không đặt trên người hấn chỉ nhìn xiêm y dính máu trên mặt đất, nghĩ nghĩ nói:

“Không đáng giá liền ném đi? Còn người chính mình cứ vậy tắm.”

“Tùy ý.”

Tần Kính nhặt từng kiện y phục lên xoay người đi vài bước, lại nghĩ tới hấn đã nhiều ngày cũng không được tắm gội, vì thế trở lại nói:

“Ta đi lấy tạo sừng(*), người thuận tiện gột rửa đầu tóc đi.”

Đợi cho Tần Kính lấy đồ dùng để tẩy rửa về, đã thấy Trần Lương Sinh giống như ngủ thiếp đi rồi, nhắm mắt tựa vào bên cạnh ao, một bộ dáng vô tri vô giác.

“Trời nóng nực ngâm được tuyền này đích xác có chút khó chịu, lần sau người buổi tối lại đến.”

“... ..”

Trần Lương Sinh không lên tiếng, Tần Kính tiếp tục tự quyết định:

“Chớ để thực sự ngủ quên, tuy nước không sâu, ngộ nhờ chết đuối cũng không hay a.”

“... ..”

“Đồ vật này nọ ta đặt ở bên này, người có thể tự mình làm chứ?”

“... ..”

“Trần Lương Sinh Trần hộ pháp, ta là Tần đại phu không phải Tần lão mục tử.... Ai, ta xem như đã hiểu được cái gì gọi vô thanh vô tức mà sai khiến người a.”

Kì thật Trần Lương Sinh cũng không có ý tứ sai khiến gì đó, hấn chỉ là đang vận công chuyển khí mà thôi.

Tâm kinh nói, Ngũ uẩn giai không, vô trung vô sắc, không còn cảm thụ nhận thức với bên ngoài, không có thị giác, thính giác hay khứu giác, cũng không có sắc – thanh – vị – xúc pháp.

Tâm pháp của hấn lại toàn bộ không tuân theo chủ ý nguyên gốc của phật gia, càng muốn tự tạo không thành có, nội tức sinh sôi bất diệt, đối với ngoại vật tri giác càng thêm mẫn tuệ sâu sắc.

— Hấn cảm thấy được có bàn tay nhẹ nhàng tháo xuống phát quan trên đầu mình, từng chắt từng chắt xoa bung tóc.

Tần Kính gỡ phát quan của Trần Lương Sinh xuống, đánh tan sợi tóc, lấy qua gáo gỗ múc từng gáo nước ấm đổ lên đầu hấn.

Tóc đen như mực, uốn lượn uyển chuyển.

— Cảm thấy được có bàn tay tinh tế chải qua mái tóc, không bài xích phiền hà này, gỡ bỏ từng chút lại từng chút sợi tóc dính kết.

Trần Lương Sinh ngày đó máu chảy nhiều như vậy, tóc thấm đẫm máu tươi, sau khi khô dính chặt rồi bởi, khi gặp được nước ấm lập tức tách ra, trong nước lại thêm vài sợi đỏ nhạt.

Tần Kính đưa mắt nhìn theo màu máu đang tan ra phía trước, đập dờn nhỏ bé tựa như một dải lụa mỏng đỏ tươi, sau lớp mỏng manh ấy là thân thể xích lửa quanh năm tập võ, trên người vài đạo vết thương rất sâu, đóng lớp vảy máu dữ tợn giống như vật còn sống... Tựa như con rắn dài đỏ sậm uốn mình loan chuyển nổi lên trên thân thể, đầu rắn nằm trước ngực, ngay chính vị trí nhũ đầu (núm vú), nhẹ nhẹ phẫn hận vừa phun vừa thu cái lưỡi độc, từ trên nhũ đầu uốn lượn lướt qua.

— Cảm thấy được đôi tay kia không nhanh không chậm ẩn nhu sợi tóc ở cổ, khi thì nặng khi thì nhẹ. Lúc nào nặng lúc nào nhẹ cũng là.... không thể nắm bắt.

Ánh nắng loang loáng làm nước ao trong veo sáng tỏ như không có gì. Ánh mắt lại hướng xuống dưới, liền thấy tư thế ngồi của đối phương thanh thản, tính khí nam nhân đang ngủ đông giữa hai chân hân cũng mây may hiển hiện. Bởi vì rất bình thản ngược lại không có tâm tư dục hỏa xa xôi gì.

Tần Kính thu hồi ánh mắt, chỉ chăm chú nhìn gương mặt Trần Lương Sinh, chuyên tâm vào việc dưới tay.

Mây ngải mắt phượng, mũi cao thẳng cặp môi mỏng, lạnh lùng như tuyết nơi đồng hoang, lại sắc sảo như băng phủ rừng thông. Tuyệt không phải vẻ yêu mị tà ác, chính là mang sát khí quá nặng.

Còn có... Tần Kính tinh túy xem xét, ngay cả mặt cũng không dám nhìn lại, thăm nghĩ thể nào cổ tình có người rành rành phía trước, lại vẫn là nhất phái cảm dục cơ chứ.

Phải biết càng cảm kỳ... càng sẽ làm người ta đa tưởng a.

— Cảm thấy được quanh người nước ẩm thấm nhập tứ chi xương cốt, lướt nhẹ không dùng sức mà tê dại. Được hương dần dần nồng đậm, cũng là hai cổ hương vị bất đồng. Trên thân mình người nào đó mùi thảo được thơm mát, giống như một bóng dáng mờ ảo nhàn nhạt giữa lớp sương mù dày đặc, càng bước càng gần, cuối cùng hiển nhiên giữa mù mịt hiện ra thân ảnh.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, Tần Kính hạ quyết tâm không trộm nhìn nữa.

Được rồi không nhìn thì không nhìn, ngón tay tách ra sợi tóc trơn mịn lại như trốn không thoát khỏi vòng vây, tựa như cá mắc lưới cổ vùng vẫy tránh trái tránh phải.... Tần Kính mạnh buông tay ra, đứng lên thối lui từng bước, tính khí dưới hạ thân y đã hơi ngạnh lên cọ xát tiết khó, quả như cá mắc lưới, xiết chặt cũng khó chịu mà nổi lông... vẫn là khó chịu a.

Chỉ vì sớm muộn gì cũng chết mà ở trong nước vùng vẫy lâu một lát, cũng chỉ là chịu tội sống mà thôi.

— Cảm thấy được đôi tay kia đột nhiên rời đi, giống như bóng người mờ ảo trong sương mù sắp sáng tỏ lại chợt biến mất không tìm thấy nữa.

“Tắm rửa thay đổi y phục này, người ngâm đủ canh giờ liền tự lên đi.”

Tần Kính hắng giọng một cái, nói xong xoay người rời đi. Còn lại Trần Lương Sinh một mình ngâm trong ao, nội tức chuyển động đủ một vòng, chậm rãi mở mắt ra.

Tóc, thứ này... Hắn vuốt một lọn tóc, hiếm khi có tâm nghĩ đến một ít chuyện vẩn vơ.

Tóc, thứ này vốn là vật vô dụng. Cắt đi chẳng đau, mặc kệ thì lại mọc quá dài, nhưng cổ tình lại có khi linh hoạt, nhạy bén giống như một cây tế ti huyền châm chấn mạch kia.

Trong tâm có tạp niệm, dục vọng hiển lộ, giấu cũng chẳng thể giấu, muốn che đậy càng dễ dàng bộc lộ thôi.

Hoàn

.

(*) Chú thích: Trần Lương Sinh []

nhất oản lương thủy []: một chén nước lạnh

sinh bất phùng thì []: sinh không hợp thời

(*) tạo sùng (): đồ để tắm, chắc giống bông tắm thời nay =)))

3. Chương 3

Trong núi phân không rõ thời gian, nháy mắt đã qua một tháng, thương thế của Trầm Lương Sinh đã lành không sai biệt lắm, hắn liền khởi hành hồi giáo phục mệnh. Trước khi đi tháo xuống lệnh bài của Đại hộ pháp bên hông, lệnh bài phân hai nửa âm dương, hắn đem âm lệnh giao cho Tần Kính, xem như bằng chứng ngày sau đàm điều kiện.

Tần Kính chính mình sinh ra một chút ý niệm không nên có trong đầu, hành động lúc này lại trái thường ngày, đem toàn bộ cột nhả, tùy tiện đều thu thập không còn một mảnh, tiếp nhận lệnh bài nghiêm mặt cung kính nói.

“Trầm hộ pháp, từ biệt không tiễn, sau này có cơ hội gặp lại.”

Trầm Lương Sinh đi rồi, được lư trên núi một lần nữa chỉ còn lại một mình Tần Kính, rồi lại tựa như nơi nơi chốn chốn đều lưu lại bóng dáng người đi.

Những lúc một mình ăn cơm, liền nhớ tới mỗi khi cùng Trầm Lương Sinh ngồi cùng bàn dùng bữa, đều đã nhin không được phân tâm mà lưu ý tay hắn.

Làn da Trầm Lương Sinh thiên trắng, ngón tay thon dài đốt xương cũng không quá lộ, bàn tay nhìn không ra các nốt chai của người hàng năm cầm kiếm, nhưng mà vẫn khiến cho người ta liếc mắt một cái liền có thể biết được đây là đôi tay của một người luyện võ. Có thể nhận ra trong đó ẩn chứa lực đạo mà chỉ cần tay không dụng một chút lực liền vận gây đau người. Ngẫu nhiên hai lần quá mức nhập thần, khi đối phương chấp đũa gấp rau, ánh mắt không tự giác liền nhìn theo món ăn kia, một bàn tay chuyển đến bên môi hắn, nhìn cặp môi mỏng khê hé mở, tỉ mỉ chậm rãi nhai nuốt, rồi lại cảm thấy được hắn cắn bản không thềm bận tâm đưa vào trong miệng là thịt cá trân tu hay chỉ là đậu hủ rau xanh, phân không ra trong đó có gì khác biệt.

Đại để chuyện ăn cơm với hắn cũng chỉ là “ăn” mà thôi.

“Có việc gì sao?” Có lần ánh mắt Tần Kính lưu lại quá mức đối lấy Trầm Lương Sinh hỏi một câu. Trong đó mặc dù đều không chứa ý vui vẻ nhưng cũng đủ khiến Tần Kính hoàn hồn.

“Không có gì, món ăn đạm bạc, chiêu đãi không chu đáo rồi.”

Tần Kính trên mặt cười đến lễ phép nhã nhặn, trong đầu lại nghĩ không biết nếu cùng hắn miệng lưỡi giao triền sẽ là tư vị gì?

“Không sao.”

Lời đáp lại không có bất kì cảm xúc gì. Tần Kính mỉm cười thầm nghĩ, người này đại khái thường không biểu hiện ra biểu tình người thường nên có.

Lại có khi châm một bình trà ngon, tựa bên cửa sổ đọc sách, dường như vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh người nọ ở trong sân tập kiếm.

Lẽ ra Tần Kính nên kiêng dè, không phải tất cả kiếm giả (người luyện kiếm) đều nguyện ý đem kiếm pháp của mình bày ra trước mắt người ngoài. Nhưng Trầm Lương Sinh dường như cũng không thèm để ý Tần Kính quan sát, từng chiêu từng thức lúc nhanh nhẹn lúc chậm rãi, dù chưa động chân khí sát niệm nhưng vẫn thể hiện kiếm ý tinh tú thâm sâu.

Trên giang hồ, Hình giáo dấy lên tinh phong huyết vũ đã bị trừ khử hai trăm năm trước, lâu đến mức sắp thành truyền thuyết. Chính là hai trăm năm qua đi, Hình giáo chưa chấn hưng lại bình tiền, nhưng vẫn có thể khiến những người nổi danh trên giang hồ cảm thấy bất an, có thể thấy được tràng họa chiến tranh từ lâu kia thâm liệt như thế nào.

Trầm Lương Sinh ước chừng chỉ luyện chiêu tiêu khiển, không thấy ma giáo hộ pháp năng lực nghịch thiên trong truyền thuyết lấy một người mà diệt sạch hơn mười môn phái, chỉ có kiếm ý phiêu phiêu phong lưu gợi tình.

Tần Kính ngắm nhìn một lát liền đem tâm tư trở lại trên trang sách, thăm than một tiếng tạo hóa thật tuyệt vời, đáng tiếc muôn vàn tuyệt vời cũng chỉ là một thanh thần binh lợi khí trần giáo mà thôi. Đồn đãi vị trí Đại hộ pháp Hình giáo đều đã đạt tới cảnh giới vô ngã, vứt bỏ hết dục vọng tầm thường của người đời, riêng chuyện nghe giáo chủ hiệu lệnh giết một ngàn — thì sẽ không giết tám trăm mà trở về, xem ra đúng là sự thật.

Trầm Lương Sinh lưu lại hộ pháp âm lệnh, Tần Kính vốn cũng cho rằng thất lưỡng phù hợp mang theo nhưng lệnh bài này không biết là tạo ra từ vật liệu gì, không phải đá chẳng phải sắt, lạnh như hàn băng, cách hai tầng y sam vẫn có thể cảm thấy hàn khí bên hông.

Sau đó có đêm thời tiết nóng khó nhin, Tần Kính đơn giản đem lệnh bài kia nhét vào dưới gối trúc, thân người nghiêng qua hai gò má dán vào gối đầu như có như không cảm giác mát lạnh ngấm truyền tới, thật ra lại có chút dễ ngủ.

Kết quả hứa là không nên đem vật tùy thân gì đó của người ta đặt ở trên giường, khi màn đêm buông xuống, Tần Kính lại mang theo tiến vào mộng đẹp.

Nửa đêm tỉnh lại mồ hôi đã thấm ướt tiết y (áo lót) trên người, vật giữa hai chân thế nhưng lại cứng lên, cả người khô nóng.

Y nhin không được sờ soạng dưới gối, đụng đến mặt lệnh bài kia xúc cảm lạnh như băng, tương phản hoàn toàn nhiệt ý quanh thân càng thêm cảm thấy khó nhin.

Tần Kính nhắm chặt hai mắt nắm lấy lệnh bài chậm rãi xoay tay, lệnh bài dán tại chỗ xương quai xanh, buốt lạnh khiến y kích động. Gian phòng chìm trong bóng đêm, trên mặt y mạc danh kỳ diệu hiện lên ý cười.

Ngón tay lại đẩy lệnh bài xuống phía dưới, cách lớp tiết y dừng tại trước ngực hơi hơi chéch về vị trí bên phải. Nhũ đầu bên phải bị khí lạnh kích thích, chưa vuốt ve lại từng chút một cứng lên.

Âm lệnh ngay mặt khắc hình một con diên duy quái vật đầu người mình rắn, xưng bá thiên hạ. Tần Kính mỉm cười thâm nghĩ, Trầm hộ pháp nếu như người biết được vật tùy thân của người bị ta dùng để làm việc này, không biết là còn có thể duy trì vẻ mặt bất hủ bất nộ, vô động vô trung kia nữa không?

Lệnh bài vuông vắn chỉnh tề, bốn góc đã từng mài qua giống như mũi dao. Tần Kính cách một tầng tiết y, dùng một góc lệnh bài như có như không gầy gầy chơi đùa nhũ đầu đang căng cứng, khí lực mạnh một chút liền giống bị mũi dao nhẹ đâm, nhưng chích vào chỗ mẫn cảm đau cũng đau đến vui thích.

Khổ hạ sớm trưởng khó chịu theo khoái ý nơi nhũ đầu bị trêu đùa, dương vật ở trong tiết khổ dựng lên rất cao rồi lại bị đũng quần giam giữ, nơi lỗ nhỏ rỉ ra chút ít dâm dịch, thấm lên lớp vải mỏng manh trên đỉnh đầu khiến cho hơi hơi hiện ra ẩm ướt.

Ngón tay mang âm lệnh trượt tới khổ hạ, mặt có hoa văn được mài nhẵn bóng dán sát hạ bộ, đầu ngón tay khẽ dùng sức, lệnh bài kề sát càng chặt hơn, làm đường nét hoa văn khắc nổi trên đó cách đũng quần cọ xát cả hai âm nang dưới bộ vị đang cương cứng, mang đến xúc cảm không nói hết.

Lệnh bài lại hướng về phía trước, lướt qua âm nang từ gốc dương vật bắt đầu chậm rãi cọ xát đi lên. Cách lớp tiết khổ chút khoái hoạt kia tựa hồ không đủ thế nên càng ngứa ngáy khó chịu, đỉnh dương vật không thể kiềm chế phun ra càng nhiều dục dịch, lớp vải mỏng nơi đỉnh quy đầu càng trở nên ẩm ướt hơn. Tần Kính giật giạt thân mình đem tiết khổ kéo xuống, chà xát quy đầu đã thoát khỏi lớp vải bó buộc, dán tại nơi cách hạ phúc hai tấc.

Đêm hè nhiều mây chợt nổi lên gió nhẹ, gió thổi mây tan, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gian phòng, cảnh tượng trên giường liền thêm rõ ràng. Tần Kính dùng hình khắc trên lệnh bài cách quần lấp lại ma sát dương cụ của mình, như là đã thích tư vị gãi không đúng chỗ như vậy. Âm lệnh lạnh lẽo, dương vật nóng như lửa, khí lạnh xuyên thấu qua vải dệt quần lên nhục căn cực nóng, ảo giác giống như ngón tay người nọ, trắng như hoa mộc lan lại thon dài hữu lực. Y khép mắt tưởng tượng đôi tay băng lãnh vô tình, ngấp trời sát nghiệt kia chặt chẽ nắm lấy nhục căn của mình mà cao thấp vuốt ve, trong miệng nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

Tiếng ngâm nga giữa đêm tĩnh nghe tới phá lệ chói tai, Tần Kính mở mắt ra, tay trái chống đỡ giường nâng lên nửa thân, nhìn thấy mộng lung dưới ánh trăng hạ thân chính mình tiết khổ đã hơi trút bỏ, thất lưng và mộng không tự giác hợp theo động tác tay phải cao thấp đỉnh đưa, quy đầu lộ ra đã là ẩm ướt rồi tỉnh rồi ngủ, thậm chí trên bụng đã muốn tích một ít niêm dịch lênh láng, ánh trăng chiếu xuống màu sắc đậm mỹ tràn ngập.

Như vậy động tình... Tần Kính đột nhiên cười khê một tiếng. Kỳ thật y tuy rằng tự xưng là kẻ vô cùng háo sắc nhưng bởi vì từ nhỏ tâm khí khác người, cho nên cần bản chỉ là lời nói đầu môi mà thôi, kì thực dục vọng vô cùng đậm bạc trừ bỏ thích đánh bạc có thể coi là tu thân dưỡng tính.

Với Trầm Lương Sinh lại bất đồng. Tần Kính nhếch miệng thâm nghĩ, khoảnh khắc y sáng tỏ thân phận của hắn, hắn và mình đơn giản chính là bất đồng.

Nhưng phần “bất đồng” này cùng chính mình dự đoán lúc ban đầu đích thực “bất đồng” rồi lại bất đồng, nói năng thành vòng luẩn quẩn như vậy thực hết như chuyện cười.

Trong đầu miên man suy nghĩ động tác trong tay lại chưa từng dừng lại. Bởi vì người kia mà động tình như vậy, điều này làm cho Tần Kính cơ hồ sinh ra một cảm giác tự ngược sáng khoái.

Y yên lặng nhìn chính mình dùng một khối lệnh bài tự đâm, thậm chí chưa từng lấy tay đụng vào chỉ là cách quần dùng lệnh bài tùy thân của người nọ trần trọc ma sát liên như thế không kiềm nén được.

Y trợ mắt nhìn ngiệt căn của mình cứng rắn như sắt, quy đầu hồng nhuận chướng đầy, lỗ nhỏ trên đỉnh giống như không khổng chế được tiết ra đậm dịch trong suốt, đột nhiên đưa tay dùng một góc lệnh bài gầy lỗ nhỏ, một tia đau đớn cùng với khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng lên đầu, dương cụ run rẩy mấy cái rồi cuộc liên như thế tiết ra.

Tần Kính nằm xuống thở hổn hển một lát, đem lệnh bài giờ trước mắt đón lấy ánh trăng soi rọi.

Mới vừa có dương tinh bắn tới trên lệnh bài, bạch trọc thuận theo hoa văn đồ án trượt xuống, đọng lại chỗ diên duy thân người đầu rắn thô dài kia.

Tần Kính trong lòng lẩm nhẩm đọc từng câu từng chữ điển cổ của : diên duy, mình người đầu rắn, tử y chu quan (áo tím đầu đỏ), xưng bá thiên hạ...

...Ha.

4. Chương 4

Từ sau Lập thu, trời dù chưa lập tức chuyển lạnh nhưng đã đến thời điểm Tần Kính một năm bốn lần chịu khổ.

Bởi vì bẩm sinh đã mắc tâm tật, tuy rằng bình thường hành động cũng không lo ngại, chỉ là không thể tu luyện công phu cương mãnh, nội công cũng khó có thể nâng cao, nhưng hàng năm vừa đến lúc đổi mùa, ngắn thì ba ngày dài là năm ngày, trong người Tần Kính tựa như tồn tại hai vị tuyệt đại cao nhân, so chiêu với nhau đến nghiêng trời lệch đất, khoa tay múa chân hoàn toàn mặc kệ thân thể Tần đại phu có chịu đựng được hay không.

Tục ngữ nói y giả nan tự y (thầy thuốc khó tự chữa cho chính mình), sư phụ Tần Kính là một đại phu, y thuật của Tần Kính lại càng tài giỏi hơn, nhưng thầy trò hai người cũng chưa tìm ra biện pháp chữa trị cho tâm bệnh cổ quái này. Chớ nói dùng được giảm đau ngay cả dùng ngân châm phong bế thụy huyết (huyết ngủ) đều có thể bị đau nhức sinh sôi bức tính.

Thẳng đến bốn năm trước sư phụ Tần Kính đưa y đi nhiều nơi, dò tìm các địa danh linh tú trong thiên hạ, kết quả tìm được được tuyền trong núi này, mỗi lúc đến thời điểm cơn đau phát tác ngâm mình vào trong đó sẽ dễ chịu hơn một chút.

Một năm bốn lần, cũng đã được bốn năm, Tần Kính mỗi lần đều ngâm mình trong được tuyết, chẳng quản ngày đêm, lúc nào cũng lặp lại trong đầu lần đàm luận cùng sư phụ bốn năm trước.

“Theo lời con, người chớ nên tìm cho con nơi tốt lành như thế. Lúc trước mỗi một năm phải chịu bốn lần đau đớn, sống vậy với đồ nhi xem ra cũng chẳng tốt đẹp gì, sớm chết thì sớm siêu sinh thôi. Hiện tại người tìm được nơi này con cũng biến thành kẻ tham sống sợ chết rồi.”

“Lời ấy là thật ư?”

“Thật không cái gì cơ? Rất sợ chết? Đương nhiên là thật rồi.”

“Không, câu phía trước kia. Con nói sống cũng không có gì tốt.”

“... ..”

“Hằng Túc, chớ tự lừa gạt mình.”

“... ..”

“Vi sư hi vọng con cam tâm tình nguyện, nếu không, vi sư cũng sẽ không bức con.”

“Lời ấy là thật sao?”

“... ..”

“Sư phụ người biết cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn(*)mà? Người nhưng cũng chớ lại tự lường gạt chính mình a.”

(*)Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Người trên mà làm bậy thì kẻ dưới không thể nghiêm chỉnh được.

Phía chân trời vang lên một tiếng sấm rền, phút chốc mưa to trút xuống. Tần Kính ngâm mình ở trong nước ao, tay chống trán chớp mắt, chợt phát giác trên đỉnh đầu không còn mưa rơi xuống nữa, giương mắt nhìn lên quả nhiên sư phụ theo thường lệ lại đây thăm, một thân thanh sam che dưới tán ô đứng ở bên cạnh ao, vẫn như cũ một bộ dáng tiên phong đạo cốt.

“Sư phụ, đồ nhi bất hiểu, bức họa lúc trước người cho con để làm tán ô kia con đã làm mất rồi...”

“Không sao, rảnh rồi lại vẽ cho con bức khác là được.”

“Lần này vẽ lên phiến quạt cho con được không?”

“Trời sắp sửa chuyển lạnh rồi, chớ có trời lạnh lại phe phẩy quạt, thực mất mặt.”

“Ha ha....”

“... Hằng Túc, buổi tối hai tháng trước có người xông vào bảo tháp Thiếu Lâm.”

“Vâng.”

“Phương trưởng Thiếu Lâm trước đó đã có chuẩn bị, Vũ Dương, Tung Sơn, Nga Mi, Thanh Thành các phái đều bố trí người giỏi mai phục trong tháp.”

“Vậy kết quả như thế nào?”

“Thất bại trong gang tấc.”

“Ồ...”

“Tuệ Sinh đại sư hao tổn công lực cả đời dốc lòng tu hành cũng không thể giết chết kẻ đột nhập.”

“Đại sư thì sao?”

“Đã viên tịch.”

“... ..”

“Hằng Túc... con cũng biết kẻ đó là...”

“Đồ nhi có thể đoán được.”

“... Một tháng trước tin tức truyền đến, Hình giáo hộ pháp đã bình an trở về.”

“Con biết, là con cứu hần.”

Tần Kính ngẩng đầu, hiếm khi thấy được biểu tình á khẩu không nói nên lời trên mặt sư phụ, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Sư phụ, lần này không đoán ra ư? Còn tưởng rằng lão nhân gia ngài là thần côn đã sớm tiên toán đạt đến cảnh giới tuyệt trần rồi chứ.”

“... Thôi thôi, nguyên bản vạn sự sớm có sắp đặt, thiên mệnh...”

“Thiên mệnh không thể trái. Con nói người không thể thay đổi đôi chút lời thoại sao?”

“... ..”

“Người chớ suy nghĩ, chúng ta trước tiên nói về chính sự đi. Hình giáo đã lấy được hai trang tàn bản kia chưa?”

“Xác nhận không có. Sách cổ cất giấu ở Thiếu Lâm vốn chỉ là tin giả, đáng tiếc...”

“Không cần đáng tiếc, bọn họ chưa lấy được là tốt rồi, con tự có tính toán.”

“... ..”

“Sư phụ?”

“Hằng Túc, chớ trách vì sư dài dòng... Sư phụ thăm nghĩ hỏi lại con một lần, con có oán thán hay không?”

“Có oán, có trách thì như thế nào?”

“... ..”

“Sư phụ, chuyện lừa mình dối người đồ nhi từ lâu không đề cập tới.”

Tần Kính thu hồi ý cười trên mặt, ngồi ngay ngắn lại, nhú mày nghiêm túc nói:

“Vì thiên hạ, vì muôn dân trăm họ, con không oán thán.”

.

Qua lập thu thì tới Trung thu, ngoại trừ sư phụ Tần Kính không có thân nhân nào khác, từ lâu y đối với ăn tết không còn quá hứng thú, nhưng thật ra lâu chưa động vào xúc sắc tay đã có chút ngứa ngáy. Tính thử thấy cách lập đông còn sớm, dứt khoát ngồi thuyền đi Kim Lăng, lập tức chui vào sông bạc lớn nhất Kim Lăng, từ trước chạng vạng ngày thứ nhất đến lúc gà gáy ngày thứ hai đi ra thì bước chân đã nhẹ hẫng, hai mắt thâm đen.

Tần Kính đánh bạc cho tới giờ chỉ chơi đại tiểu, đơn giản rõ ràng, có lúc thắng lớn cũng có lúc thua sạch, lúc đổ chung lật chung lạc thú vô cùng.

Đối với tiền bạc Tần Kính cũng không để tâm, cứ chơi tới cao hứng, dứt khoát đem toàn bộ ngân lượng trên người ra cược, một phen thua sạch sẽ tặc lưỡi hai tiếng, cũng không thấy ảo não, phát tay áo mà ra khỏi sông bạc.

Kết quả ra cửa mới nghĩ đến bây giờ có lẽ ngay cả lộ phí ngồi thuyền trở về đều trả không nổi. Lại nhìn chính mình, trên người trừ bỏ lam y bạc màu, trên đầu một cây trâm gỗ mộc mạc, vào hiệu cầm đồ cũng không biết có thể làm cái gì.

Tần Kính lục lợi toàn thân lại tìm được mấy đồng, tuy rằng không đủ lộ phí đi thuyền nhưng cũng đủ mua hai cái bánh nướng. Ngâm lại Kim Lăng cách chỗ ở của mình cũng không quá xa, đi khoảng ba ngày là tới, trên đường cũng có thể hái quả dại ăn đỡ đói, đơn giản gói bánh nướng lại quyết định đi bộ về, chậm rãi thông thả hưởng cửa thành mà bước.

Đường đi tuy rằng an toàn nhưng dù sao cũng xa, đi hơn nửa ngày Tần Kính rẽ vào một đường nhỏ lên núi, sắc trời mờ tối chính là thời điểm giật tiền cướp sắc thuận lợi nhất.

Có lẽ là ông trời biết rõ Tần Kính không tài không sắc, y chưa gặp qua cường đạo thô phỉ, nhưng lại đụng phải mấy kẻ ngay cả mình đều đã quên là khi nào lại kết thù chuốc oán.

Tần Kính đánh giá mấy người chặn trước mắt, tổng cả có ba người, dường như có chút quen mặt lại nhớ không rõ gặp qua khi nào.

“Các vị... Phải chăng là Tần mỗ may mắn đã cứu kẻ thù của các vị sao?”

“May cái rắm!” Gặp qua nhiều kẻ không biết xấu hổ, chưa thấy qua người không biết xấu hổ như thế này, đại hán mặt đen phun một câu: “Tuổi còn trẻ mà làm việc không có mắt, nổi giáo cho giặc!”

“Ai, không đi tìm chính chủ mà phiên toái, lại tới tìm đại phu ta, thật xui xẻo...” Tần Kính lần này đi chơi chỉ vì giải sầu cho nên ngay cả nhuyển kiếm phòng thân sư phụ tặng y cũng không mang, đành phải tùy tiện nhặt cành khô trên mặt đất, vung tay nói, “Vậy xin mời.”

Tuy rằng so sánh với y thuật, tu vi kiếm thuật của Tần Kính thật sự qua loa bình thường nhưng đặt trên giang hồ cũng có thể đem ra sử dụng. Nếu như không phải bởi vì tâm tạt hạn chế, nội công suy giảm nhiều, nói không chừng giả như với thời gian dài cũng có thể có chút thành tựu.

Mượn lực đả lực, biến thực thành hư, Tần Kính đem một cành cây khô lại có thể sử dụng điều luyện, nhưng ngăn được đao kiếm trước mắt lại ngăn không được ám khí sau lưng — nội công không tốt, cho nên khinh công cũng không khá hơn là bao. Mặc dù mắt thấy nên tránh, dưới chân cũng tránh không kịp.

Cô nương nhìn quen mắt nhất trong ba người xuất ra ngân châm, Tần Kính đẩy ra được hai cái, miễn cưỡng chịu đựng hai cái đâm xuống, thu tay lại nhún nhường nói:

“Cô nương, người bực bội cũng đã giải tỏa, có thể thả cho tại hạ một lối thoát không? Tần mỗ cam đoan lần sau trước khi cứu người nhất định hỏi rõ danh tính, ngày sinh tháng đẻ, thành gia lập thất hay chưa, không nên cứu nhất định sẽ không cứu!”

Vốn không phải thâm cừu đại hận gì, Tần Kính lại đã bị giáo huấn, cô nương da mặt mỏng mặc dù chán ghét y miệng lưỡi trơn tru cũng lưỡi chấp nhặt, lạnh lùng trừng mắt liếc y liếc một cái liền dẫn người bỏ đi.

Tần Kính tìm một thân cây ngồi dựa vào thẫm nghĩ quả nhiên là đệ tử danh môn chính phái, dù cho có chút ngang ngược kiêu ngạo, ra tay cũng có chừng mực. Ám khí không tẩm độc mà chỉ ngâm trong nhựa thảo mộc, lại cố ý thêm một vị thiên lý hương, tuy là thuốc mê nhưng cũng tiêu thũng sinh cơ.

Chỉ là khéo thực khéo — thiên lý hương bình thường kia cũng là thứ bản thân y tối kỵ phạm vào.

“Tần Kính, đã lâu không gặp?”

Sắc trời dần dần tối đen, Tần Kính bởi vì vị thiên lý hương kia xung khắc với được mình dùng từ nhỏ, trên đầu bắt đầu sốt cao, mơ mơ màng màng nghe được thanh âm quen thuộc bèn cười khan một tiếng đáp lại.

“Trầm hộ pháp, khó có thể nào chúng ta có duyên như vậy chứ?”

“Nhiều ngày không gặp, người đã nghĩ ra muốn cái gì chưa?”

“Trầm hộ pháp, ta biết ta nhất cử nhất động đều chạy không khỏi mắt của người. Bất quá hiện nay người mặc ta không quản, ta cũng không chết được. Cũng không có sẵn tiện nghi gì có thể cho người chiếm.”

“Tần đại phu nghĩ nhiều rồi.”

“Haha, ta là nghĩ đại khái ông trời thương ta nhất gan...” Tần Kính mở mắt ra nhoẻn miệng cười nhìn về phía Trầm Lương Sinh, “Không có dũng khí vào cái Diêm La điện kia tìm người mà lại muốn gặp người... Đây là ta không tìm người, người liền tự mình tìm ta a.”

“Âm lệnh ở trong tay người, ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến, người cần gì nhất thời nóng lòng?”

“Đích thực không phải nhất thời nóng lòng...” Tần Kính cười nhẹ một tiếng một lần nữa nhắm mắt lại, “Thôi, chờ ta tỉnh dậy bàn sau đi.”

Hoàn

5. Chương 5

Nói là ngủ nhưng thực ra chẳng khác gì hôn mê.

Thiên lý hương đối với Tần Kính mà nói chẳng khác nào độc dược, có điều y từ nhỏ uống thuốc so với ăn cơm còn nhiều hơn, để giảm bớt đau đớn phương pháp lấy độc trị độc gì cũng thử qua, một chút tiểu độc cũng không đáng lo ngại, mê mê man man qua cơn sốt thì cũng sẽ tốt hơn thôi.

Trên đầu giống như có lửa đốt, thân thể lại như ngâm trong nước đá lạnh buốt, Tần Kính thần trí không còn tỉnh táo, hàm răng run cầm cập va vào nhau.

Trên núi hoang vu gió rít dữ dội, trời cuối thu lạnh thấu xương. Trầm Lương Sinh nhìn Tần Kính dưới tàng cây mơ mơ màng màng cuộn người thành một đoàn, đưa tay túm cổ áo y nâng lên, mang đi dễ dàng như cầm một món đồ trong tay, thân pháp nhanh nhẹn quỷ mị, tìm được một sơn động liền đem người ném vào trong, cũng coi như có nơi tránh gió.

Tuy nói là ném, tay thực chất lại ngằm tung ra kinh lực, thân người năm mươi cân rơi trên mặt đất lại như được nhẹ nhàng đặt xuống, hoàn toàn không có tiếng động không làm dậy lên dù chỉ hạt bụi nhỏ, cũng đủ thấy thủ pháp tinh diệu tới đâu.

Trầm hộ pháp khoanh tay đứng ở cửa động chờ Tần Kính hôn mê tự tỉnh lại. Qua ước chừng một chén trà nhỏ thì nghe thấy Tần Kính nhẹ nhàng gọi tên của mình.

Hắn xoay người đến gần y, thấy người thì ra vẫn chưa tỉnh, chẳng qua là trong mộng nói mê mà thôi.

Trầm Lương Sinh lạnh lùng nhìn Tần Kính một lát, cúi người dò xét hơi thở của y. Ấm nóng kéo dài, xác thực không chết được.

Hắn đứng thẳng dậy, rũ mắt đứng ở trong bóng đêm, bên chân là một người đang gọi tên chính mình trong mộng.

Tần Kính trong cơn mê khê trở mình, trán để sát bên mũi giày Trầm Lương Sinh, cánh tay buông thõng bên người không an phận khê chuyển động, bàn tay hư nhược nắm lấy mắt cá chân hắn liền an tĩnh lại.

Trầm Lương Sinh vẫn lẳng lặng đứng yên, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng nhưng cũng chưa đá văng y ra.

Khi Tần Kính tỉnh lại thì trời vẫn chưa sáng, chớp chớp mắt nhìn liền phát giác chính mình đã thay đổi vị trí.

Hang động trong núi xung quanh tối tăm không thấy một tia sáng. Trên đầu sốt cao đã thuyên giảm, vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn gì.

Y đưa tay xoa nhẹ ấn đường, đầu ngón tay khê xẹt qua bàn chân Trầm Lương Sinh phát hiện đối phương cách mình gần như vậy.

Y nâng mắt nhìn lên, bóng dáng lẻ loi ấy so với đêm đen càng thăm thẳm hơn.

Lặng yên một lúc lâu, Tần Kính thần nhiên cười, túm lấy vạt áo ngoài của đối phương nghiêng ngả gượng dậy, gần như kề mặt Trầm Lương Sinh mà đứng, hai tay không thành thực vịn trên thắt lưng hắn.

Trong bóng đêm thâm trầm trước bình minh, gần như vậy cũng có thể mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt đối phương. Trầm Lương Sinh trước sau bất động thanh sắc Tần Kính cũng khó có được lúc nghiêm túc, yên lặng không lên tiếng, còn thực sự thành thành thật thật đối mắt với hắn, không biết đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Khoảng cách rất gần, hô hấp của đối phương đều có thể nghe rõ. Tần Kính chậm rãi nghiêng thân vượt qua chút xiêu kê hở, hôn lên đôi môi người đối diện.

“Người muốn gì?” Trầm Lương Sinh cuối cùng cũng lên tiếng, ngữ khí bình thản không kinh ngạc không phần nộ, phẳng phất chỉ như hai người đang nói chuyện với nhau chứ không phải đang gần bó thân mật.

“Thứ ta thật sự muốn, người sẽ không cho hoặc không thể cho.” Tần Kính cũng không thừa dịp Trầm Lương Sinh mở miệng nói chuyện mà tiến sâu, chỉ vô cùng đơn thuần chạm lên môi hắn, khi thấp giọng nói chuyện cánh môi nhẹ nhàng ma sát, mê hoặc mở ra một cảm giác không cách nào nói rõ — thân mật, bí ẩn mà lạ thường, “Vậy cầu một cây cỏ hoài mộng đi.”

“Dùng để làm gì?”

“Để chế thuốc.”

“Có thể.”

Điều kiện đã định, Tần Kính tách ra đi đến cửa động, dáng người cao gầy đứng thẳng nhìn ban mai dần hiện phía chân trời xa xa, cảm giác dự vọng dưới thân ẩn ẩn khát cầu trong gió thu hiu hiu dần dẹp yên kích động, huyết dịch nóng bỏng từng chút một trở lại bình thường.

Khoảnh khắc mặt trời mới mọc bàng bạc hiện ra, chiếu rọi sự sống chốn nhân gian, vạn vật tràn đầy. Dù cho khi mùa đông giá lạnh buông xuống, cây cỏ khô héo hoa lá úa tàn, sang năm sau cũng có ngày sống lại tươi tốt không ngừng. Nghĩ như vậy, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười, Tần Kính yên lặng trầm nghĩ, không oán than.

viết: “Loại hỏa chi sơn, có loài mộng thảo, giống như cây hương bồ, màu đỏ, ban ngày rút vào đất, đêm thì lại mọc ra, cũng gọi tên hoài mộng.”

Loại cây cỏ kì lạ trong truyền thuyết cổ kì thực có tồn tại, nhưng nó chỉ sinh trưởng ở Phật sơn mà Phật sơn này cũng là tổng đàn Hình giáo, nơi ngoại nhân khó mà tiến vào.

Tần Kính nói cỏ này làm được cần thủ pháp đặc biệt ngắt lấy, hái xuống quá ba canh giờ liền mất tác dụng, còn cần bản thân tự mình đến hái. Trầm Lương Sinh thần nhiên liếc nhìn y một cái, từ chối cho ý kiến.

“Trầm hộ pháp, người cho rằng ta cam tâm tình nguyện đi vào cái địa phương quỷ quái có vào mà không có ra kia của các người? Là do không có biện pháp khác thôi.” Tần Kính cười hiền hòa cung kính nói, “Cho nên phiền người giúp ta a.”

Trầm Lương Sinh lại nhìn y một cái, đột nhiên đưa tay lặp lại một lần nữa cách cũ, tóm cổ áo y, động tác mau lẹ nhắm hướng bắc mà đi.

Tần Kính mặc dù so với hắn thấp hơn nhưng cũng kém không bao nhiêu, cứ như thế bị hắn tóm ở trong tay thực không dễ chịu, gió bên tai thổi vù vù trước mặt cảm thấy một mảnh hoa mắt chóng mặt, hiểu được chính mình không say xe say thuyền lại choáng váng vì khinh công, nỗ lực đề khí nói.

“Trầm hộ pháp, ta còn phải quay về được lư lấy chút đồ vật và được liệu...”

Nói chưa nói xong đã thấy trước mắt choáng váng, Trầm Lương Sinh thân hình chợt lộn lại đổi về hướng đông, ngay lúc chuyển ngoặt tốc độ không hề giảm sút, khó chịu khiến cho Tần Kính thiếu chút nữa đã phun ra.

Người thường phải đi bộ hai ngày đường, Trầm Lương Sinh chỉ đi mất một canh giờ, tuy rằng trong tay mang theo một người nhưng lúc tiếp đất vẫn khí định thần nhàn, trái lại Tần Kính thì vô cùng chật vật, chống đỡ đầu gối xoay người nôn khan nửa ngày, ho đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Được lư của Tần Kính ở chỗ sâu trong núi, đường mòn vào trong có lẽ có trận pháp, Trầm Lương Sinh mang y đứng ở cửa cốc vẫn chưa đi vào, chỉ nói chờ y nửa canh giờ chuẩn bị vật cần, nửa canh giờ sau trở lại liền lên đường.

Tần Kính vào cốc lấy đồ vật này nọ, dây dưa chậm chậm không cam lòng đi ra, nhỏ giọng thương lượng.

“Trầm hộ pháp, người xem ta cũng không gấp chi bằng chúng ta mượn chiếc xe ngựa...”

“Không cần.” Trầm Lương Sinh rõ ràng lưu loát bóp chết ý niệm của y, thấy y cách xa mình tám trượng hết như con thỏ nhỏ trốn chim ưng, vươn tay trầm giọng nói: “Lại đây.”

Qua cái rầm! Tần Kính cảm hận oán thâm, không phải chỉ hôn một cái — huống chi tính toán kĩ chỉ là hôn hai cái — đụng chạm chút xíu thể mà giờ lại hành xác ta thể hử!

Trầm hộ pháp nhìn y sắc mặt tái nhợt xanh xao, một bộ cứng đầu không chịu dịch chuyển, mũi chân điểm nhẹ nháy mắt vọt tới trước mặt y. Tần Kính còn chưa lấy lại tinh thần đã thấy chính mình lẩn hành lý bay vọt lên, nhưng là bị ôm ngang trong lòng ngực.

“... ..” Tần Kính khó được trên mặt đỏ bừng, há miệng trợn mắt, một câu “Tạ ơn” lại không nói nên lời. Khác hẳn ngày đó mình gắng gượng miễn cưỡng “vác” hắc lão đảo lắc lư, Trầm Lương Sinh ôm người thật vững vàng, Tần Kính nhắm mắt lại thành thật ôm lấy hành lý, dán vào lồng ngực Trầm Lương Sinh, chỉ cảm thấy thân thể tựa lông hồng, một đường cười mây đập gió nhẹ nhàng phiêu phiêu. Chỉ có bên tai tiếng gió thổi mạnh mẽ, hòa chung là tiếng trái tim người nọ đập trầm ổn, thình thịch thình thịch, quy luật như giọt nước tí tách dưới mái hiên, không bị ngoại sự ngoại vật lay động, tích tích nhỏ giọt dường như vĩnh viễn không ngừng.

Phật sơn tuy là trọng địa của Hình giáo nhưng cũng không phải nơi hoang vu gì, Trầm Lương Sinh hai ngày liền không nghỉ không ngủ đã bay đến chân núi.

Tần Kính chỉ là một kẻ phàm phu tục tử đương nhiên là muốn ăn muốn ngủ, Trầm hộ pháp không tiếng động bay đi chẳng cùng y nói chuyện phiếm, Tần Kính cũng không thèm tự làm mất mặt, nhàm chán liền vùi đầu vào ngực hắc ngũ gà ngũ gặt, một đường ngủ so với tỉnh còn nhiều hơn. Mỗi lần mơ hồ tỉnh lại trong lòng ngực Trầm Lương Sinh, ngẩng đầu nhìn lên cái cảm tiêm nhọn nghiêm nghị, dung mạo lãnh lệ phi thường của hắc đầu phải thầm nghĩ một câu: Người này có lẽ không thể xem là con người, phải nói thật sự là đạo hồn kiếm phách Tu La chiến quỷ.

Đi tới dưới chân Phật sơn, Tần Kính cẩn trọng đưa mắt nhìn lên chỉ thấy núi cao ngàn trùng phi thường hiểm trở, là nơi dễ thủ khó công.

Phạm vi trăm dặm quanh Phật sơn đều thuộc Hình giáo, giáo nội sớm đã nhận được tin tức, hộ pháp của mình dẫn theo ngoại nhân trở về — vẫn là ôm vào trong ngực — thật đúng là chuyện cười trăm năm khó thấy.

Tần Kính lần đầu cách Diêm La quỷ vực nổi danh giang hồ trong truyền thuyết gần như vậy, còn hơn cả thú vị mới mẻ, lại gặp một nữ nhân dáng vẻ tựa thần tiên, phiêu dật bông bênh, mi thanh mục tú, miệng khẽ mỉm cười.

“Miêu Đường chủ.” Trầm Lương Sinh nhíu mày mở miệng nói trước, “Hôm nay ngươi làm nhiệm vụ?”

“Ta không làm nhiệm vụ, ta đến xem chuyện vui.” Lời nói củ nữ tử rất thẳng thắn, Tần Kính thực nể mặt nàng mà cười ra tiếng chọc một câu:

“Tại hạ chính là cái “chuyện vui” ấy, họ Tần tên Kính, tự Hằng Túc, xin hỏi quý tính đại danh của cô nương?”

“A...” Nữ tử giật mình cười nói, “Ta gọi là Miêu Nhiên, hóa ra chính là ngươi.”

“Chính là ta?”

“Cứu hắc nha...” Miêu cô nương tay chỉ Trầm Lương Sinh tiếp tục không sợ chết nói, “Trầm hộ pháp của chúng ta chính là người đứng dẫn, Tần đại phu người chó có bội tình bạc nghĩa nếu không đừng trách ta đao kiếm vô tình.”

“Ta...” Da mặt dày như Tần Kính cũng không khỏi nhất thời á khẩu không trả lời được, ngược lại Trầm Lương Sinh đã thu hồi vẻ mặt người chết kia, nghiêm túc nói: “Đã phiền Miêu Đường chủ xem trọng y, ta đi trước bẩm báo đại giáo chủ một tiếng.”

“Đại giáo chủ đang ở hành bộ xử lý công việc, người đi sớm về sớm. Nếu là về trễ, người này có cái gì bất trắc xảy ra không trách ta được.”

“Đa tạ.” Trầm Lương Sinh đơn giản gật đầu, đi vài bước lại liếc mắt nhìn Miêu Nhiên một cái, nếu như Tần Kính không nhìn lầm trong ánh mắt kia ẩn chứa một tia cảnh cáo.

“Ai da, hắc thật ra rất dễ ý người.” Nhìn theo Trầm Lương Sinh rời đi, Miêu Nhiên quay đầu lại nhìn phía Tần Kính cao thấp đánh giá, nhẹ nhàng cười.

“Chắc hẳn là Trầm hộ pháp sợ Tần mỗ đi loạn khắp nơi, phạm vào địa phận kiêng kị của quý giáo.”

“Hóa ra người thực không biết rõ ta là ai?” Miêu Nhiên ngạc nhiên nói, “Xem ra người quả thật là vị đại phu không màng chuyện giang hồ.”

“Ha, đây cũng không phải. Không dối gạt cô nương, kẻ bắt tài này cũng đích xác nghe qua tên tuổi cô nương.”

“Ồ, vậy lá gan người cũng không phải nhỏ bình thường.” Miêu Nhiên diện mạo tú lệ động lòng người, dáng vẻ nhu mì đoan trang, xoay quanh Tần Kính một vòng dừng lại ở trước mặt y, vẫn là khuôn mặt kia, quanh thân bất chợt lộ ra một bộ dạng không thể nói rõ, xinh đẹp làm cho người ta khó dời mắt, “Hay là nói người chỉ nhận thức một mình hần?”

“Cũng không phải, ta cùng với Hộ pháp quý giáo...” Tần Kính cười khỏ thầm nghĩ, dưới tay người có bao nhiêu bạch cốt, nếu xếp hàng đám bạch cốt này, sợ rằng có thể xếp từ đỉnh núi tới chân núi, tội gì thêm một bộ xương của ta đây, trong miệng lại nói tiếp, “... Thanh thanh bạch bạch (quan hệ thuần khiết), cô nương chớ nên hiểu lầm.”

“Phụt... cái gì mà thanh thanh bạch bạch.” Miêu Nhiên cũng không thực muốn gây khó dễ y, lập tức thu lại mị thuật tà pháp, cười nhạo nói, “Vốn ta chỉ cùng người nói đùa, hiện tại người nói như thế mới là trong lòng có quỷ.”

“Cô nương nói rất đúng.” Tần Kính nhẹ nhàng thở ra cũng vui đùa nói, “Chớ nói bội tình bạc nghĩa, người cũng biết bộ dáng kia của hần, chỗ nào giống cùng người làm loạn.”

“Muốn hay không ta dạy cho người mấy chiêu?”

“Không dám.”

“À.” Miêu Nhiên bất chợt ghé sát vào, dán tại bên tai Tần Kính nói, “Tần đại phu, người nếu thực sự có ý thành gia lập thất, đừng nhìn hần cái bộ dạng kia...” Nén giọng xuống thấp giống như thì thầm, “Người đã nghe nói qua song tu bí pháp của Hình giáo ta? Đừng nhìn hần bộ dáng thế kia, người nếu câu dẫn hần, tư vị trên giường, cam đoan người dục tiên dục tử tuyệt không thể tả.”

Vẫn chưa gặp Hình giáo tổng đàn tại sơn điện, Trầm Lương Sinh bên ba hai ngày, thân pháp vẫn vô cùng nhanh nhẹn, bên này mới nói mấy câu bên kia người đã quay lại, đúng lúc thấy hai người kia kề sát thì thầm, Miêu Nhiên thần sắc tự nhiên Tần Kính lại khẽ chau mày, sắc mặt ửng hồng.

“Tần Kính theo ta đi lên núi.”

Trầm Lương Sinh liếc mắt nhìn y cũng không nhiều lời, thẳng đến đi được nửa đường mới mở miệng nói:

“Người nếu còn chưa muốn chết thì cách xa nàng một chút.”

“Trầm hộ pháp, người lo lắng cho ta sao?” Tần Kính leo núi đã muốn thở hồng hộc, cái miệng lại còn muốn không đứng đắn, “Hay là nói...” Dưới chân miễn cưỡng cấp bách đuổi hai bước quần lấy Trầm Lương Sinh trên đồi, “Người cũng biết ghen?”

“... ..”

Trầm Lương Sinh đương nhiên sẽ không để ý đến y, Tần Kính tự tìm mất mặt, một năm một mười nói rõ:

“Chúng ta lại không làm gì nha, nhưng mà nàng nói cho ta biết công phu trên giường của người không tồi.”

“... ..”

“Nhưng mà có thật không?”

“... ..”

“Ai, ta nói người không phải không làm qua với người cùng giới, thêm ta một người cũng không nhiều, dứt khoát thỏa mãn ý nguyện của ta như thế nào?”

“... ..”

“Hay là nói người đối với nam nhân không ‘lên’ được?”

“... ..”

“Cái đó kỳ thật nếu là phía dưới, không lên được cũng là không sao.”

“... ..”

“Ta mặc dù chưa thành hôn, cũng coi như từng kinh qua hoa thơm cỏ lạ, công phu không bằng người cũng sẽ không đến mức quá tệ đi. Thử xem thử xem, bao lui không bao đổi, thế nào?”

“... ..”

“Ta nói người...”

“Tới rồi.”

Trầm Lương Sinh mặc kệ y thao thao bất tuyệt không có câu nào có thể nghe lọt, bỗng nhiên dừng lại bước chân, tay phải kết ấn điểm nhẹ hư không, liền thấy cảnh vật trước mắt đột biến, mở ra một tòa kiến trúc khổng lồ lạnh lạnh hơn mấy chục trượng đứng sừng sững, từng li từng tí dường như toàn bộ được tạo nên bằng sắt đen tinh chế, khí thế rộng lớn làm người ta sinh ra nể phục.

Tần Kính hơi híp mắt yên lặng khoanh tay trông về phía xa, chỉ thấy hai cánh cửa cực lớn mở rộng, tựa như mãnh thú há mồm muốn nuốt chửng người ta mà cắn xé. Trên cửa cũng giống như môn phái bình thường đều treo tấm hoành phi nền đen chữ đỏ, không biết là có phải hay không thủ bút của cái vị kia — hơn hai trăm năm trước một tay sáng lập giáo, đem giang hồ khuấy đảo thành một biển máu.

Một chữ “Hình” thật to, nét chữ hệt như được bể máu viết nên trải qua nhiều năm như vậy mà máu tươi vẫn chưa khô, tựa như muốn từ chữ tuôn ra tạo thành những thanh đao nhọn từ phía trên chảy xuống.

Ý giết chóc chinh phạt dữ tợn dâng trào. Vượt qua hoành phi mà ra, đập vào mặt mà đến.

Hoàn

6. Chương 6

Nhập giáo khi sắc trời còn sớm, cỗ hoài mộng mỗi đêm đến giờ Tý mới mọc rõ ra ngoài, tỉnh ra thì còn phải đợi sáu, bảy canh giờ nữa.

Trầm Lương Sinh tất nhiên sẽ không để cho Tần Kính ở trong giáo tùy ý đi lại, dẫn y tới trong phòng mình, chìa tay nói:

“Mời ngồi.”

Tần Kính liền ngồi xuống.

“Mời dùng trà.”

Tần Kính liền uống trà.

Có thị phó đưa cơm tiến vào Trầm Lương Sinh lại nói:

“Cơm canh đạm bạc, thất lễ rồi.”

Tần Kính liền ăn cơm.

Cho đến lúc khởi hành đi lấy mộng thảo, hai người tổng cộng cũng chỉ vắn vện ba câu này.

Cũng chẳng phải Trầm hộ pháp đãi khách không chu toàn — hấn vốn mấy ngày liền bôn ba nhưng cũng chưa nghỉ ngơi dưỡng thần mà vẫn theo bởi Tần Kính ngồi gốc mấy canh giờ.

Tần Kính có khi thì nhìn chén trà, có khi nhìn hắt. Trầm Lương Sinh thấy y nhìn mình liền nâng mắt trông lại, trải qua yên lặng đối diện nhau, lại luôn là Tần Kính chính mình chuyển rời ánh mắt trước.

Phật sơn vào đêm quả là phi thường âm trầm, tiếng cú đêm kêu thê lương vang lên lại trầm xuống, giống như lệ quỷ gào khóc. Trầm Lương Sinh dẫn Tần Kính lên núi hái cỏ mộng thảo, Tần Kính một đường đi theo phía sau hắt, chỉ thấy Trầm Lương Sinh một thân bạch y không nhanh không chậm đi ở đằng trước mình, mỗi một bước đều lặng yên không tiếng động.

“Sao vậy?” Trầm Lương Sinh phát hiện Tần Kính đột nhiên vội đuổi lên trước từng bước, giữ chặt tay của mình, thân hình y bỗng chốc khác lạ, tà mắt nhìn hắt.

“Không sao a, chỉ muốn nhìn thử xem ngươi đến tột cùng là người hay là quỷ.”

“Hóa ra Tần đại phu sợ quỷ?”

“Quỷ cũng là người biến thành, ta hà cớ gì phải sợ.”

“Thật không sợ?” Trầm Lương Sinh sắc mặt như thường cũng không thấy ý trêu chọc, chỉ vừa nói chuyện vừa giơ lên tay trái của mình — tay Tần Kính còn nắm chặt bên trên.

“Đây là do đường buổi tối khó đi.” Tần Kính ngượng ngừng cười đáp.

Đường nhỏ trong núi tuy rằng gập ghềnh dốc đứng nhưng cũng không phải thật sự quá khó đi. Tần Kính một tay nâng lên bó đuốc, một tay nắm chặt tay người phía trước, vừa lưu ý thêm đá dưới chân vừa có thể phân tâm mà nhàn rỗi miên man suy nghĩ.

Trầm Lương Sinh mặc y nắm tay, không nắm lại cũng không rút ra.

“Trầm Lương Sinh.”

“Chuyện gì?”

Sau một lúc lâu yên lặng Tần Kính đột nhiên cúi đầu gọi một tiếng.

“Ta từ lần đầu gặp ngươi tựa hồ cứ luôn như thế.”

“Như thế nào?”

“Ngọn đuốc cố chấp ngược gió.”

“Tại sao lại nói vậy?”

“Lửa nóng thiêu rụi, lại khó có thể buông tay.”

“Thế gian muôn vàn nhân duyên, gặp khó nên biết điểm dừng.”

“Ta nói ngươi là hộ pháp của Hình giáo, đem lời của lão Phật tổ giữ khư khư bên miệng làm cái gì a.”

“Chỉ là đạo lý đơn giản.”

“Xác thực là đạo lý, nhưng nếu...”

Tần Kính đột nhiên im lặng, không nói tiếp nữa. Trầm Lương Sinh cũng không đi truy vấn câu dưới, cảm thấy người phía sau lại vô thanh vô tức đi vài bước thì buông tay mình ra. Chỉ còn đêm tối thâm trầm, ngọn lửa phiêu phiêu lay động chiếu sáng một đoạn đường ngắn ngủi phía trước.

Đi tới đỉnh núi thì đã gần đến giờ tỵ, Tần Kính trong lòng quyết định, không phân tâm nữa, nín thở chờ bóng dáng dị thảo.

Vừa đến giờ tỵ, đỉnh núi hắt ám đột nhiên biến đổi, trăm ngàn gốc dị thảo đỏ rực như lửa đồng loạt hiện ra, nhất thời tựa như loài hoa đặt mình bên bờ Hoàng Tuyền, bên cầu Nại Hà.

“Phốc.” Tần Kính dưới tay vội hái mộng thảo, bỏ vào hộp thuốc không biết đã để sẵn những thứ gì, thu xếp ổn thỏa, ngoài miệng lại cười ra tiếng, “Trách không được đáp ứng sáng khoái như vậy, vốn tưởng rằng dị thảo nhiều lắm chỉ có một hai cây, hiện tại xem ra chớ nói làm thuốc, lấy xào rau đều đủ cao thấp toàn bộ giáo các ngươi ăn hơn ba ngày.”

Trầm Lương Sinh tất nhiên là không để ý tới lời trêu chọc của y, chỉ nói sự tình đã thành, bây giờ đưa y xuống núi.

“Người có biết điển cố của cỏ hoài mộng không?” Tần Kính mang an ổn đồ trên lưng, nhẹ giọng cười nói, “Truyền thuyết nói rằng lá của cỏ hoài mộng này có thể giúp người ta nằm mơ thấy trước điềm lành dữ, đây là thứ nhất. Thứ hai càng kì diệu hơn, đồn đại rằng cỏ hoài mộng có thể giúp mộng được những đắm chiêu của bản thân. Trầm hộ pháp sao không hái một cây thử xem?”

“Không có đắm chiêu.”

.

Tần Kính chậm rãi trở lại được lư thì trời đã lạnh thấu, còn chưa có được cuộc sống yên tĩnh hai ngày liền có phiền toái tìm tới cửa.

Phải biết trên đời không có bức tường nào ngăn nổi tin đồn, tính gần vài thập niên qua, Tần Kính là vị đầu tiên từ Phật sơn trở về mà toàn vẹn, tuy không phải chuyện hệ trọng lắm nhưng cũng đã có người giang hồ hay tin đều dò la danh tính người chưa từng có ai biết đến này rồi cuộc là lai lịch ra sao.

Mà chuyện lớn thực sự chính là đầu tháng chín, ngày ấy đang lúc tiết sương giáng, toàn phái Ý Kiếm môn trong một đêm người đều không còn một mạng, môn chủ lại giống như trước khi chết đã chịu qua khổ hình tra tấn, xác chết vô cùng thê thảm. Thủ đoạn ngoan tuyệt như thế trừ bỏ Hình giáo ra thì chẳng còn kẻ nào.

Ý Kiếm môn mặc dù mưu tính xưng bá một phương nhưng cũng không thể đánh đồng cùng Thiếu Lâm, Vũ Đang và các danh môn đại phái khác, càng chưa nghe nói qua kết thù hận gì với Hình giáo, họa diệt môn tới thật sự hoàn toàn ngoài ý.

Trên đường về Tần Kính đã nghe nói về việc này, cũng là người biết rõ nguyên do, trong lòng thở dài một tiếng “Oan nghiệt”, viết một phong thư nhanh chóng gửi cho sư phụ, hồi âm lại chỉ nhận được bốn chữ: “Chớ nghĩ nhiều. Chờ.”

Chính là ngoài chờ đợi cũng chỉ có chờ đợi mà thôi, chờ không biết đến khi nào, lại đúng là dày vò khổ chủ.

Ngày hôm đó Tần Kính đang ở bên song cửa sổ luyện chữ, phát giác có người xông vào bố trận, buông bút xuống ra ngoài xem xét chỉ thấy một thanh niên cầm kiếm tả xung hữu đột nhập vào trong mê trận, cả người mặc tang phục hai mắt đỏ sẫm.

Tần Kính thở dài tránh đi trận pháp, xem thân phận người tới đoán được tám phần — giang hồ đồn đãi ngày Ý Kiếm môn bị diệt, tiểu nhi tử của môn chủ vừa lúc làm khách ở Không Động, may mắn tránh được một kiếp, hẳn chính là người này đi.

Thanh niên mặc tang phục nhìn thấy Tần Kính không nói hai lời lập tức quỳ xuống.

“Không dám nhận!” Tần Kính vội vàng kéo người lên, hỏi rõ hai câu quả nhiên đoán không sai, người tới đúng là kẻ may mắn giữ được một mạng kia — thiếu môn chủ của Ý Kiếm môn.

Người nọ cũng không khách sáo nói thẳng ra ý tứ, cũng là nghe nói có người từng lên Phật sơn, lại nghe ngóng được nơi Tần Kính trú ngụ, đặc biệt đến van cầu phương pháp vào núi.

Tần Kính cũng không lừa gạt vài câu giải thích ngọn nguồn thấp giọng nói:

“Thiếu môn chủ, ta đã cứu ma giáo hộ pháp, người cảm thấy ta có thể xem là người tốt sao?”

“... ..”

Thanh niên trừng lên hai mắt đầy tơ máu cùng y giằng co, sau một lúc lâu cũng lui lại từng bước, bất thành linh quỳ xuống.

“Ta nếu nói cho người biết phương pháp đột nhập Phật sơn, người trong Hình giáo nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.” Tần Kính nâng hắc dật, lại thấy người nọ là một lòng một dạ muốn quỳ đến cùng, đành phải thu tay lại nói, “Nếu ta không tính là một người tốt, làm sao chịu đánh đổi tính mạng mình ra giúp người?”

“... ..”

“Cho dù ta đồng ý giúp người, bản thân người cũng hiểu rõ một chuyện này... đơn giản là chịu chết thôi.”

“Huyết hải thâm cừ, ta nhất định phải đòi lại công đạo!” Thanh niên cuối cùng mở miệng, trong mắt không có lệ lại rưng rưng như đoạn kiếm bị thương, đồ quyền đề huyết (*), “Dẫu có chết cũng không hối tiếc!”

“Ta...” Tần Kính cảm thấy đau xót đi lên từng bước, quỳ một gối xuống đất, nhìn thẳng hần nói, “Người nếu tin ta...” Dừng một chút, y biết rõ việc này trăm triệu lần không thể để lộ, rốt cục không nhịn được nói ra, “Người... người có thể hay không cố chờ đợi một thời gian nữa... Người nếu tin ta trong vòng nửa năm chắc chắn trả lại công đạo cho người.”

“Không phải là không tin...” Đối diện im lặng một lát, thanh niên khó nhọc mở miệng, “Chính là ta chờ không được... Một ngày cũng chờ không được.”

Tần Kính lẳng lẳng nhìn đối phương, đáy mắt một mảnh tĩnh mịch, nặng nề đứng lên thấp giọng nói:

“Thiếu môn chủ xin đợi một chút, ta viết lại đường vào núi cùng phương pháp phá trận cho người. Bất quá đây là bố phòng lúc trước, nếu như có biến đổi phải xem ý trời...”

Nói xong Tần Kính xoay người nhập cốc cũng không nhìn người phía sau vẫn đang quỳ dập đầu tạ ơn, chỉ yên lặng trầm nghĩ trong lòng — có người muốn sống mà không được, có người rõ ràng có thể sống lại chỉ cầu cái chết, có lẽ thật sự so với ngày đêm sống chịu dày vò không bằng dứt khoát chết thống khoái còn hơn.

Tần Kính nói người trong Hình giáo sẽ không bỏ qua cho y đích xác không phải nói dối, hơn nữa tìm tới cửa lại là đích thân Trầm Lương Sinh.

Khác với thanh niên bị vây hãm trong mê trận không sao thoát ra được ngày đó, mê trận ở cửa cốc căn bản không nhập vào mắt Trầm hộ pháp dù chỉ một khắc, Tần Kính phát hiện trận pháp vận chuyển, ngay sau đó liền cảm giác được sát khí như băng sơn thủy thần, bề gãy nghiêng nát đem mê trận chính mình bày ra xả một vết nứt thật lớn, một bóng bạch y như câu hồn vô thường, nhoáng cái đã tới trước mặt.

“Tần đại phu, đã lâu không gặp.”

“Này... kỳ thật cũng không tính lâu.”

“Trầm môn chủ thật không biết Tần đại phu có khả năng mắt chỉ nhìn qua một lần liền không quên.”

“Kẻ bất tài này trừ bỏ trí nhớ có chút tốt, cũng không có sở trường khác.”

“Trí nhớ tốt sao?” Trầm Lương Sinh cầm kiếm tiến lên trước một bước, trên mặt không thấy sắc thái giận dữ nhưng quanh thân sát ý lãnh khốc lại không hề giấu giếm, nhất thời trong được lư giống như lâm vào trời đông giá rét, “Ta thấy không hần vậy.”

“Người nói thế nào liền như thế đi.” Tần Kính tự biết đánh cũng đánh không lại, đơn giản khoanh tay chịu chết — dù sao chính mình sẽ chết, đợi cho đối phương tìm được tàn bản, biết được mình là người mang huyết dẫn bọn họ muốn tìm, mà người huyết dẫn có thể dùng tiếp theo trong kiếp này ít nhất còn phải đợi năm mươi năm nữa, trong năm mươi năm này, Trầm hộ pháp hần không thể thiếu có một hai ngày hối hận biết vậy đã chẳng giết mình, nếu mình dưới tuổi vàng có biết, uống trà xem chuyện vui cũng không tồi, chỉ là sẽ lãng phí một phen tâm huyết nuôi nấng dạy dỗ của sư phụ.

Không nhẫn cái nhỏ ắt sẽ loạn đại mưu — nếu sư phụ biết mình nhất thời làm sai, phá hủy thể cớ tốt của người, nhất định phải tức giận đến râu tóc dựng ngược a.

“Tần đại phu xem ra thực bình tĩnh.”

“Này không hần.” Tần Kính trong lòng biết Trầm Lương Sinh châm chọc y trốn cũng không trốn, canh giữ ở được lư chờ chết, cười đáp lại, “Chính là chân trời góc biển có năng lực chạy tới chỗ nào đây?”

“Hay là người đoán chắc ta sẽ không giết người?” Trầm Lương Sinh ngữ khí bình thản, dưới tay lại thật là tàn nhẫn xuất ra một kiếm, lập tức xuyên thủng vai phải Tần Kính, mà thể kiếm vẫn không ngừng, mũi kiếm đâm thẳng vào vách tường, đem cả người Tần Kính đóng trên tường.

“Ta...” Tần Kính đau đến mức trước mắt tối sầm, gắng gượng hít vào chút không khí mới có thể đem lời nói ra toàn bộ, “Ta không có bản lĩnh thần côn như vậy, đều không tính ra cái gì, chỉ mong người niệm tình chuyện cũ, cho ta cái chết thống khoái.”

“Sao? Cỏ hoài mộng người đã lấy được, còn nói về chuyện cũ gì đây?” Trần Lương Sinh lạnh lùng hỏi lại, ghé thân để sát vào y, tựa như đêm đó trong sơn động cũng gần như vậy, đôi môi khi chỉ còn chút xú khoảng cách, hơi thở phun ra cùng lời nói, “Tần Kính, chớ tự cho là đúng.”

“Người nói cái gì thì liền cho là như thế đi.” Tần Kính vẫn là câu nói kia, thân mình khẽ chuyển giống như muốn né tránh, đáng tiếc cả người bị kiếm ghim chặt trên tường, trốn cũng không có chỗ trốn, nhưng lúc động thân muốn tránh lại làm miệng vết thương trên vai toác ra, máu ồ ồ tuôn chảy như suối, hẳn là đã thương tổn trúng kinh mạch trọng yếu.

“... ..”

“... ..”

Nhất thời hai bên đều không nói chuyện, Tần Kính hạ xuống tầm mắt, hơi thở mong manh, sắc mặt tái nhợt — không phải cái chết, chính là rất đau.

“Một kiếm này, đó là cho người một cái giáo huấn, không nên quản chuyện không phải của mình, chớ có xen vào nữa, tự giải quyết cho tốt.”

Cuối cùng Trần Lương Sinh lại lên tiếng, khẽ lui thân lại trở tay rút ra bội kiếm, dưới tay dùng hai phần chân lực, khiến một đồng máu phun ra phiêu tán như mưa.

Cách một tầng huyết vũ lả tả, trên mặt Tần Kính không thấy vui mừng, không thấy bị thương, vẫn miễn cưỡng đứng dựa vào tường lẳng lặng rũ mắt nói:

“Thụ giáo.”

Hoàn

.

(*) Đổ quyền () con chim quốc. Có chỗ gọi là tử quy ()

Văn Thiên Tường (1236-1282), hiệu Văn Sơn, làm thừa tướng nhà Nam Tống. Khi quân Nguyên vượt sông Hoài đánh xuống nam, Thiên Tường khởi binh chống cự, được phong là hữu thừa tướng. Quân Tống thua, nhà Tống mất. Văn Thiên Tường bị bắt giam ở Yên Kinh 4 năm, không chịu khuất phục nên bị giết, mới 47 tuổi. Văn Thiên Tường có tập thơ nhan đề là “Chỉ nam lục” và “Chỉ nam hậu lục”, tả những cảnh ngộ đã trải qua khi chạy nạn, lời văn bi thiết.

“

”

Phiên âm: Tòng kim biệt khước Giang Nam lộ

Hóa tác đề quyền đối huyết quy

(Tạm dịch: Từ nay cách biệt Giang nam, trở về hóa thành chim cuốc kêu ra máu)

Nguyễn Du:

“Ai trung xúc xứ minh kim thạch, oán huyết qui thời hóa đổ quyền”

Lòng thương chạm trở lại kim thạch, máu hận trào sôi kiếp tử quy. Quách Tấn dịch thơ.

(nguồn: wikipedia)

7. Chương 7

Kỳ thật ngày đó lúc bị thương nặng, cũng từng có khoảnh khắc, Trần Lương Sinh cho rằng mình sẽ chết.

Khi đó hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy một tán ô nhỏ, trên lớp giấy dầu nổi bật bức họa hoa lau tĩnh mịch.

Một khắc kia có lẽ là bởi vì toàn thân không dậy nổi một tia khí lực, cũng có lẽ là bởi bên tai tiếng mưa rơi quá đổi thê lương, hắn thật sự cho rằng mình cứ như vậy mà chết đi. Thế nhưng trong lòng cũng không chút tiếc nuối, không chút vắn vưng, hết thấy đều không.

Chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi Trần Lương Sinh bình tĩnh nghĩ đến, sống một mạch hai mươi sáu năm, phạm vào bao nhiêu sát nghiệt, bao nhiêu tội lỗi, rồi cuối cùng thế giới của hắn cũng ngưng kết thành một nơi nho nhỏ như vậy:

Miếu hoang. Mưa hè. Hoa lau.

Nhưng hắn cuối cùng không chết. Thế là nơi nho nhỏ kia liền dần dần tiêu tan vào hư vô, xa xôi ngỡ như giấc mộng cũ từ kiếp trước.

Một hồi mưa hè đã sớm tạnh, lớp giấy dầu cùng bức tranh thủy mặc trên tán ô đã sớm ngập trong bùn đất, chỉ có nơi kia từng vì hắn mà tạo ra một tình cảnh nho nhỏ còn được lưu lại.

Trần Lương Sinh thừa nhận đối với Tần Kính hắn năm lần bảy lượt phá lệ.

Chưa cự tuyệt đó là ngầm đồng ý, chưa giết y là vì muốn y sống.

Tần Kính ngồi một mình cạnh bàn trị thương, bóng lưng yếu ớt quay về phía cửa, cũng không hay biết Trần Lương Sinh quay lại, chỉ một lòng một dạ cố sức băng bó miệng vết thương.

Vết thương bên bả vai phải chỉ có thể dùng tay trái mà băng bó, mỗi khi quấn một vòng đều phải nâng cánh tay một chút, một lần lại một lần đau đến nhăn mày hít khí. Cuối cùng chịu đựng tới lúc chỉ còn buộc dây cố định, toàn thân đã đầy mồ hôi lạnh, tay trái lại gần như thoát lực, một cái nút thắt xoay tới xoay lui đều làm không nổi.

Trần Lương Sinh đứng ở cửa nhìn y. Đã thấy tận mắt người còn sống, đáng lẽ ra hắn nên quay đầu bỏ đi, người thế nhưng lại vẫn chưa động bước, vẫn chăm chú nhìn tay Tần Kính loay hoay xoay xở, chỉ một nút thắt mà cũng không buộc được.

“Đừng động.”

Tần Kính nội lực không cao, không nghe được tiếng bước chân của Trần Lương Sinh, thẳng đến khi đối phương lên tiếng mới phát hiện phía sau có người, kinh ngạc muốn quay đầu liền bị đè chặt bả vai.

Sau đó thấy người nọ chuyển đến trước mặt, hơi hơi cúi người vươn tay, ngón tay chậm rãi giúp mình buộc chặt một cái nút thắt.

Tần Kính cảm thấy khát nước. Tuy biết sau khi mất máu không nên uống nhiều nhưng vẫn lấy ấm trà trên bàn rót nửa chén trà lạnh, một hơi uống cạn, rồi mới chống bàn đứng lên chậm rãi sửa lại y sam.

Y không hỏi đối phương vì sao đi rồi còn quay lại, chỉ lách qua người hắn mà đi đến phòng bếp tự nấu một chén cháo thuốc.

Trần Lương Sinh lại giống như cũng chẳng lưu tâm chuyện đối phương thờ ơ với mình, không tiếng động đi theo phía sau y, đứng ở bên, nhìn Tần Kính vo gạo, nhóm lên bếp lò, thêm hai thanh củi, đợi nước cháo sôi thì thêm vào vài vị dược liệu, đẩy vung kín lại rồi kéo qua một cái ghế dài ngồi xuống, lấy một cây nhỏ như có như không khẽ cời bếp lửa.

Trong bếp chỉ còn vang lên tiếng lửa cháy lách tách, Tần Kính có lẽ là mệt mỏi, hướng bếp lò trước mặt thân người ra, ánh mắt chậm rãi khép lại làm như đang chớp mắt.

“Trần hộ pháp, ta nghĩ người đại khái cũng hiểu rõ.”

Ngay lúc Trần Lương Sinh nghĩ đến y đã ngủ thiếp đi rồi thì lại nghe người đang ngồi đó đột nhiên mở miệng:

“Ta thích người.”

Rồi mới thật lâu khê nói câu dưới. Trong ánh nắng tĩnh lặng, đầu Tần Kính chậm rãi hạ xuống, lần này là ngủ thực sự.

Người vừa thiếp đi liền nằm mộng. Mơ tới chính mình trước đây kéo vạt áo sư phụ khóc sụt sướt. Vừa khóc vừa cầu xin:

“Sư phụ, con không muốn chết. Van cầu người, mang con tìm một chỗ không có ai giấu đi, con không muốn chết.”

Bao lâu rồi chưa nhớ tới giấc mộng đó? Trong mộng Tần Kính dường như cũng lưu lại một chút rõ ràng, mình đã trưởng thành, lại y hệt một du hồn phiêu du quay về cảnh tượng năm xưa, lạnh lùng nhìn tiểu hồn dần khóc lóc om sòm, lẫn lộn một phen nước mắt nước mũi kia.

Hơn hai trăm năm trước, có ma đầu Hoàn Không xuất hiện, tâm pháp của gã quỷ dị, võ công tuyệt thế, một tay sáng lập nên Hình giáo, đem giang hồ khuấy đảo một phen long trời lở đất.

Nhưng cuối cùng tà không thắng nổi chính, Hình giáo giáo chủ chỉ đi sai một nước cờ mà trọng thương suýt chết, gã lại là kẻ tu luyện Ngũ uẩn tâm pháp nên mới giữ được một mạng, cũng vì điều này giang hồ lưu lại một tai hoạ ngầm khó lường.

“Chết giả” hơn hai trăm năm, tĩnh lặng chờ đợi thiên thời, ngày sống lại, ắt nắm được công lực gấp trăm lần, sẽ không một ai có thể ngăn trở, chỉ có thể trở mắt nhìn gã giết hại bá tánh sinh linh.

Đáng tiếc trong tay Hình giáo thiếu đi Ngũ uẩn tâm pháp tầng cuối cùng, cũng là hai trang quan trọng nhất. Cho nên chỉ biết muốn giáo chủ sống lại, cần một đạo hồn dẫn một đạo huyết dẫn, hồn dẫn Đại giáo chủ đời trước đã truyền lại, huyết dẫn thì không biết như thế nào mà tìm.

Vốn cứ như vậy tàn trang tâm pháp nghiệp chương bị phá huỷ thì tốt rồi, lại có đồn đãi nói, trên tàn trang có giấu địa đồ bảo vật, năm đó ma đầu sáng lập Hình giáo chỉ sử dụng non nửa, phá giải địa đồ mà trở thành kẻ giàu có ngang ngửa cả nước.

Chớ bàn việc này có thật hay chỉ là Hình giáo truyền ra tin tức giả, nhưng chung quy vẫn là gười vì tiền tài mà chết, vật vì sinh tồn mà vong, tàn trang trải qua bao nhiêu thế hệ bảo tồn, được cả một đời cao nhân tạo nên, chưa đem tàn trang phá huỷ, chỉ giao cho hảo hữu ở phật môn nghiên cứu phương thức phá giải tâm pháp.

Trải qua nghiên cứu đúc kết vẫn là cần nắm giữ người mang huyết dẫn, ghi chép lại cái gọi là huyết dẫn chính là chỉ trái tim chứa tinh huyết, người mang huyết dẫn ứng với thiên mệnh mà sinh, trời sinh là kẻ có trái tim dị thường, nếu muốn ma đầu sống lại cần máu trong tim người này phúng điều chừng bảy ngày, mà bọn họ cuối cùng cũng nghiên cứu ra phương pháp phá giải, chính là vào thời điểm một khắc sau bảy ngày sắp sửa thành công kia.

Đôi bên chính tà đều đợi hai trăm năm, người mang huyết dẫn xuất thế, Hình giáo bên kia không có đầu mối, sư phụ Tần Kính — chính là đệ tử vị cao nhân có thể tính trước, Tần Kính còn nhỏ được ông đệ ở trên lưng mang đi, kết thúc hết thấy trần duyên chỉ vì cuối cùng đánh cuộc một keo vào phương pháp phá giải ở thời khắc cuối cùng — bởi vậy có thể thấy được Tần Kính đánh bạc giỏi, không theo đúng chuẩn mực nhưng cũng xem như hợp với truyền thống sư môn.

Hết thấy mọi chuyện sư phụ Tần Kính đều không giấu giếm y, bắt đầu từ lúc còn nhỏ Tần Kính liền biết mình sinh ra số mệnh đã sắp đặt trước — phải chết. Vì đảo điên bá tánh thiên hạ mà chết hoặc vì cứu vớt thiên hạ mà chết, bất kể là loại nào, mệnh của y cũng chỉ một chữ chết mà thôi.

Đáng tiếc hồi còn bé Tần Kính không chịu nhận mệnh luôn khóc nháo cầu sư phụ giấu y đến nơi nào đó không có một ai, làm cho ma giáo tìm mình không được là tốt rồi, khóc nói con muốn sống con còn chưa muốn chết.

Bất quá lớn lên Tần Kính cũng thông suốt, biến thành tính tình lưu manh như thế, luyện một thân y thuật, mặc kệ là chim bay cá nhảy hay là người tốt người xấu, đi ngang qua thấy được cũng không khỏi thuận tay cứu chữa. Dùng lời của Tần Kính mà nói, nếu sống được liền cố mà sống, có thể sống vẫn là tốt hơn.

Thế là Trầm Lương Sinh Trầm hộ pháp cứ như vậy được y thuận tay cứu. Phật nói oán hận cùng cảm tức đại để chỉ thế gian này càng là cừu nhân, oan gia thì càng trốn không thoát, không muốn gặp người cũng phải gặp, tóm lại coi như người xui xẻo thôi.

Lão thiên gia thích đùa giỡn cùng Tần Kính, y cũng vui vẻ chấp nhận, gặp Trầm hộ pháp bộ dạng thật sự không tồi liền thẳng thắn rõ ràng, không một chút tránh né mà trao cả tấm lòng, chỉ muốn trước khi chết một hồi khoái hoạt.

Từ mộng cũ năm xưa tỉnh lại, Tần Kính có một khắc hoảng hốt, mũi ngửi thấy mùi cháo thuốc, trong mắt nhìn đến có người đứng ở bên, đầu khẽ cúi, không nhanh không chậm khuấy đều cháo thuốc trong nồi.

Tần Kính nhìn bóng dáng Trầm Lương Sinh cảm thấy được chính mình cũng coi như có thiên phú dị bẩm — tự mình nói với mình, chính là người này, yêu thương hẳn đi, cứ như vậy mà yêu thương hẳn. Còn như thích thật hay không, Tần Kính chính mình cảm thấy được là thật. Giống y từng nói “Vì bá tánh thiên hạ, ta không oán than”, chính y hiểu rõ đó cũng là lời thật lòng.

Có người nói nếu nói dối ngàn lần liền biến thành sự thật, Tần Kính cảm thấy được rất có đạo lý.

Từ giả thành thực, từ thực thành giả, dù sao cuộc đời ngắn ngủi, thật thật giả giả cần gì phải quá so đo.

“Trầm hộ pháp, sớm biết người không có tật xấu ‘quân tử xa nhà bếp’, một tháng người ở chỗ này dường như đã cho người xuống bếp để trừ phí chữa bệnh rồi.”

Tần Kính đứng lên, đứng ở phía sau Trầm Lương Sinh, sáp lại gần đặt cằm ở trên vai hắn, đưa tay lướt qua lấy chén sứ trắng với muống trên bàn, lại từ trong tay hắn tiếp nhận muôi gỗ múc một chén cháo, sau rồi thổi lui sang bên vừa thổi vừa uống.

Trầm Lương Sinh nhìn y ngoan ngoãn húp cháo, không biết là có phải hay không mới ngủ được một lát nên tâm tình không tồi, khoe miệng y vẫn mím chặt chợt thoáng một nụ cười, má nhợt nhạt một cái lúm đồng tiền.

Đã là thời điểm mặt trời ngã về tây, ánh tà dương gợi tình xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên gương mặt y, từ khoe mắt tới gò má một vết sẹo dài nhỏ như vệt nước mắt hợp cùng ý cười nơi khoe miệng, nét mặt lộ ra tựa như khóc tựa như cười, nhưng thực ra cũng chẳng phải khóc chẳng phải cười.

“Ta biết.” Trầm Lương Sinh thản nhiên mở miệng, lời nói có chút đột ngột. Tần Kính ngậm thìa sừng sốt một chút, nhớ lại chính mình đã từng nói với hắn chữ “Thích”, lắc lắc đầu, trên mặt ý cười lại sâu thêm một chút.

“Sau khi biết thì sao?” Tần Kính khẽ cười nhìn hắn, ngữ khí mang theo hai phần chế nhạo, tiếp tục hỏi.

“Tại hạ cũng có một câu hỏi.”

“Nói ta nghe xem?”

Tần Kính vốn tưởng rằng Trầm hộ pháp nhìn qua vô tâm vô tình cũng không có thể ngoại lệ, có lẽ sẽ hỏi một câu “Vì sao thích?”. Nếu không chính là lạnh lùng hỏi lại một câu “Thích thì như thế nào?”

“Tần Kính, người nghĩ muốn ta thương người, đã suy nghĩ bao lâu rồi?”

“Khụ, khụ, khụ...” Tần Kính nghe vậy một hơi cháo nuốt không trôi, nghẹn nửa ngày mới nói, “Trầm hộ pháp chớ để ta ăn cái gì khi nói chuyện cười.”

Trầm Lương Sinh cũng không trả lời, chỉ đi lên từng bước che đi nửa ánh tà dương, môi mỏng hôn lên đôi môi của đối phương, chậm rãi liếm sạch tàn cháo khoe miệng y.

“Người...” Tần Kính mở miệng muốn nói đối phương liền thừa dịp mà len vào, đầu lưỡi đỉnh nhập trong miệng, một tay xoa bên tai Tần Kính, ngón tay kẹp lấy vành tai y, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tần Kính cảm thấy vành tai có chút tê dại rồi mới phát giác đầu lưỡi đối phương tinh tế liếm lên hàm trên, lại quay về quần lấy đầu lưỡi mình, rất thành thạo triển lộng liếm mát.

“Ta...” Tần Kính phục hồi tinh thần, lui lại nửa bước, vừa muốn nói chuyện lại bị đối phương một tay kéo về trong lồng ngực, mạnh mẽ hôn môi, hôn càng lúc càng sâu, đầu lưỡi thăm dò lưỡi y, nhẹ nhàng mà từng chút từng chút liếm lộng, rồi lại quấn riết đầu lưỡi y ra sức cắn mút.

Đã tới bước này, cho dù có muôn vàn điều phải hỏi, Tần Kính cũng không muốn nói. Y nhắm mắt lại, tia nắng chiều trượt qua khe hở giữa gò má hai người, nhẹ chiếu qua mí mắt, trước mắt liền một mảnh phiếm hồng. Nụ hôn nồng nhiệt sâu đậm giống như rượu ngon ủ trăm năm, hương thơm làm say mê lòng người.

Tần Kính muốn hôn đáp trả, đối phương lại hoàn toàn không để cho y cơ hội này, một khắc trước còn kiều diễm triền miên, đột nhiên nổi lên thô bạo, một mạch công thành đoạt đất chỉ làm cho người ta cảm thấy được bị thay đổi khách chủ, cơ hồ tìm không thấy đầu lưỡi chính mình ở đâu, mà như thể thuyền nhỏ trong cuồng phong bạo vũ, chỉ đành thuận theo sóng lớn qua lại lắc lư.

Tần Kính bị hôn đến hồ đồ, nửa ngày mới nhớ tới phải dùng mũi hít thở không khí, trong đầu hồi phục hai phần thanh minh, phát hiện đối phương cũng hạ chậm tiết tấu, đầu lưỡi bất chợt xâm nhập tận tới cổ họng của mình, phồng theo luật động khi hoan hảo, một chút một chút lặp lại ma sát.

Tần Kính bị hấn trên chọc cổ họng nhạy cảm, nước bọt tràn đầy, nghĩ muốn nuốt lại nuốt chẳng được, hòa cùng tiếng ngậm nga chậm rãi tràn ra khóe miệng.

Thân thể hai người kề sát, nụ hôn dài chưa hết, vật nơi khó hạ Tần Kính đã run rẩy ngắc đầu, nửa mềm nửa cứng đụng vào trên đùi đối phương.

Y xê dịch thân mình, thứ nửa cứng nửa mềm cách mấy tầng y sam ở trên đùi đối phương nhẹ nhàng cọ cọ, giống như khát cầu cũng giống như cố tình khiêu khích.

Trầm Lương Sinh cũng chiều theo tần Kính, ngón tay trượt xuống vành tai y lướt qua sống lưng, bàn tay bao ở hông y, đè lại hướng về phía mình, tay thì vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ.

Nụ hôn mơ hồ cuối cùng chấm dứt, Trầm Lương Sinh rời khỏi môi y, ngược lại hôn lên vành tai, khẽ cắn hai cái liền toàn bộ ngậm vào, đầu lưỡi xẹt qua viền tai rồi tiến vào bên trong tinh tế liếm ướt.

Tần Kính chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run, thất lưng đau xót nên đứng không vững, hiểu được lỗi tai của mình chịu không nổi động chạm như thế.

Trầm Lương Sinh ôm cả người y vào trong ngực tất nhiên là biết y động tình, càng không thuận theo càng không buông tha, ngậm lỗ tai y khẽ liếm lộng.

“Ừm...” Trên môi không kiềm chế được tiếng rên rỉ càng thêm rõ ràng. Tần Kính chỉ cảm thấy trong tai không phải đầu lưỡi người mà hết như một con rắn linh động. Nơi đầu lưỡi đi qua một mảnh tê dại mà trong miệng đối phương hơi thở rực lửa càng giống linh xà nhập động, một đường chui thẳng vào chỗ sâu, mang đến ngứa ngáy từ lỗ tai một mạch xông thẳng lên đầu, lại thuận theo mạch máu lan tỏa khắp toàn thân, tứ chi xương cốt mỗi một tác đều như có mèo gãi sâu bò rất khó chịu.

Y theo bản năng nhích người né tránh, làn da cọ vào y sam, lớp vải mềm mại lúc này lại thành cực hình không thể hóa giải, khó chịu ngược lại càng tăng lên ngứa ngáy gấp bội, chỉ hận không thể dứt khoát cởi bỏ, bớt đi một tầng tra tấn này.

Vật dưới thân toàn bộ đã cứng rắn, trên đỉnh một mảnh ẩm ướt, y muốn đưa tay xuống sờ, lại chỉ đụng đến thân thể hai người gắt gao cùng dán chặt, tìm không được một khe hở nào để cho tay y len vào, đành phải đặt lên lưng đối phương dùng sức ôm lấy hấn giống như người chìm trong nước cố ôm lấy một khúc gỗ trôi dạt, trong miệng không ngừng rên rỉ thở dốc.

Trầm Lương Sinh dù bận nhưng vẫn ung dung, tùy ý đối phương ôm lấy mình, trong miệng tiếp tục thâm nhập liếm lộng, nghe được hơi thở đối phương càng lúc càng gấp, đột nhiên thân người trong lồng ngực run run hai cái, cứ như thể chạm cũng chưa chạm mà đã tiết ra.

“Tần Kính.” Trầm Lương Sinh buông tha y, khuôn mặt lãnh như băng tuyết, hơi thở chẳng mấy chốc rối loạn, không giống hai người vừa hôn môi mãnh liệt, liền tiếp giao triền, chỉ giống như đang trên chiến trường đàm luận công vụ trước trận chiến, “Tham niệm, tâm ma, không buông bỏ được, thì chỉ có gánh chịu.”

“Trầm hộ pháp đây là đang cảnh cáo ta?” Tần Kính hơi thở đã trở lại bình thường vẫn là bộ dáng lưu manh như vậy, khóe mắt liếc qua hạ thân không chút phản ứng của đối phương, trong miệng cọt nhả nói, “Ta là không bỏ xuống được, người là ‘dậy’ không nổi, chúng ta cũng coi như huề nhau.”

“Tần đại phu.” Trầm Lương Sinh bị y đùa cợt như thế cũng không thấy sắc mặt giận dữ, chỉ bình thản gật gật đầu, rồi nói tiếp, “Không ngại, đêm còn dài.”

8. Chương 8

Trời thu ngày trôi qua nhanh, bóng đêm dần dần loang ra, quả thực là đêm còn rất dài như lời người vừa nói.

Trầm Lương Sinh nắm tay trái Tần Kính, từ đầu ngón tay hạ xuống từng cái hôn lên từng tắc từng tắc da thịt.

Tần đại phu quen thói làm ra vẻ văn sĩ, thư bào cùng tay áo đều là kiểu rộng dài, nhưng lại làm cho đối phương càng dễ dàng vén lên tay áo của mình, lớp vải mềm mại tầng tầng lớp lớp bị dồn đến khuỷu tay lộ ra cánh tay quang lỏa, làn da mềm mại phía trong bị người tinh tế duyệt hôn gặm cắn, triền triền miên miên hơi chút ần ần.

Y lùi lại nửa bước thân chống lên bàn dài phía sau, Trầm Lương Sinh liền thuận thế, một cánh tay nắm ở thắt lưng y hơi hơi dùng sức đem cả người ôm đến trên bàn.

“Trách không được thánh nhân nói...” Tần Kính mắt thấy hắn không tính toán đổi địa phương hành sự, thành thật chính mình dùng tay không bị nắm đẩy ra mấy thứ linh tinh trên mặt bàn, nhảy lên khoảng trống trên mặt bàn, “Nhân chi đại dục, thực sắc tính dã.”

(*) Nhân chi đại dục, thực sắc tính dã: chuyện ăn uống, sắc dục là ham muốn bình thường của con người.

Trầm Lương Sinh đại khái là ngại y lắm lời vô nghĩa, buông tha thắt lưng y, gờ tay đè lại cái miệng luôn thuyên, chậm rãi mà vuốt ve.

Tần Kính hơi hé miệng cắn cắn ngón trỏ của hắn, ngậm ở giữa hai hàm răng trắng, đầu lưỡi tới lui khẽ liếm đầu ngón tay hắn. Trầm Lương Sinh khẽ nhúc nhích ngón tay cạy mở hàm răng, áp trụ đầu lưỡi của y, đem ngón giữa len vào, hai ngón tay cùng nhau khuấy đảo cái lưỡi nhiều chuyện, rồi lại trước sau tiến lui, làm người ta cảm thấy thứ ngậm trong miệng không phải ngón tay mà là.... cái khác kia của hắn.

Ngón tay len sâu vào vòm họng, Tần Kính nhịn không được ho khụ khụ hai tiếng, từ trong mờ tối giương mắt nhìn hắn, đưa tay cầm cổ tay của hắn đem môi dời đi vài phân, ngậm đầu ngón tay khẽ thủ thí:

“Ta thích người.”

Trầm Lương Sinh im lặng không nói gì, rút tay về, ấn ngã y lên bàn, chậm rãi cởi bỏ y phục người nằm dưới, ngoại bào trung bào rồi sau đó là tiết y, lộ ra mảnh ngực trắng nõn xích lỏa.

Đêm thu lạnh lẽo, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào khiến thân mình lạnh buốt chỉ có mảnh nhỏ ngực kia được che phủ bằng hơi thở ấm nóng. Trầm Lương Sinh cúi đầu ngậm nhũ thủ bên trái của y, tỉ mỉ hấp duyệt, đùa nghịch viên ngọc nhỏ tới sưng tấy sung huyết, nơi căng cứng được đầu lưỡi dùng răng nanh gặm cắn, hai hàm răng của hắn dây dưa chuyển động, có mạnh có nhẹ lại mang theo chút đau đớn, cũng có ần ần vui sướng, cảm giác vừa đau nhúc vừa ngứa ngáy hợp lại một chỗ khiến Tần Kính không kìm nén nổi uốn ngực nghênh hợp, bên nhũ đầu chưa bị khiêu khích cũng đã dựng lên, tuy chưa được vỗ về chơi đùa lại có một tia trường đau.

Thật vất vả trải qua một hồi này, môi đối phương cuối cùng dời xuống một chút, hôn tới thắt lưng đầu lưỡi liếm lên cái rốn nho nhỏ, đầu lưỡi quấn nơi lõm xuống kia đánh vòng hai cái đột nhiên đỉnh vào, ở bên trong qua lại liếm mấy lượt, rồi từng chút từng chút liên tiếp đỉnh đưa, mỗi một lần lưỡi hạ xuống đều đỉnh sâu vô cùng.

Tần Kính chỉ cảm thấy trong rốn tựa như có một vật to lớn của nam nhân đang vào ra phía dưới mình, vừa đỉnh vào một chút liền có một cổ tê đại rập rờn thuận theo cự vật kia truyền tới phía trước, thứ nửa cứng rắn của y như bị đầu lưỡi đối phương dầy đưa, mỗi lần đỉnh xuống một chút liền sẽ thấy cứng thêm một phần.

Y hổn hển thở một lát, đột nhiên đưa tay kéo lấy tóc Trần Lương Sinh mở miệng vẫn là câu nói kia.

“Ta thích người.”

Trần Lương Sinh dừng lại cái miệng đang khuấy lộn, vung tay đem quần y kéo xuống ngay cả hài miệt (giày,vớ) cũng đồng thời trút bỏ, tách ra hai chân y, lòng bàn tay sờ mặt trong đùi non như có như không mà ve vuốt.

“Có lẽ không nên như thế, nhưng mà ta nghĩ hai tháng, vẫn cứ thích người.”

Trăng treo trên đầu chiếu rọi khung cảnh phiếm tình bên trong. Vạt áo Tần Kính mở rộng, hạ sam toàn bộ trút bỏ lộ ra thân thể trần trụi trên bàn lớn, da thịt toàn thân từ nhỏ dùng được điều trị cổ bệnh trơn nhẵn bóng loáng, được tưới dẫm ánh trắng bàng bạc, ẩn hiện sắc màu nhợt nhạt.

“Trần Lương Sinh người có biết không? Ta thích người.”

Tần Kính tựa như nói mê tới tới lui lui chỉ một câu kia. Ánh mắt lại vô cùng tỉnh táo, cổ chấp khóa lại ánh mắt Trần Lương Sinh, thần sắc vừa nghiêm túc vừa thực ôn nhu.

“Người có biết không? Ta thích người.”

Trần Lương Sinh chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay điểm lên ngọc hành đã căng cứng của y, từ đỉnh đầu chậm rãi xoa nắn, xẹt qua hành thân kéo lấy một ít sỉ mao (lông...) quấn ở đầu ngón tay, cuối cùng mở miệng cũng vẫn là câu trả lời cũ.

“Ta biết.”

Tần Kính trong tay còn nắm sợi tóc hấn nghe vậy buông tay ra, khoe miệng khê nhếch thấp giọng nói:

“Như thế là được rồi.”

Trần Lương Sinh không tiếp lời nữa, duỗi tay lấy chén sứ đựng cháo còn sót bên cạnh, trở tay đem nước cháo lạnh tưới lên gốc dương vật Tần Kính.

Cháo nấu chừng một canh giờ, gạo đều nhuyễn nát trong nước, sền sệt thuận theo đùi non chậm rãi chảy xuống huyết khẩu dưới mông.

Trần Lương Sinh thuận theo dịch cháo vói vào một ngón tay, nhẹ nhàng đâm vào vài cái, dẫn dắt ngón tay sờ soạng từng ngõ ngách nội bích non nớt, mềm mại. Tần Kính là đại phu dĩ nhiên biết hấn đang tìm cái gì, trong đầu nghĩ tới lời Miêu Nhiên ngày đó, lại nghĩ đến Hình giáo như vậy mà cũng có phương pháp nam nam song tu.

Y lấy tay sờ tới hạ thân đối phương lại nhận thấy chỗ kia đã cứng, cách y sam cũng có thể cảm giác được hình dáng thô dài, vì thế nhắm vào vị trí quy đầu nhẹ nhàng gãi gãi, khê cười nói:

“Không phải là cứng lên không được sao?”

Trong miệng tuy là trêu đùa nhưng trong lòng cũng rõ ràng, việc hoan ái với Trần Lương Sinh cũng bất quá là hai chữ “Giao hợp” mà thôi, đơn giản là nổi lên dục vọng, cũng không nhất thiết mất đi định tính, quả thực là đạt đến cảnh giới xuất thần rồi.

Trần Lương Sinh không để ý đến y nói cái gì, lại nhét thêm một ngón tay vào, hai ngón cùng đảo lộn tìm chỗ mẫn cảm trong tiểu huyết chập chập, nhẹ nhàng ẩn nhu vài cái, lặp lại khi mạnh khi nhẹ mà gãi lên từng tắc từng tắc nơi câu hồn kia, cảm thấy được vật giữa hai chân đối phương giống bị đùa mà càng thêm cứng rắn, tình thâm khó nhịn tại nơi thân thể hai người giao triển.

Tiếp qua một lát số ngón tay tăng thành ba, Tần Kính đã cực động tình, dừng đạo chập chập ào ạt sinh ra dịch thể ẩm ướt, xuôi theo tiết tấu ngón tay chảy ra, giữa bắp đùi một mảnh trắng muốt, tiếng nước dâm mỹ cùng luật động vang lên.

Trầm Lương Sinh vẫn chưa cởi y phục, chỉ đem cự vật to lớn xuất ra, rút ngón tay về, quy đầu để trên huyết khẩu ướt át xoay tròn ma sát, lại vẫn không đi vào.

Tần Kính tuy là lần đầu cùng nam nhân giao hảo, nhưng đối phương tính nhẫn nại rất tốt làm đầy đủ tiền diễn, hậu thân dĩ nhiên đã hứng khởi, chỉ cảm thấy khi ngón tay đâm vào trong dũng đạo có ba phần trưởng, hai phần đau nhẹ, lại có năm phần ngứa ngáy tiêu hồn nói không nên lời, khiến cho thân thể không kiềm chế được, thiếu đi mấy ngón tay kia bỗng cảm giác trống rỗng hư không, huyết khẩu hé ra khép lại giống như cánh môi duyên hấp quy đầu đối phương, tràn đầy ý mời cảm dỗ.

Trầm Lương Sinh trêu chọc y hồi lâu, rốt cục một tay kéo cao chân y, một tay đỡ cự vật của mình đâm vào, đỉnh trưởng thô lớn chậm rãi xâm nhập nơi khép chặt, tiểu huyết căn chặt khiến hắn có chút đau đớn liên vỗ mông Tần Kính bảo ban:

“Thả lỏng.”

Tần Kính cũng đau, nhưng mà cứ nửa chừng nửa vơi như vậy không phải do mình mà, liền cũng theo lời nỗ lực thả lỏng huyết khẩu, cảm thấy được vật thô lớn kia hùng dũng thúc mạnh, dần dần đỉnh đến ở chỗ sâu bên trong, cuối cùng tạm dừng lại.

Y thật sâu thở hắt ra, ổn định một chút, chân chủ động kẹp lấy thất lưng đối phương, cùng với vật kia trong cơ thể bắt đầu chậm rãi đỉnh đưa, cũng không quá nhanh, lại vẫn đau nhức nhịu mảy mìn nhịn, vật giữa hai chân đã có chút uể oải nửa mềm nửa cứng mà thuận theo tiết tấu đóng đưa.

Trầm Lương Sinh thật không khát khe với y, không đợi Tần Kính mở miệng đã đưa tay xoa nắn thứ đang dần mềm yếu của y, cao thấp mà vuốt ve, ngón tay bất ngờ nhu niết một chút đỉnh đầu, móng tay cào cào gãi gãi cái lỗ nhỏ trên đó.

Tần Kính chỉ cảm thấy dưới thân từng hồi lại từng hồi sướng khoái, vật dưới hạ thân lại lần nữa cứng lên, đỉnh đầu nhỏ hồng chảy ra dịch, phía sau càng thêm trơn ướt thông thuận, máu nóng toàn thân liền tập trung kéo tới nơi kia, đau đớn ở sau cũng tốt hơn rất nhiều, dần dần lại xuất hiện tư vị khác.

Trầm Lương Sinh cũng không nóng vội, cự vật vẫn từ từ ra vào trong dũng đạo, đổi hết góc độ đỉnh đưa, đợi khi cảm thấy được tiểu huyết chặt hẹp đột nhiên co rút thắt chặt căng thẳng, hắn thả nhanh tốc độ, đâm vào thật sâu rồi lại nhẹ nhàng lui ra, động tác lặp đi lặp lại.

Tần Kính đang chìm trong khoái hoạt, lại cảm thấy đối phương ngừng động tác vuốt nắn vật kia của mình, nhịn không được duỗi thất lưng uốn người.

Vào lúc này đối phương đâm vào một cái thật sâu, quy đầu hung hăng ma sát một nơi mẫn cảm, một cổ khoái ý mãnh liệt xộc thẳng lên não y, thất lưng mềm nhũn đang muốn ngã trở về lại bị người giữ lại, từng nhát từng nhát dùng sức đâm vào, mỗi lần đều chạm vào nơi ban nãy, vừa sâu vừa mạnh, dũng mãnh cọ xát nơi mẫn cảm của y, khiến trong bụng y dội lên một tia tà hỏa, từ trong ra ngoài “Oanh” một tiếng thiếu đốt toàn bộ, làn da trắng mềm vì động tình mà hiện ra một tầng ửng hồng.

“A.....ư.” Tần Kính khẽ phát ra tiếng rên rỉ ngâm nga, hoàn toàn chìm đắm trong tình dục, đầu óc một mảnh hỗn độn, tư vị khoái hoạt giống như mưa đập trên cành lá — mưa vừa trút xuống, từng giọt từng giọt trầm trầm đánh vào tán lá, còn chưa tạo thành vết mưa đã trôi đi mất.

“Trầm Lương Sinh...” Y mơ mơ màng màng kêu lên tên của đối phương, theo bản năng nâng mông đóng đưa nghênh hợp luật động, trong miệng rời rạc nỉ non, “A... nhanh... nhanh... một chút...”

Giọng nói vừa dứt, liền thấy bỗng chốc khe đỉnh đưa biến thành cơn bão ập tới, vẫn là lực đạo vô cùng mạnh mẽ, cuối cùng gấn bó tạo thành một màn mây mưa dầm dẫm, khiến mỗi tác da thịt của y đều được tưới sũng làn nước vui sướng, người giống như mềm yếu không có hình dạng, chân lại kẹp không nổi thất lưng đối phương, không biết bị bày ra tư thế gì, chỉ biết bên trong tiểu huyết tựa như có ngàn vạn con kiến bò qua, tê dại ngứa ngáy nhập vào xương tủy, trong miệng tràn ra tiếng rên dầm dẫm, cũng chẳng phân rõ chính mình đang kêu cái gì, vật giữa hai chân cao cao vểnh lên cơ hồ dán sát vào bụng người ở trên, quy đầu không ngừng phun ra dịch trong suốt, trên bụng y ẩm ướt một mảnh tinh dịch.

Đáng tiếc đằng sau khoái hoạt như thế nào nhưng vẫn là thiếu một phần kích thích máu chốt, đằng trước hãy còn cứng như trước, mà dù thế nào vẫn bắn không được, dương vật trưởng đau đã có chút thống khổ,

Tần Kính giữa mê man muốn đưa tay sờ, lại bị Trần Lương Sinh đem một tay nắm hai tay y chế trụ, không để y tự động.

Tình cảnh tra tấn như vậy qua chừng chén trà nhỏ, trên mặt Tần Kính sấm đỏ ửng, biểu tình tựa như muôn vàn vui sướng lại giống như đang cố nén tất cả khổ sở, thanh âm yếu ớt:

“Trần... ư... ưm... để cho ta ra đi... a... ta cầu người...”

Trần Lương Sinh vẫn không chút động dung, dưới thân cũng không quá miệt mài — ngay cả dương vật đều vẫn lộ phần gốc bên ngoài, kì thực mới chỉ sáp nhập hơn phân nửa mà thôi, nhưng thấy y đã là nửa chết nửa sống, bắp đùi run rẩy hư nhuyễn, đâm vào vài chục cái, một tay cầm vật căng trướng của y dịu dàng vuốt hai bên, liền thấy vật trong tay một trận run run, bạch trọc sền sệt bắn lên người hắn.

Trần Lương Sinh vẫn chưa tiết, chỉ vận công khơi thông đem dương tinh quay trở về khí huyết, nguyên dương không biến đổi, quả đúng là song tu chi đạo. Nếu người giao hợp là nữ tử càng có thể hấp thu âm tinh đối phương bù đắp cho mình.

Tần Kính trong đầu một mảnh trống rỗng mơ màng, tất nhiên là không chú ý đến đối phương như thế nào, nhắm mắt thở dốc hồi lâu, thần trí mới trở về, mở mắt thấy Trần Lương Sinh đã là toàn thân y phục tươm tất, sắc mặt vẫn là biểu tình không chút gợn sóng, mở miệng muốn nói nhưng cũng không biết có thể nói gì, chỉ liềm liềm cánh môi khô khốc.

Trần Lương Sinh thấy y trợn mắt, chịu thua mở miệng trước, hơi gật đầu nói:

“Trong giáo có việc, thứ lỗi không thể phụng bồi.”

Nói xong xoay người rời đi, thân ảnh chớp mắt đã chìm vào bóng đêm.

Hoàn

9. Chương 9

Có thể vì người bị thương mất nhiều máu, cách lập đông còn có hai ngày, Tần Kính cảm thấy được trong lồng ngực đau đớn vô cùng đành phải thành thật vào được tuyền ngâm mình, trở ra đã là bảy ngày sau, người bị lún qua lần lại gây đi một vòng, khi soi gương mắt thấy xương gò má như lại nổi lên một chút, khiến đôi mắt càng sâu, ngược lại thêm vài phần anh khí.

Vào đông sơn gian bốn bề cô quạnh tĩnh lặng, Tần Kính qua hai ngày nhàm chán, dưỡng về vài phần nguyên khí liền rời núi đi tới thôn trấn gần đó đánh bạc thử vận may, còn tìm ông chủ hiệu thuốc có vài phần giao tình uống vài chung rượu ôn chuyện, tới giờ Tuất mang hai phần men say trở về được lư, vừa đẩy ra cửa viện, đã thấy trong phòng mình phát ra ánh nến, trong đêm vắng lặng ánh sáng vàng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ mỏng lung mà khiến tâm chợt bình yên.

Tần Kính tưởng sự phụ đến thăm mình, chỉ sợ mang men say vào phòng ít nhiều cũng bị trách mắng hai câu, liền đứng ở trong sân cho thanh tĩnh đầu óc. Nào biết một lát sau, có người từ bên trong mở cửa phòng, ngược sáng đứng ở ngưỡng cửa, hóa ra là Trần Lương Sinh.

“Người tới làm gì?”

Tần Kính ngạc nhiên thốt lên, thần sắc kinh ngạc không chút giả bộ. Y vốn tưởng rằng gặp lại người này hẳn là lúc trần ai lạc định, hẳn đến áp mình tới Hình giáo chịu chết, thật sự nghĩ không ra còn có nguyên do gì làm cho hắn hiện tại tới đây tìm người.

“Tiện đường ngang qua.”

Trần Lương Sinh thản nhiên đáp, Tần Kính lại sửng sốt — kỳ thật miễn cưỡng muốn nói nguyên do cũng không phải không có, tỷ như giao tình đêm hôm đó nếu như đối phương đem mình để ở trong lòng, tự nhiên sẽ đến.

Chính là Trầm hộ pháp đem mình đặt trong lòng, lời này nghe cùng heo mẹ leo cây đều hoang đường như nhau, Tần Kính tròn mắt nhìn, “À” một tiếng, trong đầu đã có chút hoài nghi, không rõ có phải là mình uống nhiều quá nên hoa mắt hay không.

Đáng tiếc đối mặt qua lại nửa ngày, bóng dáng Trầm Lương Sinh cũng không thấy biến mất, vẫn êm đẹp đứng ở đằng kia, lần này mặc dù đổi thành một thân hắc y nhưng vẫn là gương mặt lạnh lùng sát khí kia, cũng chỉ như tờ bạch vô thường biến thành hắc vô thường mà thôi.

“Mặc thành như vậy là muốn vào nhà cướp của?” nói là đi ngang qua thì cho là đi ngang qua đi, Tần Kính nghĩ thông suốt, không hỏi nhiều về nguyên do, thuận miệng mở câu vui đùa.

“Đúng vậy vào nhà cướp của xong thuận tiện tới thăm người.”

“Phốc...” Tần Kính nhin không được cười lắc lắc đầu thầm nghĩ sao đã quên vị này cũng không phải kiểu người sẽ không múa mép khua môi, cười xong lại khách khí một câu, “Vậy làm phiền người chờ lâu.”

Vừa nói chuyện vừa bước vào phòng, Tần Kính khép cánh cửa, trong mũi lại bất chợt nghe thấy mùi máu tanh, liền hiểu được Trầm Lương Sinh mới rồi không phải nói giỡn, cũng là thật sự đi “Hành sự”.

Việc gấp trước mặt của Hình giáo hấn không gì khác ngoài chuyện nơi nơi tìm kiếm tung tích tàn bản còn thiếu. Tần Kính trở lại nhìn về phía Trầm Lương Sinh cũng không giống như bộ dáng bị thương, như vậy....

Ánh nền lan tỏa, Trầm Lương Sinh đảo khách thành chủ, không đợi tiếp đón mà tự mình cầm lấy nửa chén trà dư trên bàn chậm rãi uống, bởi vì y phục màu đen nhìn không ra vết máu trên áo, Tần Kính lại cảm thấy trong mũi mùi máu càng lúc càng nặng, khoe mắt quét đến dưới vạt áo hấn, ánh mắt chợt phát lạnh.

....Như vậy, chính là một hồi giết hại đơn phương.

Trầm Lương Sinh uống xong chén trà nâng mắt lại thấy Tần Kính bình tĩnh nhìn mình, trong mắt là thần sắc chán ghét mặc dù lúc mình ngẩng đầu đã giấu hơn phân nửa nhưng vẫn chạy không khỏi mắt của hấn.

Trầm hộ pháp thuận theo ánh mắt của y chăm chú nhìn vạt áo của mình, vạt áo ngoại bào chỉnh tề dùng ngân tuyến khâu một vòng hoa văn sát viền, nhưng vì giết nhiều người, đi qua núi thây biển máu, sợi tơ sớm sũng nước máu tươi, máu tươi sau khi khô biến thành màu đỏ tím, nếu không nhìn kỹ chỉ cho là áo choàng thuần một màu đen.

“Tần đại phu đang suy nghĩ cái gì?” Hai bên sau một lúc lâu lặng yên, Trầm Lương Sinh từng bước một đến gần Tần Kính, mặc dù sát khí đã tan vẫn làm người ta thấy rùng mình.

“Nghĩ xem người giết bao nhiêu người.” Tần Kính cũng không giấu giếm thẳng thắn đáp ra suy tư trong lòng.

“Chỉ sợ so với người tưởng tượng phải hơn nhiều.” Trầm Lương Sinh đưa tay xoa cổ y, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hầu kết, thân mật tựa như nói lời âu yếm riêng tư, mà không phải đàm luận chuyện sinh tử giết chóc.

“Không may tại hạ hôm nay không có tâm tình này.” Tần Kính lui từng bước né tránh tay hấn, khách khí cười nói, “Đêm khuya không lưu khách, Trầm hộ pháp xin mời đi.”

“Hửm? Vì sao không có tâm tình?” Trầm Lương Sinh lại ung dung, vẫn như cũ khoanh tay đứng ở trước người y, hơi hơi rũ mắt nhìn y.

“Đánh bạc thua thôi, lần sau người chọn lúc ta thắng lại đến.” Tần Kính mặt không đổi sắc lui xuống từng bước, nháy mắt tiếp theo lại đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, không thấy động tác Trầm Lương Sinh như thế nào nhưng đã bị ném cả người lên giường, tuy rằng đệm giường mềm mại vẫn là rơi đến choáng váng.

“Làm phiền Trầm hộ pháp, nếu muốn làm trước hết đem y phục cởi được không?” Tần Kính nghĩ mình có lẽ thật sự là uống nhiều quá rồi, nếu không tất nhiên chẳng có can đảm cùng người phía trên nói chuyện như thế, “Nhìn chướng mắt.”

“Tần Kính, ngươi sớm biết ta là người như thế nào.” Ngữ khí Trần Lương Sinh không thấy tức giận, ra tay cũng không chút lưu tình nào, chân lực nhẹ xuất, y phục mùa đông dày ba tầng của Tần Kính lập tức toàn bộ bị xé rách, “Hiện tại mới hối hận, ngươi không cảm thấy đã muộn?”

Tần Kính so với tu vi nội lực của Trần Lương Sinh cách một trời một vực, kèm thêm bệnh cũ phát tác tổn thương nguyên khí, ngay cả một phần chân lực này của hắn đều chịu không nổi, trong đầu tức khắc tối sầm, lại bị đau nhức dưới thân sinh sôi gọi thần trí trở về, cũng bởi Trần Lương Sinh không làm nửa phần bôi trơn mà đánh thẳng một mạch, huyết khẩu dưới thân nhất thời nứt ra, máu tươi theo khe mông chảy xuống, chốc lát liền nhuộm đỏ một mảnh đệm giường.

“Tần Kính, ngươi sở cầu không phải là cái này sao?” Lúc này đây Trần Lương Sinh vẫn chưa cho y đường lui, đem cự vật từ trong quần xuất ra, lưỡi đao thô dài từng cái từng cái đâm vào thật sâu, lại cố ý lúc rút ra dùng quy đầu cực đại kìm kẹp huyết khẩu, chỗ vỡ toang kia dĩ nhiên không thể co rút, nhìn vào tựa như huyết máu.

Tần Kính đau đến mức căn bản nghe không rõ Trần Lương Sinh nói gì, đau nhức đã muốn ngắt đi lại bị cơn đau một lần lại một lần thức tỉnh, khổ hình gia tăng không ngừng nghỉ.

“À, ta thật ra quên mất, ngươi muốn không phải cái này mà là khoái hoạt dục tiên dục tử.” Ngữ khí Trần Lương Sinh vẫn là bình thản, cùng động tác dưới thân toàn bộ không chút phù hợp, “Liền thỏa mãn ngươi được không?”

Giữa lúc sắp hôn mê, Tần Kính cảm thấy được dưới thân đau nhức đã tạm dừng, nỗ lực mở mắt ra, thấy Trần Lương Sinh đứng dậy xuống giường, đứng ở tủ thuốc lục tìm một lát, cầm lấy từng bình dược ngửi qua, cuối cùng mang một bình sứ màu xanh trở về, chính là dược trị thương ngày đó mình đã cho hắn dùng qua.

Trần Lương Sinh mở bình dược, một tay nâng lên mông Tần Kính một tay đem dược dịch nồng đặc đổ xuống, tiện tay ném bỏ bình không, đem dược dịch từ từ thoa lên, chờ giấy lát, quả nhiên công hiệu rất mạnh, miệng vết thương đã ngừng chảy máu, liền cầm hai đầu y kéo cao mở rộng, động thân đâm vào, lại đổi thành tuần tự tiến vào từng tắc từng tắc một, ý muốn không làm nứt ra miệng vết thương.

Tần Kính trong lòng cười khổ, cảm thấy được huyết khẩu sau người dần dần mất đi tri giác, chỉ còn hai phần đau đớn mỏng manh, thậm chí mình phối dược cầm máu trị thương thật ra công dụng rất tốt, chỉ là dùng ở cái việc này không khỏi có chút châm biếm.

Thống khổ qua đi, đối phương đã thả chậm tiết tấu, nhẹ nhàng đưa đẩy, dương vật ở trong cốc đạo tinh tế cọ sát, lặp đi lặp lại cọ qua nơi mẫn cảm, đằng trước Tần Kính rốt cục không khỏi nổi lên phản ứng, trước ánh mắt chăm chú của đối phương lại từng chút một đứng lên.

Trần Lương Sinh đưa ra một tay, cầm vật xinh đẹp dần dần bành trướng đứng thẳng kia, tay cẩn thận xoa nắn, đợi tới lúc vật trong tay toàn bộ cứng ngạnh, đưa tay xả hạ dây cột tóc của Tần Kính, dưới thân lại tiếp tục đỉnh đưa, tay cũng từ từ đem dây quần từ đỉnh vật nhỏ cho tới hai âm nang phía dưới, mỗi một vòng quần đều nén chặt, phần dây cột tóc dư ra lại vòng qua phần gốc từng vòng từng vòng trói chặt.

Tần Kính muốn đưa tay chống cự, lại lập tức rõ có đầy cũng vô dụng, đơn giản không hề giấy giụa, trong lòng thở dài một câu đêm này sợ là không dễ chịu.

“Tần Kính, cầu ngươi được người, có phải rất hài lòng?”

Một hồi tính sự, Trần Lương Sinh ý muốn giày vò y, cự vật tựa như giao long dưới biển, tự do quay cuồng, thẳng đem nước biển khuấy đảo ba trượng sóng lớn, bùn đất nơi đáy biển tĩnh lặng ngàn năm cũng bị kinh động, thuận theo mạch nước ngầm chảy xiết không chỗ nương tựa mà quay cuồng trôi nổi.

Trong đêm đông băng lạnh, Tần Kính cảm nhận được cả người mình đều hóa thành một bể dục dục ngẫu, tay trái uể oải buông lỏng bên giường, tay phải hư nhược khoát lên trên bụng mình, cách làn da huyết nhục cũng có thể giác ra cái vật thô dài kia trong cơ thể không ngừng mạnh mẽ đỉnh đưa, thâm nhập thâm nhập, giống như muốn xuyên thủng y.

Mà mình nơi đó lại vẫn cứng rắn phát đau, nhưng đều bị trói buộc, không được vênh cao không được phát tiết, tất cả khoái ý đều tích lại trong bụng dưới, thời thời khắc khắc càng không ngừng lên men bành trướng,

cơ hồ muốn đối phương thật sự đâm xuyên cái bụng nhỏ của mình, làm cho khoái ý kia có thể xuất ra mới có thể thống khoái.

“Trầm hộ pháp... Ta sớm nói qua... Thứ ta thật sự muốn... Người cho không được... Cầu người được người... Chính là.. đừng sai rồi...”

Tần Kính chống đỡ một tia thanh minh cuối cùng, đứt quãng khó nhọc nói xong một câu liền giống bị rút cạn toàn bộ không khí, tê liệt trên đệm giường, tùy ý Trầm Lương Sinh tiếp tục động tác, ngay cả khí lực nhắm mắt lại cũng không còn, hai mắt vô thần nhìn màn trướng, ánh mắt trống rỗng mờ mịt không còn tiêu cự, rồi lại trần trụi tràn ngập dục vọng giống như toàn bộ thế gian không hề tồn tại, có lẽ toàn bộ thế gian trong mắt y đều biến thành một hồi dục vọng, người với người, thú với thú, người cùng thú, chỉ có thân thể trần trụi nặng nề thở dốc, phóng đảng giao hợp.

Lúc đầu Tần Kính không muốn rên rỉ ra tiếng, hiện giờ thì là muốn kêu cũng kêu không được, miệng vô lực mở lớn nước miếng không ngừng tràn ra khoe miệng, từng dòng từng dòng chảy xuống, cổ họng xương quai xanh đều đã bị nước miếng thấm ướt, ánh nến chột khiêu động hiện rõ cảnh dâm mỹ trước mặt.

Không biết tra tấn như vậy đến tột cùng kéo dài bao lâu, Trầm Lương Sinh cuối cùng vươn tay mở sợi dây đang trói chặt dương vật trướng đỏ, đột nhiên được giải thoát hành thân co rút rồi lại nhảy dựng tựa hồ lập tức sẽ tiết ra.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, Trầm Lương Sinh liền dùng ngón tay đè xuống lỗ nhỏ trên đỉnh, chỉ thấy người dưới thân đột nhiên căng cứng thân mình, cuối cùng từ miệng phát ra một tiếng tựa như rên rỉ thảm thiết, khoe mắt có lệ chậm rãi trượt xuống.

Tần Kính cũng không biết mình khóc, cũng không biết đối phương làm cái gì, chỉ cảm thấy hạ thân giống như lửa nóng thiêu đốt, một cỗ tinh dịch nóng bỏng đã xông lên sắp sửa xuất ra, rồi lại bị ngăn cản dội trở về, một cỗ trọc tinh ngược trở lại từ trên xuống dưới, dương vật tựa như muốn nổ tung khó chịu, thế gian không một chữ nào có thể hình dung ra tư vị khổ sở như vậy.

Trầm Lương Sinh lạnh lùng nhìn y, ngón tay không mở ra, hạ thân vẫn động không ngừng, nhìn y đã không chịu nổi, cảm thấy vật nắm trong tay khẽ run rẩy, sợi tóc tán loạn trải ra trên giường, khuôn mặt giữa tuổi tóc không giống của người tràn đầy khí huyết chìm đắm trong tình dục chỉ mang theo một mảnh tử khí trắng bệch trầm trầm.

Trầm Lương Sinh dừng một, chút cuối cùng buông ra giam cầm, lập tức vài đạo nùng tinh bắn nhanh, làm bắn toàn thân Tần Kính.

Ước chừng nín nghẹn quá lâu, dương vật bắn tinh xong cũng chưa nhuyễn xuống vẫn dựng thẳng đứng. Trầm Lương Sinh không nhanh không chậm tiếp tục đỉnh động hạ thân, một lát sau lại có tinh dịch từ đỉnh lỗ nhỏ ứa ra, không giống phun tinh mà giống như nước tiểu sau cùng, chút xíu chút xíu khi ngừng khi tiếp tục rỉ ra, người đã có chút huyết sắc, nước mắt lại vẫn chưa dừng, từng giọt ngọc lẳng lặng chảy xuống.

Trầm Lương Sinh hiếm thấy được nhếch mày, trong mắt mang theo một tia hứng thú nhìn y, đưa tay xoa lồng ngực của y, ngón tay xẹt qua nhũ thủ, cùng với tinh dịch Tần Kính bắn tới trên ngực ấn vào nhũ đầu nhẹ nhàng vắn vắn, cúi người kề bên tai y thấp giọng hỏi:

“Đang suy nghĩ cái gì?”

“... ..”

“Thoải mái không?”

“... ..”

“Thoải mái cũng đừng khóc.”

“Hả?” Tần Kính lại giống như mới vừa lấy lại tinh thần kinh ngạc thấp giọng nói, “Ta khóc ư?”

Trầm Lương Sinh không đáp, chỉ hôn lên khoe mắt của y, liếm đi vài giọt nước mắt, trở lại cùng y trao đổi một cái hôn nhẹ.

“... Ném không ra vị mặn.” Tần Kính cười, đưa tay vòng quanh cổ Trần Lương Sinh, cùng hắn vành tai tóc mai cận kề nói, “Nhưng thực ra đã rất lâu rồi không khóc.”

Trần Lương Sinh vẫn lặng yên không nói, một tay chạm lên sườn mặt Tần Kính một tay len xuống giữa thân thể hai người giao triền, nắm lấy vật đã không còn tiết ra được nữa của y, tay phủ lên nhẹ nhàng vuốt ve, dưới thân tiếp tục chậm rãi luật động, ngón tay thỉnh thoảng cọ sát quy đầu ướt át, lau đi tinh dịch chảy ra, đợi cho đến khi không còn gì chảy ra mới ghé sát bên tai Tần Kính hỏi:

“Đủ rồi sao?”

Tần Kính khẽ gật đầu, lại thấy đối phương đâm vào thật sâu, lần này cũng không quản hắn song tu bảo dương chỉ đạo gì đó, cứ vậy bắn vào tận sâu bên trong huyết đạo.

Trên bàn ngọn nến cháy tới đáy, ngọn lửa mạnh mẽ nhảy bùng lên rồi vụt tắt.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Tần Kính cảm thấy dưới thân nhẹ bẫng, cái vật tra tấn mình hồi lâu kia cuối cùng rút ra, người phía trên cũng rời đi, y liền thả lỏng thân thể nhắm mắt lại.

Y lười quản Trần Lương Sinh là đi hay ở, chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị hàng ngàn con ngựa nghiền qua, tìm không thấy một khối xương nào còn hoàn chỉnh.

Đáng tiếc rõ ràng một mỗi cực độ, nhưng y không sao ngủ được, trong đầu nghĩ đến mới vừa rồi mình đúng là khóc, lẳng lặng mà nhếch khóe miệng cười nhạt.

Thời khắc đó mình đang nghĩ tới cái gì vậy? Tần Kính lẳng lặng nhớ lại, hình như cũng không nghĩ tới việc gì khổ sở.

Chẳng qua nghĩ đến hoan ái tầm thường, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên hai thân thể quần quýt giao triền, vô luận người hay vật, đều có một nửa biến thành gương mặt của mình.

Nhưng một nửa khác lại không phải Trần Lương Sinh mà nhìn thì không ra dáng hình, cũng không biết là người nào đã từng gặp qua hay chưa.

Lại có lẽ căn bản không phải người, không phải thú, không phải vật còn sống, không phải bất cứ sự vật hữu hình nào — chỉ giống như đang giao hợp cùng số mệnh, giao hợp cùng với tử vong.

Trần Lương Sinh, Trần hộ pháp, Tần Kính yên lặng trầm nghĩ, người cũng biết mỗi lần nhìn đến người, ta cũng giống như đang nhìn đến tử mệnh của ta. Nhưng chính bởi vì như thế, ta trái lại không nghĩ buông tay.

Tư vị cùng tử vong mệnh số giao hoan này... haha.

Tham niệm, tâm ma, không buông bỏ được, thì chỉ có gánh chịu.

Lời ấy quả nhiên không sai.

Chính là Trần Lương Sinh, người cho rằng ta thật tâm muốn cái gì?

Hoàn

10. Chương 10

Sau đêm này Tần Kính ngủ thật sự sâu, khi tỉnh lại thì trời vẫn chưa hoàn toàn sáng, trên cửa sổ lộ ra một chút tia sáng mờ mờ lung.

Y ôm chăn trùm mắt trong chốc lát, nhận ra y phục đã được thay đổi, trên người cũng không còn dính ướt khó chịu, trầm nghĩ người nọ lúc này chịu giúp y sửa soạn, thật không dễ dàng.

Xuống giường đi vài bước, hậu thân ước chừng đã được bôi được, ẩm ướt mát lạnh, lúc hành động có chút căng đau nhưng cũng không quá đáng ngại. Tần Kính lục rương tìm ra áo choàng rồi tới bồn nước lạnh

trên bàn rửa mặt xúc miệng, đẩy cửa phòng ra ngoài. Mùa đông phương nam hàn khí phủ vào mặt buốt giá, chân trời xa xa trôi nổi vài đám mây xanh trắng, gần nơi này lại tụ nhiều mây dày đặc, trong chớp lát trời hẳn sẽ đổ một cơn mưa.

Y ngốc lẳng đứng nhìn bầu trời nửa ngày, hàn khí thấm thấu miên bào, khe rùng mình mới nghĩ tới đi đến phong bếp đun chút nước châm trà làm ấm người. Vừa chuyển đầu đã thấy từ bếp nổi lên làn khói, luồng khói trắng mỏng manh bay trong ánh nắng hệt như quỷ hồn yếu ớt, giãy dụa phiêu diêu mấy trượng rồi mới tràn đầy không cam lòng mà tan đi.

“Người còn chưa đi?”

Tần Kính chậm rãi đến gần, đứng ở ngưỡng cửa nhìn Trầm Lương Sinh nấu cháo, cái mũi ngứa ngứa, hắt hơi một cái liền nhắc chân bước qua bậc cửa, đưa tay đóng cửa ngăn bớt vài phần lạnh khí bên ngoài.

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Cánh cửa đóng kín, phòng bếp càng tối đi hai phần, chỉ có củi lửa đỏ rực ấm áp, khiến cho Tần Kính tiến gần, kéo qua băng ghế ngồi xuống, hươ tay sưởi ấm.

“Giờ Tị.” Trầm Lương Sinh thản nhiên đáp một câu, Tần Kính mới biết được không phải trời chưa sáng, chính là do thời tiết không tốt, âm trầm gay gắt khiến cho giờ này mà vẫn không thấy mặt trời.

“Năm nay mùa đông lạnh sớm như vậy.” Kề sát bếp lửa ấm một chút, cơn buồn ngủ lại nổi lên, Tần Kính ngáp một cái, cảm giác băng ghế dưới thân khó chịu, bên hông cũng bủn rủn vô lực, mắt thấy Trầm Lương Sinh đứng ở bên cạnh người, đơn giản nghiêng thân dựa vào trên đùi hắn, lại ngáp dài một cái, mí mắt nửa mở nửa khép, bày ra một bộ dáng ngủ không đủ.

Trầm Lương Sinh trầm mặc để y tựa vào cũng không tiếp tục chuyện phiếm, sau một lúc lâu Tần Kính lại cảm giác có bàn tay đặt xuống đầu mình, nhẹ nhàng vuốt qua sợi tóc xỏa dài chưa buộc.

“Kỳ thật người cũng không cần phải như thế,” Tần Kính ngửa đầu nhìn hắn, “Ta lại không trách người cái gì.”

Trầm Lương Sinh nghiêng đầu, ánh mắt rũ xuống nhìn thẳng gương mặt y, giống như đang đợi y nói tiếp.

“Trầm hộ pháp hay là đã quên.” Tần Kính cười cười nhìn hắn, trong ánh lửa sáng rực vẫn là thần sắc chăm chú ôn nhu như cũ, “Ta thích người.”

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh lúc này lại đáp lời, tay giúp y vén sợi tóc đến sau tai, thanh âm trầm trầm vang lên, “Người đã nói gì, chính mình chớ quên.”

Lẳng lẳng nhìn nhau một lúc lâu, Trầm Lương Sinh cúi xuống hôn lên môi Tần Kính, đầu lưỡi đẩy ra cánh hoa quấn lấy lưỡi đối phương, cũng không tiến sâu thêm chỉ là đầu lưỡi cùng đầu lưỡi nhẹ nhàng dây dưa. Trong cảnh tối mờ yên tĩnh, dịu dàng hôn như vậy làm người ta cảm thấy được triền miên không ngừng.

Ngoài sân đột nhiên tiếng chim ưng cất lên phá vỡ cả gian phòng tĩnh mặc, Trầm Lương Sinh tức khắc dứt khỏi nụ hôn, đi ra gian ngoài hồi lâu không thấy quay lại. Tần Kính đoán được hẳn là hắn lúc trước thả ra khói nhử, đưa tới tín ứng truyền tin tức Hình giáo. Y đứng dậy trở về phòng, quả nhiên thấy Trầm Lương Sinh đứng ở cửa sổ thư án, mượn giấy bút nhà mình không biết viết cái gì, cạnh bàn dài là một con tiểu ưng, thấy Tần Kính tiến vào giống như thông hiểu mọi chuyện mà nghiêng đầu đánh giá y, con mắt đen lúng liếng thật linh động phần khởi.

Tần Kính vì tránh hiềm nghi nên không đến gần Trầm Lương Sinh nhìn hắn viết thư, chỉ đi đến phòng tương thông với thư phòng, mở tủ ra lấy đệm chăn mới, đổi đi một mảnh hồn độn trên giường.

“Người nếu có việc liền đi đi.” Tần Kính vừa rải chăn đệm vừa nói, “Ta thấy lát nữa đại khái sẽ mưa, có cần đưa ô cho người mang theo?”

“Không cần.” Trầm Lương Sinh đặt bút xuống, đem giấy tuyên cắt nhỏ, nhét vào tín đồng(hòm thư) buộc trên đùi tiểu ưng, đi ra ngoài sân đem ưng thả bay, khi trở về trong tay bưng theo chén cháo nóng hổi, thấy Tần Kính đã thoát y nằm trên giường, bọc trong chăn tựa ở đầu giường, đạm thanh nói, “Uống xong ngủ tiếp.”

“Không ngủ nữa,” Tần Kính tiếp nhận chén cháo vừa uống vừa nói, “Bên ngoài rất lạnh thứ cho không tiễn xa được, người có rảnh...” Giương mắt nhìn thần tình trên mặt Trầm Lương Sinh, tất nhiên cũng nhìn không ra cái gì, “Có rảnh lại đến đây đi.”

“Đã truyền tin tức đi..” Trầm Lương Sinh nhưng cũng ngồi vào bên giường nhìn Tần Kính uống cháo, “Buổi tối ta sẽ đi.”

“Đường buổi tối cũng không dễ đi.”

“Đi quen liền không khác biệt gì.”

Tần Kính vốn là thuận miệng nói chuyện phiếm lại cảm thấy được trong lời đáp của đối phương có chuyện, nâng mắt nhìn hẩn một cái, thăm nghĩ lời này cũng không dễ đáp, dứt khoát múc một muống cháo đưa tới bên miệng hẩn, “Phải không?”

Trầm Lương Sinh vậy mà thật sự há miệng đem muống cháo uống vào, Tần Kính nhìn hẩn môi mỏng khép mở, nhất thời nhin không được vươn tới hôn một cái, chiêm xong tiện nghi còn muốn khoe mã, cười đến híp cả hai con mắt đích thực một vẻ nhìn đã biết là tiểu bại hoại.

Người một miếng ta một miếng mà đem cháo uống xong, Trầm Lương Sinh tiếp nhận chén không đặt trên bàn, quay đầu lại thấy Tần Kính xê dịch vào phía trong, dành ra một chỗ trống vỗ vỗ đệm giường, mặt mày nén nén ý cười, dáng điệu tiểu nhân đắc chí:

“Không dám lên sao?”

Giường Tần Kính màn trướng quá mức rộng rãi, hai người nằm trên đó còn dư dả thoải mái. Đầu giường một loạt tủ kéo ngăn cách, bên trong để một vài cuốn sách, bình thường trước khi ngủ y hay đọc một chút giải sầu.

Tần Kính mở ngăn kéo tùy ý cầm mấy quyển ra, Trầm Lương Sinh bỏ giày leo lên giường, nghiêng dựa vào đầu giường, đem cả người lẫn chăn ôm vào trong ngực, hai người đều cầm sách tiện tay lật xem, thật khó có được không khí thanh thản mãn nguyện này.

Thoáng chốc bên ngoài quả nhiên trời đã trút xuống mưa lạnh, cũng không quá lớn, người bên trong tĩnh lặng mới có thể nghe được chút thanh âm sần sật vang nhỏ. Đầu giường đặt một ngọn đèn lưu ly là Tần Kính vì tiện cho ban đêm đọc sách cố ý hỏi sư phụ đòi, vách đèn được mài cực mỏng, từ đầu tới cuối tỏa ra quang sáng vàng nhạt trong veo, lại ở chỗ chân đế tối màu chạm khắc những khóm hoa hải đường, hợp cùng ánh sáng trong đèn tạo nên vài phần xuân ý.

Gian ngoài gió rét mưa lạnh cũng không xâm nhập tới nơi này. Tần Kính bọc kín người trong chăn bông, trên người ấm áp vui vẻ, trong ngực ôm giai nhân... ách, là được giai nhân ôm vào trong ngực, nhàn rồi lật từng trang “Tiền triều dã sử” cảm giác rất tự tại.

Trầm Lương Sinh cầm trong tay là cuốn “Kỳ môn trận pháp”, cũng không tính là sách tiêu khiển, chẳng biết tại sao bị Tần Kính đặt ở tại đầu giường. Lật qua trước vài tờ, Trầm Lương Sinh cũng dần dần nhìn thấu cách thức phá giải — sách này chắc hẳn Tần Kính ít khi đọc, chỗ trang giấy trống còn dư không ba thì năm dòng y tiện tay viết, lại không đứng đắn phê bình chú giải giữa những hàng chữ đều là suy tư rảnh rỗi nhàm chán.

“Mưa liên tiếp ba ngày, khi nào mới tạnh? Tiểu Dung lần trước nói muốn đi du hồ ngắm hoa sen, mưa nếu không ngừng nàng sợ là quên luôn mất.”

“Muốn mang tiểu cầu A mao nhà bên về nuôi, sư phụ không cho, lão ngoan cố!”

“Nói với tiểu Dung, nàng bảo ta để nàng xin mẹ nuôi nhưng mẹ nàng cũng không cho phép.”

“Biết rõ gần ngày ấy không nên ra ngoài, nhưng vẫn nhin không được. Phát bệnh khi tiểu Dung ở bên cạnh, nàng sợ tới mức muốn chết. An ủi nàng bệnh này của ta giống quỳ thủy(*) của nữ nhân, ngày đến thì sẽ đến, qua thì sẽ ổn thôi, kết quả bị nàng mắng cho một trận, thật sự là oan uổng.”

(*) Quỳ thủy: kinh nguyệt của nữ giới

“Sư phụ trách ta lần trước chạy loạn phạt cấm túc ta hai tháng, Phật tổ trên cao, cứu ta một mạng đi.”

“Chuồn êm ra ngoài tìm tiểu Dung, còn chưa có kịp ra khỏi cửa đã bị sư phụ tóm về, sửa thành cấm túc ba tháng, cái này xong rồi.”

“Ta nghĩ ta có thể là hơi thích tiểu Dung, ai, cái này mới là thật xong rồi, xong rồi.”

Trầm Lương Sinh lật lật từng trang, ước chừng qua thời gian hơn nửa nén nhang, Tần Kính nghiêng đầu cùng hắn nói chuyện, chăm chú nhìn đến chữ viết trên sách, sững sờ một chút như vừa mới nhớ ra còn có quyển sách như thế ở gần kéo, hơi lắc lắc đầu, thấp giọng cười nói:

“Mười năm trước gì đó, khiến Trầm hộ pháp chê cười rồi.”

“Khi đó người bao nhiêu tuổi?” Trầm Lương Sinh mắt không rời sách, lại lật qua một tờ, làm như thuận miệng hỏi.

“Mười bốn, mười lăm đi.”

“Sau đó thì như thế nào?”

Tần Kính không hiểu được ý của hắn, Trầm Lương Sinh liền đưa tay chỉ hai chữ tiểu Dung, nghiêng mắt nhìn y.

“Cũng không như thế nào, sau đó sư phụ mang ta đi, không còn gặp lại.”

“Thanh mai trúc mã, Tần đại phu không thể không luyến tiếc đi?”

“Haha, Trầm hộ pháp chính là ăn dấm chua sao?” Tần Kính cười liếc mắt nhìn hắn, “Tất nhiên là có nguyên do. Ta chỉ sợ sống không lâu, tội gì làm lỡ nữ nhi tốt nhà người ta.”

Trầm Lương Sinh nghe vậy buông sách trong tay nhìn sắc mặt Tần Kính, cũng không hiện chút bi thương, giống như nói đến không phải chuyện sinh tử của mình.

“Bởi vì bệnh kia của người?”

“Không sai biệt lắm.”

“Không có thuốc nào chữa được sao?”

“Trước kia không có, hiện tại có thể thử một lần,” Tần Kính cũng buông sách, từ trong lòng ngực đối phương nửa ngồi xuống, nhìn hắn nói, “Tìm người muốn cõ hoai mộng kia, chính là dùng để làm thuốc.”

“Ừ.” Trầm Lương Sinh thần sắc lạnh nhạt, thái độ đàm luận thật giống như chẳng liên quan gì đến sinh tử của người.

“Trầm hộ pháp, người như vậy chính là làm cho người ta thương tâm mà,” Tần Kính ghé sát vào hắn, vui đùa nói, “Hay là nói người hận tại hạ không thể chết nhanh lên một chút, tiện cho người sớm được tái giá?”

“Tần đại phu,” Trầm Lương Sinh đem y ấn về trong lòng ngực, tay trái luồn vào khe hở của chăn, vói vào vỏ nhẹ mỏng y, “Chớ để sẹo mới lành đã quên đau.”

Tần Kính nhớ tới tối hôm qua chịu đựng thật là khổ, sắc mặt cứng đờ không dám mở miệng trêu chọc nữa, thành thành thật thật cầm lấy sách tiếp tục lật xem.

Người khác thành thật nhưng tay Trầm Lương Sinh cũng không thành thật như vậy, không chịu rút về mà vẫn giữ ở trong chăn, cách lớp vải khẽ vuốt đùi Tần Kính, lặp lại chuyển qua bên hông cách tiết y chậm rãi ấn nhu.

Tần Kính lúc đầu chưa cảm thấy gì, thất lưng được xoa nắn hết sức thoải mái, liền thả lỏng mặc hắn động thủ, cho đến khi tay của đối phương đẩy ra tiết y, lòng bàn tay dán lên da thịt trần trụi, du di qua lại giữa thất lưng và bụng, mới cảm thấy được có điểm không ổn vội vàng buông sách, để lại tay Trầm Lương Sinh, nhàn nhây khổ sở nói:

“Trầm hộ pháp, kỳ thật ta đây vết sẹo còn chưa có lành, đau cũng còn đau a.”

“Đừng nhúc nhích,” Trầm Lương Sinh cúi đầu kề sát bên tai y, nhẹ giọng nói, “Chỉ kiểm tra không làm gì khác.”

“... ..” Rõ ràng việc có thể làm không thể làm đều sớm đã làm mấy vòng, lời này cũng không tính quá phận, Tần Kính không hiểu sao lại đột nhiên đỏ mặt, vết đỏ lan tràn tận tai, thoáng cái mặt đã như hoa đào.

Lời nói mở đường, Trần Lương Sinh động tác dưới tay dần dần càng làm càn, lại ngại y phục vướng bận, thẳng thân ở trong chăn một tay đem Tần Kính lột sạch sẽ, đem tiết y tiết khổ rút ra ngoài chăn, ném qua một bên.

Chỉ cảm thấy y phục trên người mình bị hấn chậm rãi cởi bỏ, động tác ném ra rơi vào trong mắt có chút ý vị dâm mỹ vô danh, trên mặt lại đỏ thêm một phần, thầm nghĩ người này nhìn qua nghiêm trang lại kèm theo mười phần cấm dục, sao liền như thế mà...

Như thế? như thế nào, ngay cả Tần đại phu miệng lưỡi trơn tru cũng tìm không ra từ để nói hấn.

“Bộ dạng bình thường nhưng làn da lại thật tốt.”

Tay Trần Lương Sinh ở trên thân thể trơn mịn của Tần Kính chậm rãi dao động, từng chút từng chút lướt qua nhũ đầu, thắt lưng, bụng, cánh hông, đùi... Cách chặn bông rất nặng Tần Kính nhìn không ra động tác của hấn, thân thể lại có thể tinh tường cảm thấy bàn tay kia di chuyển đến đâu, cảm giác được lực đạo khi nặng khi nhẹ qua lại vuốt ve, ngứa ngáy như có như không, đem trước hạ thân mới vừa bị hành qua lại không chịu thua kém mà từ từ nổi lên phản ứng, hô hấp kim lòng không dạng, càng ngày càng gấp rút.

“Ngay cả chỗ này, cũng là bóng loáng mềm mịn, hết như xử nữ.”

Trần Lương Sinh đem y cao thấp sờ soạng một phen, tất nhiên là biết y động tình, lòng bàn tay chậm rãi trượt tới chỗ ngắc đầu kia, năm ngón tay khép lại chậm rãi bộ lộ không đợi một lát liền vuốt cho toàn bộ cứng rắn, mặc dù không bằng vật thô dài của mình nhưng cũng không nhỏ, hành thân thẳng thân chạm vào nhũ nhụi phi thường giống như da thịt trẻ mới sinh, ngón tay đụng đến lỗ nhỏ đỉnh đầu đã dính chút ẩm ướt.

“ ... Người chó nói bừa.”

Tần Kính vốn là phản bác câu “Hết như xử nữ” kia, lại bị Trần Lương Sinh cố ý xuyên tạc, dán tại bên tai y thủ thí: “Tần đại phu không tin? Vậy liền tự mình sờ sờ thử xem.”

Lời còn chưa dứt Tần Kính phát giác tay trái lộ ngoài chăn của mình bị tay trái của đối phương cầm lấy cùng chui vào trong chăn, cái tay kia ấn giữ tay của mình, nửa ép buộc nửa dụ dỗ mà làm cho y tự vuốt ve lồng ngực, cọ sát qua lại nhũ đầu chính mình, rồi trượt xuống dưới, hai tay nắm lại cùng nhau bao lấy vật đang gượng cứng kia, từ từ bộ lộ một lát, tay của đối phương bất chợt rời đi sờ soạng âm nang phía dưới bao trong lòng bàn tay nhẹ nhàng nhu động.

Tần Kính bị hấn trên đùi muốn ngừng mà không được, động tác trong tay không muốn dừng lại, hai khóa âm nang lại bị hấn vờn chạm nhẹ, nhất thời sung sướng vô cùng, ước chừng một chén trà nhỏ liền tiết ra, mới vừa đổi qua chăn đệm giờ lại lấy dính vài cở dơ bẩn.

Bên này sắc mặt Tần Kính ửng hồng, hơi thở hỗn loạn, bên kia Trần Lương Sinh vẫn sắc mặt nguyên thủy bình thản, đổi tay nhu nắn qua lại nhũ đầu hai bên ngực Tần Kính, tựa như hai viên nhỏ nhỏ cứng cứng kia là đồ chơi gì đó của hấn.

“Ta nói người cùng người lên giường, có phải hay không không thể thoát y?”

Tần Kính điều hòa hô hấp, ngồi thẳng thân né cái tay giáo hoạt của Trần Lương Sinh, quay đầu nhìn hấn, trong miệng hỏi một câu rồi lại không đợi trả lời đột ngột cúi đầu, dùng răng nanh cắn nút thắt trên áo đối phương, xé mở ra.

“Tự tay đem người cởi trần như nhộng, chuyện này ta cũng tưởng tượng lâu rồi.”

Mở miệng không quên nói lời bỉ ổi, ánh mắt nhưng vẫn khóa lại mắt đối phương, Tần Kính một bên miệng chiếm tiện nghi một bên tay cởi bỏ ngoại bào Trần Lương Sinh, định bụng nếu thấy tình thế không ổn thì chạy nhanh, trong lòng thở dài đây là điểm xấu của việc lực không bằng người — dù sao đánh bại được áp bức này, mới có khả năng mạo phạm giai nhân a.

Trầm Lương Sinh không giống thường nhân lo sợ cái lạnh, vào đông cũng chỉ mặc một tầng đan y (áo mỏng), bỏ đi ngoại bào liền chỉ còn một tầng lý y (áo lót). Tay Tần Kính dừng ở nút buộc lý y, mắt thấy hắn cũng không dị nghị liền yên tâm cởi bỏ, mắt thấy mảng ngực lớn xích lửa tinh thực, trong lòng không khỏi dao động.

Đợi cho cởi ra tiết khổ liền thấy cái vật hai lần đem chính mình lần qua lần lại muốn chết muốn sống kia từ trong quần mạnh mẽ nảy ra, dưới ánh lửa đèn lưu ly quy đầu hồng nhuận trưởng to đã mang cho hai phần thủy sắc, lộ vẻ đã cứng ngạnh hồi lâu.

“Còn tưởng rằng người có thể nhẫn...” Tần Kính duỗi ngón tay gầy gầy nhẹ vật thô lớn kia mỉm cười nói đùa, “Mới vừa rồi cách chặn không cảm giác được, sợ là cứng rắn đã lâu rồi đi?”

Trầm Lương Sinh chỉ bất động thanh sắc nhìn y, cũng không tiếp lời, Tần Kính lưu manh còn muốn được một tác lại tiến một thước, ghé lỗ tai hắn thì thầm trên chọc:

“Không phải nghe nói người học môn công phu tối thị kia đòi hỏi định tính cao ư? Sao giờ nhẫn không được vậy?”

“Tần Kính, người rảnh nói chuyện không bằng dùng cái miệng nhiều lời của người làm việc khác đi.”

Xét về ngôn ngữ tranh luận, Trầm Lương Sinh chưa bao giờ để cho Tần Kính chiếm được tí tiện nghi gì, lập tức một câu liền đem y á khẩu không trả lời được, sắc mặt y đỏ như phôi nắn, im miệng một lát rồi lại cắn môi dưới hỏi:

“Thật sự muốn?”

Trầm Lương Sinh không đáp, động tác dưới tay lại thực rõ ràng, đè giữ đầu Tần Kính hướng thẳng xuống nơi đó.

Tần Kính tùy ý hắn đem mình chậm rãi ấn hướng cái vật thô lớn kia, sắp đến gần liền nhắm mắt lại, há miệng ngậm vào, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngậm một chút, quy đầu cứ nhiên đã đến gốc lưỡi rồi.

Tần Kính chỉ ngậm mà không động, Trầm Lương Sinh cũng không thúc giục y, đợi đối phương thích ứng một lát liền ấn đầu y, dẫn dắt y cao thấp phun ra nuốt vào.

Vật kia thật sự không phải lớn bình thường, làm cho hai má Tần Kính đau nhức cũng không dễ dàng liếm, chỉ có thể miễn cưỡng động đầu lưỡi, một bên cố sức phun ra nuốt vào một bên dùng đầu lưỡi quét theo thân, ngậm sơ sơ rồi liếm quy đầu. Đầu lưỡi ở giữa lỗ nhỏ dây dưa đùa nghịch, trong miệng ném đến chút hương vị dục dịch tanh mặn nhưng cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ hòa cùng nước miếng nuốt xuống, mở to mắt nhìn thần tình đối phương.

Ngọn đèn chiếu xuống chân mày khê nhú của Trầm Lương Sinh, mắt nhắm hờ, mũi cao môi mỏng vốn là tướng mạo kẻ bạc tình, hiện tại lại khó được mang đến hai phần động tình làm cho trái tim Tần Kính đập nhanh dữ dội, rõ ràng là dùng miệng lưỡi hầu hạ vật của nam nhân lại quả không được phía dưới của mình có chút rục rịch.

Ngậm mút lặp lại sau một lúc lâu, Tần Kính chỉ cảm thấy hai má thật sự đau nhức khó nhịn, cự vật trong miệng thì chẳng có một tia ý tứ muốn tiết, đành phải rút khỏi miệng, ngồi dậy tiến đến bên tai Trầm Lương Sinh nói:

“Trầm hộ pháp trông cậy vào ta giúp người ngậm tiết ra là chắc chắn không thể...” Dùng một chút thanh âm lại thấp hai phần nhẹ nhàng hỏi, “Tự người lấy tay làm được không? Ta cũng luôn muốn nhìn người ở trước mặt ta tự mình làm...”

Trầm Lương Sinh nghe vậy mở mắt ra, trong ánh mắt hiểm khi mang đến thần sắc cười như không cười, đạm thanh trả lời:

“Đã muốn nhìn liền nhìn cho kỹ.”

Nói xong Trầm Lương Sinh thật sự đưa tay cầm cự vật của mình, dưới cái nhìn nhìn chăm chú của đối phương không nhanh không chậm xoa nắn qua lại. Mắt thấy Tần Kính thân trần truồng, nửa quỳ trước

người mình, hạ thân y không ngờ chậm rãi ngẩng đầu, sau một lúc lâu dường như cũng không nhìn được nữa, tiến gần một chút, liền đem vật đã ngẩng đầu lên tới trong tay mình, nhỏ giọng nói:

“Cũng giúp ta cùng nhau sờ sờ.”

Trầm Lương Sinh dùng tay còn trống kéo y lại ôm vào trong ngực, hai người trong ngực cùng kề sát, phía dưới hai căn vật cũng để ở một chỗ, lấp lại ma sát, quy đầu lần lượt cọ cọ lẫn nhau đều là một mảnh ẩm ướt.

“Ừm...” Tần Kính ôm Trầm Lương Sinh thấp giọng rên rỉ trong miệng tất cả đều là lời tâm tình phóng đãng, “Người chỗ ấy... A... như thế... thật thoải mái...”

“Hửm?” Trầm Lương Sinh chớp mi, thò tay sờ soạng hậu thân Tần Kính, mượn được bôi trơn vói vào một ngón tay, “Không phải đâm vào làm cho người càng thoải mái hơn?”

“Người dừng...” Tần Kính bị hấn hù, lấy lại tinh thần, “Lần sau, lần sau, bàn bạc kỹ hơn...”

“Lúc đầu quyến rũ ta không nghĩ tới chính mình chịu không được, hiện tại mới cố ra vẻ thông minh, Tần Kính, người tính tình lo trước không lo sau, xứng đáng ăn khổ.”

Trầm Lương Sinh nói xong một câu, thấy Tần Kính cũng không cãi lại chỉ giương mắt cười nhìn hắn, nhìn hồi lâu mới nói:

“Khó được nghe người một câu nhiều chữ như vậy.” Dừng một chút lại nói thêm, “Ta thích người.”

Trầm Lương Sinh cùng y nhìn nhau, rốt cục vẫn trầm mặc không nói, chỉ nhanh hơn động tác dưới tay, tay trái cầm dương vật hai người cùng vuốt ve, tay phải một ngón tay ở hậu thân Tần Kính chậm rãi đâm vào, thỉnh thoảng cào cào nơi nào đó, không bao lâu liền làm cho y bắn ra. Hắn là miệt mài quá độ, bắn cũng bắn không ra bao nhiêu, người đã nhuyễn xuống ghé vào trong lòng ngực đối phương không ngừng thở dốc.

“So với lúc mới gặp người gầy đi.” Trầm Lương Sinh dưới thân vẫn giương cung bạt kiếm cũng không gấp gáp phát tiết, đưa tay xoa lưng Tần Kính, nhẹ nhàng sờ xương bả vai gầy nhô ra của y.

“Ừ, không chừng cũng sắp quy tiên lên trời rồi, đến lúc đó có muốn mang người một đoạn?”

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh lại lấy một câu không liên quan gì hỏi lại, “Người mở miệng là một câu thích, lần này không sợ làm lỡ người khác?”

“Này phải hỏi người a?” Tần Kính lại vẫn như cũ không đứng đắn, khẽ cười nói, “Ta chết người là khó tái giá hay là khó tái thú? Đều không khó nha, ta sợ cái gì?”

Trầm Lương Sinh chưa tiếp lời này, chỉ đem Tần Kính đè nặng xuống, phân phó nói:

“Lại ngậm một chút.”

Tần Kính theo lời thành thật ngậm lấy, Trầm Lương Sinh lại không lưu cho y đường sống, ấn đầu của y trầm mãnh trườn tổng, mắt thấy nước miếng đối phương giàn giụa, từ từ thở ra thì nhiều nhập vào thì ít, nghẹn ứ khiến mắt y thoáng chốc phiếm lệ, mới thả lỏng tinh quan, dương tinh nóng đục toàn bộ bắn vào trong miệng y, dương vật lại vẫn không rút ra, ép y nuốt xuống hơn phân nửa.

“Khụ, khụ, khụ...” Phản ứng của Tần Kính thật không giống như là nan kham muốn ới, chính là bị sặc dữ dội, lại mở miệng nói bằng thanh âm khàn khàn.

“Trầm Lương Sinh, người yên tâm...” Tần Kính ngẩng đầu nhìn hắn, một tay ấn ngực còn chưa thuận khí, một tay chậm rãi lau đi bạch trọc vương trên khóe miệng, cúi đầu khàn khàn nói, “Ta và người, đến chết không ngừng.”

Hoàn

11. Chương 11

Sư phụ đến khi Tần Kính vừa đổi đệm chần mới, đệm cũ đã giặt sạch đang phơi nắng ở trong sân, mặc dù nhìn không ra dấu vết khả nghi gì, nhưng Tần Kính rất cuộc có tật giạt mình, thăm nghĩ nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nếu sư phụ đến sớm một ngày, đúng lúc giáp mặt Trầm Lương Sinh, giới thiệu hai người bọn họ như thế nào với nhau thật sự là vấn đề hay.

“Sư phụ, con nói lão nhân gia người chó luôn xuất quỷ nhập thần như thế, lần sau trước khi đến truyền phong thư báo cho con biết trước đi.”

Tần Kính đưa sư phụ làm cho vào trong nhà, rót chén trà, sư đồ hai người đối diện bàn ngồi xuống.

“Cũng không có việc gì, chính là rỗi rảnh lại đây xem con, dù sao gặp thêm một lần cũng không mòn đi chút da mặt nào của con đâu.”

Lời hay khó mà nói, tật xấu miệng chó không nhả được ngà voi này, đại để cũng coi như truyền thống sư môn Tần Kính.

“Chẳng lẽ gần đây lại có động tĩnh gì sao?”

Tần Kính cũng biết thời điểm quan trọng sắp tới rồi, nếu không có việc hệ trọng sư phụ sẽ không rảnh đến đây.

“Lần trước bởi vì chuyện của Ý Kiếm môn, con từng viết thư cho ta...”

“Người không phải bảo con chờ sao?” Tần Kính đột nhiên cười cười thế nhưng ý cười lại chẳng hề động trong đáy mắt, “Người cứ việc nói thẳng đi, lần này lại đến phiên nhà ai?”

“Đoạn Cầm sơn trang.”

Tần Kính nghe vậy bất chợt sững sốt, so với Ý Kiếm môn hùng bá một phương bất đồng, Đoạn Cầm sơn trang đã tồn tại hơn mấy chục năm, bất quá hỏi về nó trên giang hồ, thế hệ sau sợ cũng chưa từng nghe nói qua. Ước chừng chỉ có các lão nhân đời trước, mới vẫn mơ hồ nhớ được năm đó có vị Đan thanh khách Đan Hải Tâm sử dụng một đôi bút phán quan(*) có thể đạt đến xuất thần nhập hóa, từng tung hoành giang hồ, danh tiếng vô lượng, kết cục lại vì một hồi hiểu lầm mà hại chết hảo hữu tri giao, từ đó về sau mang đoạn cầm (đàn) của hảo hữu dựng nên Đoạn Cầm sơn trang, chó nói bản thân trang chủ không ai ở trên giang hồ từng gặp qua mà ngay cả đệ tử trong trang đều ít có thời điểm lộ diện.

Lại nói tiếp Tần Kính mới trước đây còn cùng Đoạn Cầm sơn trang có chút quan hệ sâu xa, bởi sư phụ Tần Kính cùng vị hảo hữu chết oan của Đan Hải Tâm kia có vài phần giao tình. Trước khi chết người nọ là một tay hảo cầm, y thuật lại vô cùng cao siêu, sau khi chết đoạn cầm y cảo(*) đều ở trong tay Đan trang chủ. Lão sư phụ vì muốn tìm biện pháp chữa trị tâm bệnh cho Tần Kính, bèn dẫn y tới cửa cầu được xem qua y cảo. Tuy rằng cuối cùng cũng không tìm phương pháp chữa bệnh nhưng Tần Kính vốn thiên tư thông minh, ở trong sơn trang vài ngày đã xem hết mấy quyển y cảo thật dày, cũng có thể tính với người đã chết là bán đồ đệ, vị tiền bối Đan Tâm Hải kia cũng từng đối Tần Kính khi đó mới qua tuổi thành niên nói: “Hắn nếu biết được tương lai có người kế thừa y bát, chắc hẳn sẽ rất cao hứng.”

Sững sốt một lát Tần Kính lấy lại tinh thần hỏi:

“Vẫn là vì truy tìm tàn bản sao?”

“Bọn họ tìm đích thị là tàn trang của bản dập(*). Nhiều năm như vậy, nếu nói là chưa hề có một phần nào của bản dập thì khả năng cũng không lớn. Nhưng từ xưa phật ma tương khắc, bọn họ chỉ sợ đã đoán ra bản gốc cất giấu ở trong Thiếu Lâm tự, cho nên tin tức giả lần trước mới có thể dễ dàng đem người dụ tới, đáng tiếc không thể bắt được kẻ đột nhập đó.”

“... Sư phụ có trách con tự ý quyết định mọi chuyện?”

“Con cũng không cần nghĩ nhiều. Lần trước dày công sắp đặt như thế, nghĩ muốn dụ Nhâm đại giáo chủ, chỉ tiếc đối phương cũng biết hồn dẫn can hệ trọng đại nên chỉ phả ra hộ pháp của hắn đi trước thăm dò. Ai ngờ cuối cùng ngay cả một tên hộ pháp cũng bắt không được, nếu là đích thân Đại giáo chủ tới ngược

lại khó có thể xong việc.” Sư phụ Tần Kính thở dài một tiếng, “Nói đến nguyên nhân vẫn là vì quá khinh địch, người nọ con cứu hay không cứu cũng không khác biệt gì.”

“ Khác biệt đương nhiên là có.” Tần Kính cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, cười nói, “Người chưa bao giờ cố ý giấu giếm con, đồ nhi cũng sớm đoán được bản gốc sợ là sớm không còn ở thế gian này, trong tay người có lẽ cũng chỉ là bản sao mà thôi. Hình giáo cuối cùng tìm được hay không bản dập(*) đồ nhi không dám nói nhưng mà khả năng tìm được trước thời điểm thiên thời cũng không tính quá lớn. Bỏ lỡ lần thiên thời này thì còn có lần sau, thế nhưng người huyết dẫn kế tiếp có thể hay không còn bị ngài tìm thấy...” Đặt chén trà xuống Tần Kính chọn chọn mi nói vui, “Trước đừng nói người có sống hay không được đến khi đó, nhiều năm như thế đồ nhi cũng đã nhìn ra, khi trước có thể tìm được con đại khái người đã đem vận khí đời này đều dùng tận rồi đi? Nếu người mang huyết dẫn tiếp theo bị Hình giáo nhanh tay hơn nắm giữ, khi đó ván đã đóng thuyền không cách nào xoay chuyển được.”

“ Người đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ, thân không lớn, đa tâm nhạy cảm như vậy làm cái gì.” sư phụ Tần Kính thán một tiếng lắc đầu nói, “Bản sao nội dung mặc dù không phải giả toàn bộ nhưng nếu quá sớm lộ ra, cấp cho đối phương có đủ thời gian xem xét, chỉ sợ bọn họ vạn nhất nổi lên nghi ngờ, thà rằng đợi thêm chục năm nữa đối lấy ổn thỏa, xác thực sẽ vô lực xoay chuyển.”

“ Cho nên đồ nhi mới nói có khác biệt.” Tần Kính rót thêm chén trà, giả hoạt cười nói, “Con cứu hần, hần hỏi con muốn cái gì, con liền nói muốn cỏ hoài mộng.”

“ Hằng Túc!!! Con đây chính là tự tìm đường chết!”

“ Sao có thể nói là tìm đường chết, rõ ràng là một mực cầu được sống,” Tần Kính thanh âm vẫn còn chút khàn khàn, này giờ nói hơi nhiều liền ừng ực liền tiếp uống trà, “Tuy rằng cầu không phải là sự sống của con nhưng sư phụ người sớm dạy đồ nhi, vứt bỏ sinh tử bản thân, tâm vì chúng sinh, mới là đại ái.”

Kì thực trạng tàn bản cuối cùng trừ bỏ nắm giữ mấu chốt như thế nào đem Ngũ uẩn tâm pháp tu luyện tới tầng thứ mười, còn ghi lại cách thức tìm kiếm người huyết dẫn. Mấu chốt này không chỉ bao hàm ngày sinh tháng đẻ, còn ghi chép lại người mang huyết dẫn mỗi khi đến thời điểm giao mùa là lúc chắc chắn đau đớn khó nhin, nếu không muốn chịu dày vò, giải pháp duy nhất là lấy cỏ hoài mộng dẫn vào được, mà cỏ hoài mộng này lại chỉ sinh trưởng ở Phật sơn, năm đó Hình giáo tổng đàn chọn lập tại Phật sơn ắt hẳn đã có lo lắng ở bên trong.

“ Con cầu một cây cỏ hoài mộng là vì muốn một cái dẫn dụ.” Tần Kính lại cười nói thêm, “Không phải để làm thuốc, chỉ là lúc đối phương tìm được tàn bản, màn diễn này liền có công dụng. Không đối gạt sư phụ con cùng với vị Hình giáo hộ pháp kia đã có vài phần giao tình. Người cũng biết có người tâm cơ chính mình dùng lâu, chỉ đối thế gian này nơi nơi toan tính. Người bên ngoài chân tâm đối đãi hần, hần dù sao cũng hoài nghi vài phần, trái lại người ngoài tính kế hần, hần lại thêm tin tưởng tính kế này mới là thật. Tàn bản ghi chép lại nói chữa trị tâm bệnh cần lấy hoài mộng mà làm giải dược, hạn định phải tiêu hao chừng ba trăm ba mươi ba ngày, gần một năm này người thường dự tính như thế nào? Tìm một chỗ trốn đi chế thuốc? Hình giáo cũng không phải ngồi không, đó là không biết người huyết dẫn cần có mộng thảo, cũng không phải không phải một chút tai mắt theo dõi, chỉ sợ chân trước vừa đi chân sau đã bị bọn họ theo sát, cho nên tất nhiên là ở tại chỗ ẩn binh bất động mới là thượng sách. Đợi đối phương lấy được tàn bản chắc chắn sẽ cho rằng con cứu hần lại cầu cây cỏ kia đều bởi vì đã tính kế, cũng như đánh cuộc bọn họ sẽ không sớm như vậy tìm được tàn bản. Rồi sau đó đối hần tiếp cận, lại vì biết người biết ta chuẩn bị thấy tình thế không ổn nên đi trước một bước. Tiết mục mưu tính này diễn hoàn toàn giả, người cảm thấy được Hình giáo kia là sẽ tin con giãy dựa cầu đường sống mà không được hay là tin con đang cố ý tự tìm tử lộ? Lúc đó còn có thời giờ thanh thoi đi cần thận cân nhắc huyết dẫn có phải hay không đã bị người tìm được phương pháp phá giải?”

“ Con...” sư phụ Tần Kính nghe y thao thao bất tuyệt xong, hỏi lại một câu chẳng liên quan gì, “Con đã hái được mộng thảo, cũng nói Hình giáo không nhất định tài giỏi tới mức ở trước thời điểm đó tìm được tàn bản, như vậy chỉ cần vì sư không để hai trang tàn bản lộ ra, liền có thể thành toàn cho con một con đường sống. Hằng Túc, con có trách ta luôn nhất ý đưa con đi vào cửa tử?”

“ Trách người cái gì chứ?” Tần Kính cười vươn tay lướt qua mặt bàn, nắm lấy tay sư phụ vỗ nhẹ, “Cái tật xấu càng già càng mềm lòng này của người là không được nha, hơn nữa đồ nhi cũng không phải không biết

tính toán, người nếu ngay cả chính mình đều dây dưa vào, chỉ sợ có khi phải đi uống canh Mạnh bà trước cả con, đồ nhi sao có thể trách sư phụ cái gì cơ chứ?”

“ ... Hằng Túc,” tay Tần Kính bị sư phụ nhẹ nhàng nắm lại, bên tai nghe tiếng lão thở dài nói, “Chung quy vì sư đối với con vẫn là không tốt.”

“ Lão nhân gia người nếu cứ khăng khăng cảm thấy có lỗi với con, kiếp sau hãy cùng đồ nhi làm một đôi phụ tử thực sự đi, không phải tục ngữ nói đùa con đều là tới đòi nợ phụ mẫu sao?”

Tần Kính cố sức mà vui đùa nhưng trên mặt lão sư phụ vẫn chẳng nổi lên chút ý cười nào, thầm nghĩ tặc tử không đổi nét mặt này có khi nào cũng sẽ lây, lão ngoan cố lần này sao mà khó lừa vậy a.

Kì thực Tần Kính cũng không biết được sư phụ của y vẫn còn giấu giếm y một chuyện — Người mang huyết dẫn nhất định chỉ có số mệnh một đời này, nói tới kiếp sau... chỉ là điều viễn vông. Sư phụ y mặc dù đã hạ quyết tâm bởi cả mệnh số của mình vì y mà nghịch thiên sửa mệnh, hiện tại thành hay không thành chẳng thể biết nói gì tới kiếp sau, chỉ càng thêm chua xót lòng người.

“ Hằng Túc...” sau một hồi lâu trầm mặc, lão sư phụ cuối cùng nói sang đề tài khác, “Thật ra hôm qua ta tới tìm con một lần nhưng thấy con nơi này còn có người ngoài nên không tiến vào.”

“ Khụ...” Tần Kính lập tức bị sắc nước trà, thầm nghĩ cái này xong rồi xong rồi, không biết sư phụ nghe được những gì, dạ một tiếng miễn cưỡng nói, “Chính là người kia.”

Kỳ thật bởi vì chưa vào trong, sư phụ Tần Kính vốn không có nghe được cái gì không nên nghe. Nhưng là Tần Kính trong lòng chột dạ, quần không được trên mặt càng ngày càng hồng, ngay cả tên Trần Lương Sinh cũng không dám nói, chỉ hàm hàm hồ hồ nói hai chữ “người kia”, lại không biết phải bổ sung thêm cái gì nữa, còn có trong viện phơi đầy chăn đệm, hai cái hợp lại sư phụ y hẳn cũng ít nhiều đoán được vài phần, thế nhưng chẳng như Tần Kính dự đoán mà phát hỏa tức giận, lão chỉ nói một câu:

“ Thật không ngờ người cùng vị Hình giáo hộ pháp giao kia tình đã tốt đến mức này.”

“ Việc này nói ra rất dài dòng, rất dài dòng...” Tần Kính rót mạnh trà lạnh chấn áp thấy sư phụ nửa buổi im lặng không nói, thử dò hỏi, “Con...”

“ Hằng Túc, nhớ rõ con mới trước đây thích một tiểu cô nương hàng xóm...” Sư phụ y lại ngắt ngang lời nói, đột nhiên nhắc lại chuyện xưa, “ Vì sư khi đó một lòng trông mong con kết thúc trần duyên không thể vướng mắc ái tình, ngay cả tiểu cẩu cũng không cho con nuôi, sau lại mang con rời xa nơi đó... Nhưng mà nhiều năm qua đi, vì sư đã có chút hối hận... có lẽ dần dần già rồi, vì sư hối hận lúc trước không nên dứt khoát đoạn tuyệt như vậy, lại có chút ước nguyện con có thể yêu mến người nào đó, cho dù chỉ là vui vẻ nhất thời cũng tốt.”

“ Con...”

“ Nhưng hôm nay con cùng người nọ có vướng mắc như vậy, trước không nói trái luân thường cũng không bàn tới thân phận của hắn, vì sư chỉ sợ con...”

“ Sợ con vạn nhất động chân tâm liền đem đại sự ném ra khỏi đầu?” Tần Kính cắt ngang, “Sư phụ người còn không hiểu rõ tính tình của con? Con đương nhiên...”

“ Chính bởi hiểu rõ tính tình của con mới sợ đến cuối cùng đã thương địch thủ một ngàn lần con cũng tổn hại bản thân tám trăm, lại tự làm khổ mình thôi.”

“ Con đương nhiên phân rõ việc nào lớn việc nào nhỏ, cái nào nặng cái nào nhẹ.” Tần Kính cũng không giải thích chỉ một mực nói cho hết lời, “Huống hồ đạo lý thế nhân, sư phụ người so với đồ nhi còn thông suốt hơn, người có nhớ rõ người từng nói với con điều gì không?”

“”

“ Thành đại ái giả nan hữu tư tình.”(*) Tần Kính gằn từng chữ, “Sư phụ quá lo lắng rồi.”

“ ... Thôi sắc trời không còn sớm vì sư cũng nên đi.” – sư phụ Tần Kính chậm rãi đứng lên, vốn là người tóc bạc râu dài tiên phong đạo cốt, phút chốc lại có ảo giác như đã già đi vài chục tuổi, “Vì sư cũng không rõ lần sau gặp lại là thời điểm gì, con...”

“ Con sẽ cẩn thận hành sự,” Tần Kính đưa lão tới cửa, mắt thấy sư phụ xuyên qua sân đẩy ra cánh cửa, lại đột ngột giương cao giọng cười nói, “Sư phụ người sau này cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Ôn dưỡng đức nhiều năm đồ nhi cảm niệm trong tâm. Trên đường xuống Hoàng Tuyền có người cùng bồi con đi, tuyệt không tịch mịch.”

Hoàn

(*) bút phán quan: một loại vũ khí, đầu nhọn dài khoảng 20 phân, dùng điểm huyết, thường dùng thành cặp.

(*) y thảo: sách vở, tài liệu ghi chép về y học

(*) bản dập: bản sao nguyên khổ hình một vật hoặc môtip chạm khắc hay đắp nổi, chủ yếu nhằm truyền đạt tác phẩm nổi như tấm bia, phù điêu, tiền kim loại, huy chương...

(*) Thành đại ái giả, nan hữu tư tình: muốn thành đại sự dẹp bỏ tư tình.

12. Chương 12

Khi gặp lại Trầm Lương Sinh, Tần Kính đang ở trước cửa sổ vẽ tranh. Một bức họa trẻ con vui đùa ngày Tết vẽ đã được một nửa, nghe thấy vài tiếng gõ cửa, mở cửa ra liền thấy Trầm Lương Sinh khoanh tay đứng phía trước, trông thấy Tần Kính ra mở cửa thì khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi.

“ Lần trước không mời tự vào, lần này lại biết gõ cửa, Trầm hộ pháp chính là càng ngày càng đa lễ nha.” Tần Kính nghiêng người nhường hần tiến vào, mỉm cười hỏi, “Lần này lại là nhân tiện thi hành công vụ nên ghé qua sao?”

Trầm Lương Sinh tà mắt liếc nhìn y, không nóng không lạnh trả lời: “Tần đại phu tự cho rằng ta mỗi lần đều là tiện đường.”

“ Haha, khó có thể nào là Trầm hộ pháp cố ý đến gặp ta?” Tần Kính rõ ràng nghe hiểu ý tứ của hần lại còn muốn tiếp tục cợt nhả liều chết mà đùa giỡn.

Trầm Lương Sinh không buồn để ý tới y, thấy trên bàn bày biện bút mực thuốc màu, liền đi trước hai bước nhìn vài lần mới nói: “Bức họa trên tán ô kia cũng là do người vẽ?”

“ Người nói cái ô nào cơ?” Tần Kính sững sốt, nhớ đến lần đầu tiên khi gặp Trầm Lương Sinh trời mưa rất lớn, trong tay mình cầm một tán ô, kinh ngạc hỏi, “ Người còn nhớ rõ tán ô kia? Cũng không phải ta vẽ, là thủ bút của sư phụ ta.”

Trầm Lương Sinh gật gù đầu chưa nói gì tiếp, Tần Kính lại nghĩ tới lần trước sư phụ vẫn chưa tiến vào đã nhận thấy được trong phòng mình có người, nội lực tu vi của Trầm Lương Sinh so với lão nhân gia e rằng còn muốn cao thâm hơn rất nhiều, phỏng chừng tám phần cũng đã phát giác. Với tâm kế của hần tất nhiên sẽ không hỏi thẳng, chính mình lại không thể không nói.

“ Nhắc đến sư phụ ta... cái kia...” Tần Kính gãi gãi đầu, “Lần trước khi người tới tìm ta... chúng ta ước chừng đang... cái đó, cho nên...”

“ Cho nên?” Trầm Lương Sinh nhìn y chọn mi.

“ Cho nên người lúc nào thì theo ta đi báỉ kiến người a?” Tần Kính cũng học hần chớp chớp mi, “Ta không cha không mẹ, chỉ có một vị sư phụ, người gặp qua cũng tốt, chúng ta sớm cho kịp báỉ đường.”

“ Có thể.”

“ ... Nói đùa thôi, nếu thực mang người đi gặp người, lão nhân gia còn không kích động mà tức chết.” bao nhiêu lần, Tần Kính vẫn là không chịu học khôn, không nên mạnh miệng đòi chiếm tiện nghi đối phương, rõ

ràng lần nào cũng thua, hết lần này đến lần khác tính xấu không chịu đổi, “Hơn nữa sư phụ ta cũng không phải là người bình thường, người muốn gặp cũng không nhất định gặp được.”

“ Không sao, gia phụ ta đã tạ thế nhiều năm, người cũng không cơ hội thấy họ, còn như Miêu Đường chủ thì người đã từng gặp qua.” Trầm Lương Sinh không đi để ý đến hắc cổ làm ra vẻ huyền bí, chỉ tiếp tục nghiêm trang bồi y pha trò.

“ A?” Tần Kính cũng không nghĩ tới hắc nhắc tới Miêu Nhiên, nhất thời trợn mắt há mồm, “Trầm hộ pháp, tại hạ cũng không nghe nói qua trước khi báib đường còn có quy củ phải đem tình nhân cũ đều gặp qua một lần nha.”

“ Miêu Đường chủ vốn là nghĩa muội của gia phụ,” Trầm Lương Sinh hiếm khi nói thêm vài câu về thân thế mình, “Ta cũng từ nhỏ không mẹ, người nếu nguyện hướng Miêu Đường chủ dâng trà, ta sẽ không có dị nghị gì.”

“ Sao không phải là người theo sư phụ ta dâng trà?” Tần Kính trước cùng hắc tranh cãi vấn đề ai mới làm nghĩa vụ con dâu dâng trà, rồi lại nghĩ đến Miêu Nhiên là muội muội của cha Trầm Lương Sinh, này... có lẽ nào là loạn luân?

“ Ta cùng với Miêu Đường chủ không có giao tình gì,” Trầm Lương Sinh thản nhiên nhìn y một cái, “Tần đại phu không cần nghĩ nhiều.”

“ Ai, nàng rõ ràng coi như trưởng bối của người, người lại gọi nàng như thế, có thể thấy được người mới trước đây nhất định không thích thân cận người nha.” Tần Kính chế nhạo quá một câu còn muốn tiếp tục tìm hiểu riêng tư người khác, “ Trầm Lương Sinh, nói thật cho ta đi, Miêu Đường chủ năm nay bao nhiêu tuổi?”

“ Gia phụ nếu tại thế hiện nay đã quá sáu mươi, Miêu Đường chủ đại khái nhỏ hơn người hai tuổi.”

“ Ách...” Tần Kính mặc dù nghe qua Miêu Nhiên nổi danh “Họa trung tiên tử” — đương nhiên trên giang hồ hơn phân nửa vẫn là xưng nàng là “Lão bất tử” — lại không nghĩ tới nàng xem giống như dáng vẻ thiếu nữ mười sáu, thực tế tuổi tác nhưng là cách xa đến như vậy, không khỏi nhất thời á khẩu.

“ Người nơi này sắp đặt không tồi.” Trầm Lương Sinh lại lên tiếng, đổi đi đề tài khác.

“ Hả?” Tần Kính đánh giá chung quanh vẫn chưa đổi đồ trang trí gì mà, nghĩ nghĩ, đoán được hắc đại khái đang nói phòng ở của mình phỏng theo phòng xá của phương Bắc mà đốt địa long, bên trong không cảm giác được nửa phần ẩm ướt âm lạnh mùa đông phương Nam.

“ Kiến trúc địa long này vốn là vì giữ ấm để trồng được thảo, ta sợ lạnh nên làm theo,” Tần Kính cũng đi đến sóng vai cùng Trầm Lương Sinh đứng bên cạnh bàn, cầm lấy bút, vừa hạ vài nét bút trên giấy phác họa một tiểu nhi đồng bịt tai nghe tiếng pháo nổ đùng đoàng, mặt mày vui vẻ rạng rỡ, vừa không tập trung mà cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm, “Người cũng biết có loài thảo được rõ ràng cực kỳ sợ lạnh nhưng lại chỉ có thể vào đông rét đậm gieo hạt, nguyên do chỉ sinh trưởng nơi cực nam. Nghe nói bên kia khi trời nắng giữa mùa hạ thì biển xanh biếc, chỗ nông có thể thấy được đàn cá nô đùa, lại có san hô nhiều màu, một cây cũng đáng giá ngàn vàng...”

“ Người vẽ cũng không tồi.” Trầm Lương Sinh giống như vẫn chưa phân tâm đi nghe hắc lẩm bẩm cái gì, chỉ nhìn bức họa trên bàn dài, cất lời tán dương, nhưng cũng không thấy thành ý trong đó.

“ Tùy tiện tiêu khiển thôi, cách lễ mừng năm mới còn sớm xem ra không hợp với tình cảnh cho lắm.” Tần Kính đổi sang mực đỏ, tô lại dây pháo trên giấy, nhuộm lên một mảnh vui vẻ hân hoan, thân người lại đột nhiên bị Trầm Lương Sinh kéo vào trong lồng ngực ôm chặt, bút dừng không kịp, trên giấy tà tà kéo dài một vệt đỏ thẫm.

“ ... Ta nói người hôm nay sao hăng hái như thế, đổi đủ đề tài nói chuyện tào lao,” Tần Kính lại nở nụ cười, đặt bút xuống bàn nghiêng đầu nhìn hắc, khẽ giọng đùa giỡn, “Nếu muốn cứ việc nói thẳng, phá hỏng tranh của ta làm gì?”

Trong phòng ấm áp như ngày xuân, Tần Kính sợ lạnh cũng chỉ mặc kiện đơn bào (áo mỏng). Trầm Lương Sinh không nói một lời, động tác dưới tay cũng không nhanh không chậm, xiêm y hồ hững bị cởi ra, dây

lưng mỏng manh nhẹ rơi, vừa liếm hôn ngậm mút một bên vành tai Tần Kính vừa chậm rãi đem y lột sạch, bẻ lên đặt ngồi trên bàn, chính mình thì đứng chen giữa hai chân Tần Kính, cúi đầu hung hăng gặm cắn hầu kết của y, hai tay ở trên người y chậm rãi vuốt ve qua lại, dường như thực thích sờ lên khối da thịt trơn mịn tinh tế này, y phục hạ thân như có như không mà cọ xát dương vật chưa phản ứng của y.

“Trầm hộ pháp, người thực sự là đặc biệt đến gặp ta?” Tần Kính bị hấn đùa bốn có chút bị kích động, vừa khê cười vừa nói, Trầm Lương Sinh có thể cảm thấy da thịt nơi môi chạm vào hơi run run, giống như hôn lên một cánh bướm vậy vùng bất an.

“Chỗ kia của các người nói xa không xa, nói gần không gần...” Tần Kính nâng tay đem cái đầu đang lúi húi nơi cần cổ mình đẩy ra vài phân, cười hỏi hấn, “Hiện tại phải chạy qua chạy lại hai nơi, người có lẽ nào hối hận khi trước ở đây dường như, đã uống phí thời gian quý báu a?”

“Chính là vì hối hận, hiện tại mới phải bù lại.”

Tần Kính vốn là trêu ghẹo lại không nghĩ rằng hấn thật sự nói thẳng rằng hối hận, còn chưa nghĩ phải như thế nào giữu cợt hấn, người đã bị đẩy ngã ở trên bàn, mắt thấy đối phương lấy qua một cây bút lông, nhúng vào nghiên mực đen tuyền, lấy thân mình mà làm giấy, nhẹ nhàng phóng bút không biết vẽ thứ gì.

Có lẽ là vẽ một dòng sông dài — Tần Kính nhắm mắt lại cảm thụ đầu bút lông từ trên xuống dưới uốn lượn quét qua, tựa như nước sông cuộn cuộn chảy xuống, khi thì chậm chạp khi thì thúc bách, mới vừa nhu hòa tinh tế, chảy tới dưới rốn nhỏ thì ngừng lại, đầu bút lông hơi nhấc lên, rồi lại hạ xuống, giống như rẽ thêm một nhánh nhỏ, đầu bút mềm mại tinh tế phác họa khiêu khích, ngực một mảnh ngứa ngáy tê dại, ngẫu nhiên ngòi bút lướt qua nhũ thủ(đầu vú), rồi mỗi lần hơi chạm đến lập tức cách ly, không lưu lại một tia dư vị mất hồn, hai bên nhũ đầu bất tri bất giác lặng lẽ cứng lên, hạ thân cũng không kiềm chế trộm ngẩng đầu, theo từng nét vẽ kia chậm rãi mà càng hứng khởi hơn.

Sau chén trà nhỏ, Trầm Lương Sinh cuối cùng thu bút, Tần Kính mở mắt ra, đôi mắt đã tràn ngập phiến tình lay động, khóe mắt liếc nhìn trên thân người của mình, quả nhiên thấy dòng sông dài uốn lượn, hai bên bờ sông phủ đầy hoa lau, phiêu diêu theo chiều gió, trên sông bóng nhận lẻ loi bay qua, cảnh trí dịu hui khó có thể diễn tả.

“Bờ sông mờ sương, hoa lau tĩnh mịch, một bóng chim nhận.” Tần Kính mỉm cười nhìn về phía Trầm Lương Sinh đưa tay cầm tay trái của hấn, ngón tay nhỏ nhắn ở trong lòng bàn tay hấn vuốt nhẹ nhẹ, “Bức tranh ý nguyện xa xăm, thực không tồi, chính là Trầm hộ pháp chúng ta có thể hay không vẽ chút điều tốt lành?”

“Tần đại phu cảm thấy được cái gì mới tốt?” Trầm Lương Sinh khom người kề sát vào y thấp giọng hỏi, mắt thấy y lộ ra thân thể trần trụi tươi đẹp dưới thân mình, khóe mắt nhìn không được xuân tình phía trước, đã có chút mỏng manh động tâm, lấy qua một khuê bút chấm chu sa (mực đỏ), ở khóe mắt y điểm một nốt ruồi chu sa, kết hợp với vết lệ ngân mơ hồ trên gò má kia thực khiến cho người ta sinh ra suy niệm xa xôi.

“Trầm hộ pháp nghĩ sao?” Tần Kính hơi hơi ngẩng đầu hôn hấn nhưng không phải hôn sâu, chỉ là mỗ nhẹ lên môi hấn, chậm rãi quyến luyến, thấp giọng nói tiếp, “Xứng đáng ta kiếp mệnh đào hoa đi.”

Nói là mệnh đào hoa liền thực vẽ hoa đào. Mà lại vẽ tại nơi tư mật kia, càng tăng thêm vài phần dâm mỹ.

Trầm Lương Sinh tay phải cầm khuê bút điểm chu sa, tay trái đem vật đã cứng lên của Tần Kính phủng ở lòng bàn tay, từ hành căn bắt đầu những nét bút đầu tiên phác họa nên cảnh lá, tô điểm đài hoa ngay tại vòng đỉnh đầu chướng đầy, bút pháp tỉ mỉ, không một nét hoa văn nào run rẩy, Tần Kính cũng đã bị đầu lông nhỏ mịn kia giầy vò đến mức bật ra tiếng rên rỉ, đợi cho Trầm Lương Sinh từng nét từng nét vẽ xong toàn bộ, trong miệng Tần Kính rên rỉ đã khàn đặc không rõ.

Lúc bắt đầu vẽ Trầm Lương Sinh dùng đầu ngón tay găt gao đè lại lỗ nhỏ trên đỉnh quy đầu, đến khi bức họa hoàn thành ngón tay mới chịu thả ra, dầm dịch trong suốt đã nghẹn ứ hồi lâu tức thời rỉ ra, rốt cuộc khoái hoạt đến mức gấp gáp phóng ra một luồng bạch trọc.

Đóa hoa mới vẽ bị dục dịch thấm ả trở nên phiếm hồ, Trầm Lương Sinh khê nắm vật nhỏ trong tay, kề tai y thì thầm:

“Quá nhiều thị phi, quá mức dục niệm, thế gọi là ‘phiếm thủy đào hoa’. Tần Kính người như thế chỉ đạt được tâm nguyện ở mặt chữ mà thôi.”

Tần Kính mở to mắt nhìn hạ thân của mình một đóa hoa đào đỏ thắm, cành lá tươi tốt, leo lên dọc theo thân ngọc hành đứng thẳng, một vẻ dâm mỹ tột cùng đến mình cũng không dám nhìn lâu, sau lại nhin không được mà ngẩng không dời mắt, chăm chú mà nhìn nơi đó, chỉ sợ bỏ lỡ từng giây từng phút — Trầm Lương Sinh lại chậm rãi cúi xuống đầu ghé sát vào dương vật của Tần Kính, cũng không ngậm vào hết mà chỉ le lưỡi nhẹ nhàng liếm quy đầu, đầu lưỡi từng chút một khiêu khích lỗ nhỏ trên đỉnh.

Trong phòng đốt địa long sinh nhiệt, Tần Kính mở ra nửa cánh cửa sổ cho thoáng khí, bên cửa sổ cũng được bọc trong khí đông ẩm áp thoải mái. Khung cảnh phiêu đảng vô số thể tục bụi trần, hết như một hồi tuyết mịn trắng xóa không lác không tan.

Tần Kính thở dốc nhìn quang cảnh kiều diễm trước mắt, mỗi một lần liếm lộng, mỗi một lần đầu lưỡi cùng quy đầu ẩm ướt va chạm vào nhau xúc cảm đều trào lên, nhất thời ba phần khoái ý cũng phóng đại thành mười phần, nhin không được rên rỉ ưỡn lưng, thanh âm mềm nhuyễn khẩn cầu:

“Sâu.. ngậm sâu nữa...muốn ra...”

Trầm Lương Sinh thuận theo lời há mồm nuốt vào, đôi môi so với người thường thiếu hai phần huyết sắc giờ đã nhiễm chu sa, phối với gương mặt lạnh lùng sắc bén kia phảng phất tựa như chiến thần Tu La uống máu người, vô cùng hung ác mà cũng rất yêu diễm.

“Ân... ân... a...” Tần Kính lúc trước bị trêu chọc mạnh mẽ, căn bản nhẫn không được bao lâu, Trầm Lương Sinh ngậm thật sâu rồi phun ra nuốt vào hấp duyên vài cái, liền phát giác vật trong miệng giắt nẩy, run rẩy phun ra ồ ồ tinh dịch nồng đặc, ngậm ở trong miệng lại có phần hơi giống hương vị máu tươi.

Trầm Lương Sinh vẫn chưa nuốt xuống thứ trong miệng, chỉ nâng mông Tần Kính lên cao, môi dán lên huyết khẩu phía sau, đem trọc dịch trong miệng nhả ra, một tay chậm rãi bôi đều khai mở, một tay cầm vật hơi nhuyễn xuống đằng trước, đầu ngón tay gạt đi chút bạch trọc sót lại trên đỉnh đầu, mở miệng hỏi: “Nhụy hoa đã được thổi xuân, Tần đại phu cảm thấy đủ tốt lành hay chưa?”

Tần Kính vẫn chưa từ dư vị cao trào phục hồi lại tinh thần, không nghe rõ hắn nói gì, chỉ mơ hồ phát giác huyết khẩu phía dưới có chút dính hoạt, chốc lát có dị vật tiến vào, cũng không giống như ngón tay, mà càng cứng ngạnh hơn, lợm nhặt lại chút thần trí cẩn thận suy nghĩ, đích thị là cán bút không thể nghi ngờ.

Trầm Lương Sinh dùng là bút gỗ hoàng liên, cũng không tính quá thô ráp, mượn bạch dịch trơn hoạt dễ dàng tiến nhập, đảo quanh qua lại một lát rồi đưa hai ngón tay tách ra huyết khẩu chặt hẹp, sau đổi thành đầu bút lông mà xoắn lộng bên trong, khoảnh khắc ngón tay nhẹ đâm vào cũng là chính thống đi vào.

“Trước khi nói đủ hay chưa...” Tần Kính vội kéo lấy ống tay áo của hắn nói, “Người nếu cứ lộng theo cách đó, cũng đừng lấy bút đã dùng qua, quét đầy mực vẽ cũng không phải là để làm việc đó.”

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh kéo qua giá bút, ngón tay lướt qua mấy cây bút lông chưa sử dụng, “Người có thể tự mình chọn.”

Tần Kính nghiêng đầu nhìn giá bút, ngoài hai cây bút lông sói lớn làm từ gỗ hoàng liên, chỉ còn hai cây dương tu dựng đứng, nhãn mặt nhỏ giọng thương lượng, “Ta có thể hay không không cần chọn?”

“Chớ hỏi ngược như vậy.”

Vốn là lời an ủi ôn hòa, trong hoàn cảnh này nghe tới chỉ làm cho làm người ta bực mình nói không nên lời. Tần Kính oán hận nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy phía sau lại bị mở ra, huyết khẩu bị bút lông đảo qua đảo lại, châm chích trêu chọc, đáy lòng nhưng cũng có chút rục rịch, nhin không được tưởng tượng đầu lông mềm mại rậm rạp kia phất phơ quét qua nội bích không biết sẽ là tư vị như thế nào.

“Người phương diện này chính là đã muốn tự mình ướt,” Trầm Lương Sinh chậm rãi đem bút đâm vào, trong miệng hỏi, “Liên như thế thoải mái?”

Tần Kính nghĩ muốn cãi lại, nói người cũng không nghĩ xem nơi đó bình thường dùng để làm gì, người đem đồ vật này nọ nhét vào trườ lộng nó tất nhiên phải có phản ứng, nhưng mà chịu không được động tác khiêu khích dưới tay Trầm Lương Sinh, vừa bỏ thêm một cây bút tiến vào, tuy nói cán bút hợp nhau cũng không tính quá thô nhám nhưng đầu bút nơi đó nếu so với cán bút thô cằn khó nhận hơn vài phần, đầu bút tụ

lại một chỗ đã kéo rộng dững đạo nhỏ hẹp có chút trướng đau, nếu người đã là dao thốt ta là cá thịt, vẫn là bớt tranh cãi thì hơn.

Đợi cho bút lông lại thêm một cái, sau lưng Tần Kính đã đổ đầy mồ hôi, miễn cưỡng mở miệng thỉnh cầu: “Thật sự... không được rồi, dừng lộng...”

Trầm Lương Sinh nghe vậy không tiếp tục gây sức ép cho y nữa, xoay tay lại cởi bỏ thắt lưng áo bào của mình đem tiết khổ kéo xuống, dương vật cứng rắn hồi lâu nảy ra, để trên khe mông Tần Kính nhẹ nhàng cọ xát.

Tần Kính sợ hãi cứ thế ngang ngạnh đâm vào, vội vàng khép lại hai chân, vặn vẹo thân người muốn tránh cự vật dữ tợn của hắn, mới chỉ nhúc nhích hai phân đã bị ấn trở về, giữa hai chân bị nhét vào một cây dương vật nóng rực, giữa da thịt mềm mại của hai đùi trắng nõn mà hung hăng sáp đưa.

Bút lông bên trong tiểu huyết bị động tác đỉnh đưa mạnh mẽ của người phía trên tác động, đầu bút lông hợp cùng một chỗ gắt gao va chạm nội bích, trong trướng đau lại sinh ra tê dại ngứa ngáy, khiến cho Tần Kính ngoài ý co rút hậu huyết, vốn định giải thoát khỏi cổ mê dại kia nào ngờ càng làm cho đầu bút tiến nhập sâu thêm, mê hồ như chạm như không nơi nào đó, y không kịp đề phòng giật nảy người, vật bán nhuyển đằng trước chợt nổi lên phản ứng.

Trầm Lương Sinh thấy y bị dục vọng kêu gọi, cố ý trong lúc đỉnh đưa mà đụng vào cán bút, đầu này nhoáng lên một cái đầu kia liền cũng bị khiêu khích thêm một phần, dần dần huyết nội một mảnh ẩm ướt ngứa ngáy rối loạn, lại không cách nào được thư giải, Tần Kính khó nhịn không tự giác vươn tay tự mình nắm lấy cán bút lộ ra giữa đùi dụng lực trừu tống.

“Nhịn không được nữa sao?” Trầm Lương Sinh đè trụ tay y, ghé vào tai thì thầm.

“Ừm...” Tần Kính cũng thành thật, ập ứng đáp một tiếng, lại lí nhí nói thêm một câu, “Người... mau chút tiến vào đi...”

Tần Kính vừa dứt lời, Trầm Lương Sinh cũng không nhấn thêm được nữa, rút ra bút lông đang nhét trong tiểu huyết thay vào đó là hung thần của mình một mạch thẳng tiến, gấp gáp trừu tống, va chạm mãnh liệt khiến cho người dưới thân chỉ có thể ân ân a a nỉ non những từ vô nghĩa.

Tần Kính lúc đầu ôm chặt lưng hắn, lúc sau bị làm đến mềm nhũn cả người, tay hữu khí vô lực cùng với áo bào trượt xuống hông, thuận theo lớp áo rộng mở mà chế ngự ở thắt lưng hắn.

Với những ‘việc’ trên giường như này cần nhất dùng tới lực thắt lưng, Trầm Lương Sinh ngại y vướng bận đem tay y đẩy xuống hai phân, Tần Kính mông lưng cảm thấy được lòng bàn tay chạm được hai cánh mông quang lỏa rắn chắc, đúng là nơi đã khiến mình mong muốn từ lâu, thâm nghĩ thượng không được thì sờ sờ chút cũng tốt, dưới tay liền không ngoan ngoan mà vuốt ve qua lại cánh mông thực rắn thực hữu lực của đối phương, trong đầu tưởng tượng nếu hắn chịu nhượng mình thượng một lần thì sẽ có biết bao nhiêu khoái hoạt đây.

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh tất nhiên là biết y có tâm tư ‘đảo chính’ này, trong miệng cảnh cáo nói, “Không nên loạn nghĩ, cũng chớ lại mộng tưởng.”

“Ta... A!!...”

Tần Kính vừa muốn mở miệng, bất chợt cự vật trong dững đạo kia đột ngột thay đổi góc độ, từng nhát từng nhát, đâm sâu vào nơi mẫn cảm tận sâu bên trong, từ huyết nội truyền ra tư vị sáng khoái khó tả, ngón tay nhịn không được dùng sức chế trụ mông đối phương, cùng với tiết tấu luật động ẩn hướng phía mình, giống như thúc giục đối phương làm mạnh hơn nhanh hơn.

“A... Trầm... Trầm... Lương Sinh...” Động tác trừu sáp mạnh mẽ không ngừng nghỉ, cứ như muốn xuyên thấu thân thể y, Tần Kính cuối cùng kiềm chế không được, đằng trước chạm cũng chưa hề chạm, liền hét gọi tên đối phương rồi bắn ra. Trầm Lương Sinh nhưng cũng tới cực hạn, chỉ cảm thấy khi đối phương phóng thích tiểu huyết âm áp hung hăng sát chặt, gắt gao bao lấy lưỡi đao cứng ngạnh của mình, quy đầu được ôm siết sáng khoái nói không nên lời, trong bụng một trận căng thẳng, dương vật vùi sâu tận gốc vào trong dững đạo cũng đồng thời tiết ra.

Tạm ngưng một hồi, Trầm Lương Sinh chậm rãi rút ra cự vật đã dụ bót, thấy thân thể hai người thắm đẫm mồ hôi, liền cũng trút sạch y phục bẻ ngang Tần Kính lên, phi thân tới chỗ được tuyên, đem hai thân thể xích lửa cùng tiến vào ngâm mình trong nước ấm.

“ Ban ngày tuyên dâm, thật là mất hết giáo hóa a.” Tần Kính chậm chạp hồi phục chút khí lực, học vẻ mặt nghiêm trang Trầm Lương Sinh cùng hần vui đùa. Lời còn chưa dứt sắc mặt y chợt cứng đờ.

“ Xảy ra chuyện gì?”

Trầm Lương Sinh nghĩ y có chỗ nào không thoải mái, đã thấy Tần Kính sau một hồi trầm mặc, ấp úng nói: “ ... Kia... chảy ra.”

Lần đầu tiên của hai người thì Trầm Lương Sinh vẫn chưa tiết thân, lần thứ hai y lại mê man nên quá trình hần giúp lau rửa y mơ hồ chẳng rõ, đây là lần đầu Tần Kính thanh tỉnh cảm nhận nơi đó có thứ người kia lưu lại chậm rãi chảy ra. Giữa lúc kích tình bị người đặt dưới thân ra sức dầy vò cũng không cảm thấy có gì kì lạ, thế nhưng hiện tại cái cảm giác không khống chế được này lại làm y thực xấu hổ.

Trầm Lương Sinh mới vừa rồi bắn vào tinh dịch nồng đặc tận sâu trong dũng đạo, ngâm mình ở trong nước cũng có thể rõ ràng cảm thấy troc dịch sền sệt từng dòng từng dòng chảy ra, nửa ngày vẫn chưa chảy hết.

“ Vẫn còn sao?”

Tần Kính bị Trầm Lương Sinh mặt đối mặt ôm vào trong ngực, Trầm hộ pháp thấy y sắc mặt cả buổi thực khó coi, đưa tay tìm tới hậu huyết tham nhập một ngón tay giúp y lôi thứ còn sót bên trong ra.

“ Đã không còn... Người... ân...” Tần Kính thấy ngón tay hần lộng hành bên trong hồi lâu vẫn chưa chịu ngừng, lại cảm nhận được cái vật to lớn kia của hần dục dịch ngẩng đầu, thâm nghĩ không xong, hần nhưng còn muốn làm nữa, bản thân mình có khi nào tinh tấn nhân vong, phong lưu khoái hoạt mà chết là tư vị như thế nào a.

“ Người nếu không muốn ta sẽ không làm nữa.” Tuy rằng biểu lộ trên mặt hần nhìn không ra cái gì, Tần Kính cũng đoán được hiện tại tâm tình Trầm Lương Sinh ước chừng không tồi, chẳng những thành thật thu tay lại, còn vì mình sửa sang lại mái tóc bị nước ngấm ướt.

“ Đúng rồi, kỳ thực mới rồi có chuyện ta đã định hỏi người...” Tần Kính lại lên tiếng, trên mặt trở lại vẻ nghiêm túc, “Ta mặc dù ngụ ở nơi hẻo lánh này, trên giang hồ xảy ra chuyện cũng ít nhiều có thể nghe được chút tin đồn...”

“ Chớ có ấp a ấp úng, người có chuyện thì nói thẳng.” Trầm Lương Sinh có lẽ tâm tình thật sự rất tốt, đáp lại mặc dù không khách khí nhưng ngữ khí lại thật ôn nhu.

“ Nếu thật là người đã hạ thủ,” Tần Kính bình tĩnh nhìn phía hần nói, “Ta muốn hỏi người Hình giáo đến tột cùng là vì cái gì mà đại khai sát giới?”

“ Cùng người có quan hệ gì đâu?” Trầm Lương Sinh trong lời nói thu lại chút độ ấm, tuy không thấy vẻ mặt giận dữ, Tần Kính cũng biết hần về điểm này tâm tình đang tốt sợ là đã bị câu hỏi của mình làm cho biến mất nửa phần không còn.

“ Vốn là cùng ta vô can nhưng Đoạn Cầm trang Đan trang chủ lại cùng ta có chút ân tình cũ.” Tần Kính gượng cười, đem chuyện Đan Hải Tâm vì sao kiến dựng Đoạn Cầm trang, vì sao ẩn cư nhiều năm, sự phụ lại như thế nào mang mình tới cửa cầu y cảo toàn bộ kể ra, cuối cùng lắc đầu nói, “Nhớ rõ sự phụ đã nói với ta Đan Hải Tâm năm đó vốn muốn tự sát tạ tội nhưng chung quy hần lại tiếp tục sống, chẳng phải hần sợ chết mà là muốn sống gánh chịu tội nghiệt hần gây ra, lấy đoạn cầm làm tên xây dựng sơn trang, tựa như dựng nên ngục tù giam giữ, mỗi ngày sống tự trách mình,” dừng một chút lại nói tiếp, “Đoạn thời gian ở trong sơn trang, cũng có một lần ta nghe lén sự phụ cùng hần đối đàm, Đan trang chủ nói, tội này cả đời khó chuộc hết, chết đi trái lại là giải thoát, cho nên mới muốn sống chịu tội.”

“ Người là trách ta giết hần sao?”

“ Ta chỉ là cảm thấy được kết cục hần như vậy...” Kết cục như thế nào Tần Kính cũng không nói tiếp.

“ Việc trong giáo ta cùng người vô can, không nghe không hỏi, mới là kẻ hiểu chuyện giữ mình.”

“Kia xem như ta cái gì cũng chưa hỏi đi.”

“Bất quá nếu như có ngày...” hai người sau một hồi trầm mặc, Tần Kính lại thở dài nói một câu, “Ta và người thực phải sinh tử gặp lại, tự nhiên tử chính là ta, chung quy cũng không phải là người.”

“Tại sao phải có ngày đó?”

“Thế gian vạn sự khó lường, rất nhiều điều sẽ biến đổi.”

“Chuyện không thể biết, không cần phải suy tư nhiều.”

“Nếu như ta chết người sẽ thế nào?”

“Không phải tái giá thì sẽ là tái thú.”

“Phốc...” Tần Kính bị hấn làm cho phì cười, “Một câu vui đùa cũng có thể cho người nhớ đến tận giờ, thật sự là hẹp hòi mà.”

“Kỳ thật ta là muốn hỏi...” Lại yên lặng một lát, Tần Kính cười cười, ghé sát vào Trầm Lương Sinh, mặt đối mặt, trán dán lên trán của hắn, từ khoảng cách rất gần này ôn nhu mà nhìn hắn, “Ta thích người như vậy, người có lẽ nào cũng thích ta một chút?”

“... ..”

“Ta nếu như chết đi, trong một năm như thế, có một khắc nào hay giây lát nào đó người nhớ đến ta không?”

“... ..”

“Ngay cả miễn cưỡng cho có lệ cũng không chịu...” Tần Kính thối lui thân người, khẽ nhếch miệng cười, thanh âm nhạt nhòa, “Trầm Lương Sinh người quả thật là cái người lòng dạ hẹp hòi mà.”

Hoàn

13. Chương 13

Trầm Lương Sinh trở về giáo đã quá nửa đêm, đi ngang qua cửa đại điện tình cờ gặp Miêu Nhiên, gật đầu cất tiếng chào hỏi:

“Miêu Đường chủ, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Ta cùng Phương trưởng lão thương lượng vài chuyện.”

Trầm Lương Sinh khẽ gật đầu, định tiếp tục đi về phía trước, thì nghe Miêu Nhiên gọi hắn lại:

“Vài ngày không thấy bóng dáng người, hẳn là đi gặp tiểu đại phu của người?”

“Đại giáo chủ có việc tìm ta sao?”

“Không có việc gì, ta tùy tiện hỏi chút thôi.” Miêu Nhiên nghiêng đầu nhìn hắn, “Nếu đổi là người khác, ta còn muốn dặn dò một câu, chớ vì chuyện riêng mà làm lỡ chính sự của giáo, đối với người thì không cần.”

“Miêu Đường chủ quá khen rồi.”

“Ai nói ta là khen người? Tiểu Trầm, người da mặt chính là càng ngày càng dày nha.” Miêu Nhiên cười trào phúng nói, “Vị tiểu Tần đại phu kia thật đúng là xui xẻo, thích ai không thích, lại đi thích kiểu người lạnh lùng không chút thú vị như người, quả thực là tự chuốc lấy khổ sở mà.”

“Nga? Thật không biết Miêu Đường chủ đối ta có cách nhìn như vậy.”

“Tiểu Trầm, Miêu di (*) nhìn người trưởng thành” Miêu Nhiên vốn thường giả thái độ của thiếu nữ, hiện tại lại nghiêm túc trở thành phong thái bề trên, “Đó là một mảnh chân tình người ta dành cho người, người nhưng có thể hồi đáp người ta vài phần không?”

“Thế nhân thường nói tri nhân, tri diện, bất tri tâm, Miêu Đường chủ lại có thể nào nhìn ra ta là có hay không có chân tâm?”

“Cái này nên tự hỏi chính mình,” Miêu Nhiên trở lại bộ dạng thiếu nữ khoa trương của nàng, giận dữ trách mắng, “Lúc người nhìn thấy người ta, có lúc nào, dù chỉ là trong phút chốc, tim bỗng đập nhanh hơn một phần hay không?”

“..Thời gian không còn sớm nữa,” Trầm Lương Sinh cũng không đáp câu hỏi kia, chuyển sang cáo biệt, “Thứ lỗi không bồi người được.”

“Tuy nói không cần nhắc nhở, ta còn muốn nhiều chuyện một câu,” Miêu Nhiên từ phía sau hắn nói thêm, “Tiểu Trầm, chớ dẫm vào vết xe đổ của ta.”

Lại nói tiếp, lần trước Miêu Nhiên vội vàng tới xem ‘chuyện vui’ của Trầm Lương Sinh, kì thực Hình giáo từ khi khai dựng tới nay ‘chuyện vui’ lớn nhất lại là do nàng nháo ra.

Đó là hơn ba mươi năm về trước, khi mà Trầm Lương Sinh còn chưa chào đời, phụ thân của hắn bấy giờ đang chấp chưởng vị trí Đại hộ pháp, Miêu Nhiên là một trong tứ Đường chủ, thế nhưng Đường chủ đức cao vọng trọng không chịu ngoan ngoãn làm mà lại phản giáo bỏ trốn cùng tình lang.

Kết quả chỉ không đến một năm, nàng tự mình quay về Hình giáo, may mà Trầm phụ vì nàng chu toàn hết thấy mới miễn được tử tội phản giáo, sửa thành phải chịu phạt núi đao biển lửa đau đớn vô cùng khủng khiếp. Lại thêm lấy hồn phách ra lập lời thề độc nên ở trong giáo cũng có chốn dung thân. Bởi vì bản thân thực sự là nhân tài cũng không tái phạm sai lầm nào nữa, cho nên khi Trầm Lương Sinh bảy, tám tuổi, nàng đã trở lại địa vị Đường chủ vốn có. Trầm Lương Sinh thiên phú dị bẩm sớm thông minh mẫn tuệ, từ lúc tuổi nhỏ đã có thể nhìn ra con đường võ học sau này chắc chắn đại thành. Đáng tiếc tính tình hắn cùng cha cố chấp y hệt nhau, mà hắn lại càng thêm lãnh đạm hơn, từ sau ba bốn tuổi thì không còn thấy hắn cười hay khóc nữa. Miêu Nhiên thường đùa hắn nói, người thật đúng là cái tiểu oa nhi băng điều ngọc trác, chỉ sợ đợi thời điểm vừa khóc thì người cũng hóa thần tiên luôn rồi.

Trầm phụ trước đó bị trọng thương, không thể chữa chạy hoàn toàn, tự biết mệnh không dài lâu, cho nên từ khi Trầm Lương Sinh còn rất nhỏ đã dạy bảo hắn, vị trí hộ pháp này sớm muộn gì cũng là của hắn, mà hắn cũng không phải của phụ mẫu, không phải của bản thân, làm một thanh thần binh trấn giáo, bảo vệ giáo mới là số mệnh của hắn.

Trầm Lương Sinh hiểu chuyện từ rất sớm, lời nói của phụ thân tất nhiên là từng tiếng khắc ghi trong tâm, đến tận bảy, tám tuổi tu hành kiếm pháp lần đầu tiên gặp vướng mắc, nghi hoặc hỏi phụ thân:

“Con người có thể nào là binh khí? Lại như thế nào có thể trở thành binh khí? Con sợ làm không được.”

Trầm phụ mẫu mực nói: “Sau này ta không còn con từ từ thông suốt, con chỉ cần nhớ, thiên hạ rộng lớn chỉ có Hình giáo là chốn để con trở về.”

Trầm Lương Sinh yên lặng suy nghĩ, Trầm phụ cho rằng hắn còn quá nhỏ, đem Miêu Nhiên ra làm ví dụ, giải thích cho hắn dễ hiểu: “Con xem Miêu di của con, nàng một thân bản lĩnh cao cường, xuất thần nhập hóa, năm đó nàng phản giáo trốn đi, bao nhiêu nhân mã tìm nàng nửa năm cũng tìm không được chút tung tích. Kết quả thì như thế nào? Còn không phải tự bản thân nàng đã trở về? Con nhớ kỹ có một ngày con dạo trên trời hay dưới đất cuối cùng cũng chỉ có thể trở về nơi này. Hình giáo lấy thần binh trấn giữ, cả đời này con chính là Hình giáo, Hình giáo chính là con.”

Khi đó Trầm Lương Sinh cùng Miêu Nhiên coi như là họ hàng thân thích, cũng bằng lòng gọi nàng một tiếng Miêu di. Lần đầu nghe kể về sự tình nàng đã gây ra, trước tiên đem nghi hoặc của mình chạy đi tìm nàng hỏi ra.

“Miêu di, năm đó vì sao người phản giáo?” Tiểu hài tử không biết quanh co vòng vèo, đầu nghĩ miệng nói, một câu chất vấn lạnh lùng.

Miêu Nhiên lại nở nụ cười xoa xoa đầu của hắn nói: “Đó là bởi vì có người thật tâm yêu thương ta, ta cũng thương hắn. Hắn nói nguyện cùng ta cả đời, ta liền cùng hắn rời đi.”

“Vậy tại sao lại trở về đây?”

“ Bởi vì hắn sau đó biết được ta đã từng làm rất nhiều chuyện sai trái, không còn thích ta cũng không chịu gặp lại ta. Ta không có nơi khác để đi, tất nhiên sẽ phải trở lại.”

Trầm Lương Sinh suy nghĩ một lát, lại mở miệng nói những lời có phần phù hợp với tính trẻ con năm đó:

“ Người nọ hiện tại còn sống không, ta đi giết hắn báo thù giúp người.”

“ Hảo ý của con Miêu di xin ghi nhận.” Miêu Nhiên bật cười nói, “Người nọ quả thật còn sống, cũng là do ta nguyện ý để hắn sống. Con còn nhỏ nên không hiểu, khó khăn lắm mới thích một người, dù cho duyên phận đã cạn, không thể đạt được kết cục tốt, ta cũng mong muốn hắn được sống.” Tình lặng đưa mắt nhìn ánh nến trên bàn vừa cười khẽ thở dài, “Đúng vậy a, chẳng dễ dàng gì mới thích một người, đương nhiên mong muốn hắn có thể sống...”

Một câu ‘chớ dẫm vào vết xe đổ của ta’ gọi lên kí ức vụn vặt về chuyện năm xưa. Trầm Lương Sinh nằm thẳng ở trên giường lẳng lặng mở to mắt, trong tai giống như vẫn có thể nghe được tiếng Miêu Nhiên cười thở dài nói ra câu kia. Bao nhiêu năm qua đi nàng vẫn là bộ dáng cũ, tựa như con người khô khan cứng nhắc vẽ trong bức tranh, ngay cả tờ giấy vô tri như thế cũng muốn tới hỏi hắn một chút: “Người là thật lòng chứ?”

Trong bóng đêm Trầm Lương Sinh yên lặng đưa tay xoa xoa lồng ngực nơi ẩn chứa trái tim của mình, tìm đập quy luật trầm ổn, mỗi một ngày, mỗi một tháng, mỗi một năm, chưa bao giờ thay đổi.

Miêu Nhiên nói không sai, chớ nói thời điểm miệng lưỡi giao triền hay thân thể gắt gao quần riết, cho dù ở thời điểm say sưa khoái hoạt nhất hay giây phút lâm li nhất, trái tim hắn cũng chưa từng đập loạn một phen.

Nhưng nàng cũng không biết, năm đó có đứa nhỏ đem thần sắc ôn nhu chân thành của nàng mỗi khi tâm niệm nhắc tới cố nhân, vẫn ghi tạc đáy lòng.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần duy nhất Trầm Lương Sinh trải qua sự việc “Thích” một người.

Tần Kính, nơi đẹp nhất của y là đôi mắt kia. Không quan hệ với tướng mạo đẹp hay xấu, mà là sắc thái trong đôi mắt đó, bao giờ cũng rất giàu tình cảm.

Từ lúc tình cảnh mưa hè hoa lau kia bắt đầu, y luôn như vậy thành thành thật thật chăm chú nhìn hắn.

Sau này còn thật sự mang đến cho hắn tia ấm áp. Còn thực sự ôn nhu nói thích hắn.

Trầm Lương Sinh hiểu rõ, đã lý giải được, toàn bộ cái gọi là “Thích” kia chỉ đơn giản là có một người với thần tình ôn nhu như thế, chân thành như thế.

Một điều ở Miêu Nhiên mà khi người nhớ đến người thương trong mắt từng thấy qua, rất nhiều năm sau lại gặp được trong đôi mắt trong veo của Tần Kính.

Ngay cả không biết vì cái gì động tâm, không biết như thế nào đáp lại, Trầm Lương Sinh nhưng cũng hiểu rõ, hắn nguyện ý nhìn một ánh mắt đa tình như vậy.

Nguyện ý nhìn y chăm chăm chú chú, ôn nhu mà nhìn chính mình.

Ví như có thể giống như lời nói, nguyện ý cả cuộc đời nhìn vào đôi mắt đó.

.

“ Tần Kính đây là lễ gặp mặt Miêu Đường chủ bù đắp cho người.”

Lần trước mặc dù không tính là chia tay trong không khí bất hòa nhưng khi rời rảnh trở lại, Trầm Lương Sinh cũng không biết có thể cùng Tần Kính trước tiên là nói về điều gì, kết quả vừa vào nhà liền từ trong tay áo đem hộp nhỏ của Miêu Nhiên đưa ra, đặt trên bàn, xem như làm lời chào mở đầu.

Tần Kính nhìn nhìn hộp gỗ nhỏ nhắn tinh xảo, vừa nhìn biết ngay là đồ vật của nữ tử, mở ra lại thấy được cao màu đỏ tía đầy hộp, để sát vào chóp mũi ngửi ngửi, nhưng lại không ngửi được hương vị gì.

“ Thứ này thật đúng là...” Tần Kính lắc đầu cười nói, “Vừa xem đã biết là dùng để làm gì nha.”

“ Ta đã hỏi qua nàng, chỉ dùng trợ hứng, không phương hại tới thân thể.”

“ Một người có thể đem mấy lời này nói ra nghiêm túc như thế.” Tần Kính đem hộp thả lại trên bàn, “Nàng nói không việc gì, cũng chỉ có người tin, ta đây cũng không dám dùng đâu.”

Trầm Lương Sinh không đáp lời nhưng trong lòng nghĩ đến Miêu Nhiên khi đem hộp cao này đưa cho hắn thì trêu ghẹo cười nói: “Tiểu Trầm, người nếu thật muốn thử xem tim đập tâm loạn là tư vị gì, thì mau mau nhận đi.”

Ngày vào đông rất ngắn, Tần Kính thấp lên ngọn nến, quay đầu lại đã thấy Trầm Lương Sinh yên tĩnh ngắm y, bốn mắt bướng bỉnh đối nhau một hồi, vẫn là Tần Kính chuyển dời ánh mắt trước, thầm nghĩ người lớn lên có bộ dạng tốt chính là chiếm ưu thế, rõ ràng trong mắt không có tình ý đều có thể đem mình nhìn đến tâm trí rối loạn như vậy.

“ Trầm hộ pháp, người cùng ta có phải hay chẳng đang suy nghĩ giống nhau?” Tần Kính đến gần hần giảo hoạt cười nói, “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim (*), không bằng sớm tận hưởng lạc thú trước mắt đi?”

Trầm Lương Sinh nghe vậy gật đầu: “Tần đại phu nói đúng.” người thế nhưng lại ngồi xuống bên cạnh bàn, rót chén trà cho mình, từng ngậm từng ngậm thưởng thức.

Tần Kính bị hần phốt lờ một bên, trong lòng thầm mắng: “Người cứ ra vẻ đạo mạo đi”, nhưng lại quản không được cái tay lưu manh của mình, tiến lên từng bước đứng ở bên người Trầm Lương Sinh, chậm rãi vì hần tháo ra phát quan, mắt thấy tóc như thác nước, chảy choàng qua lưng, vẻ mặt lãnh đạm kia được tóc buông xõa tôn lên vài phần thanh tao diễm lệ, nhin không được cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, thấp giọng trêu đùa: “Thật sự là mỹ nhân a.”

Trầm Lương Sinh nâng mắt, từ dưới nhìn lên gương mặt Tần Kính, lần trước gặp nhau cảm y còn có hai phân mềm mọng, lần này thế nhưng toàn bộ gầy nhon, nhìn đã cảm thấy người gầy đi rất nhiều, liền đưa tay捏捏 hai má của y, ngữ khí giống như đang đánh giá heo nhà mình nuôi:

“ Mùa đông là thời điểm vỗ béo, người trái lại càng ngày càng gầy.”

“ Gầy đi càng thêm thanh thoát nha,” Tần Kính bắt được tay hắn tiến đến bên môi hôn, “ Nhớ người, tương tư đến nỗi gầy đi cũng đáng.”

“ Gầy đi thật không cần,” Trầm Lương Sinh buông chén trà, “Cứ tháo bỏ thất lưng, cởi y phục nằm trên giường chờ sẵn là đủ rồi.”

“ Trầm hộ pháp, cái thói giả bộ đứng đắn này của người có thể tùy thời điểm thay đổi hay không” Tần Kính lại hôn hôn lòng bàn tay của hắn, buông tay hắn ra, chính mình cởi bỏ đai lưng ném sang một bên, tay chuyển qua nút áo ngoại bào, từng mảnh từng mảnh trút bỏ, chậm rãi lộ ra tiết y tuyết trắng, ngón tay ngập ngừng một chút mới tiếp tục cởi xuống, ở trước cái nhìn chăm chú của đối phương lột bỏ tầng che đậy cuối cùng, toàn thân xích lỏa đứng ở trước mặt Trầm Lương Sinh, đưa tay xoa nhẹ tóc hắn, trong miệng hỏi khẽ: “Tiếp theo thì sao nữa?”

“ Những nơi khác rất gầy, nơi này thì không thấy nhỏ đi,” Trầm Lương Sinh ngồi ở bên cạnh bàn một tay chống đầu, một tay sờ lên hạ thân đang mềm rũ xuống của Tần Kính, ngón tay chỉ trêu đùa vài cái nơi đó liền có phản ứng, run run khê thức giấc, thu tay lại rồi nói tiếp, “Tần đại phu cảm thấy tiếp theo phải như thế nào mới được?”

“ Hôn hôn nó được không?” Tần Kính đem vật hơi ngẩng đầu tiến gần bên môi Trầm Lương Sinh nhẹ giọng nói, “Nó tuy không gầy đi, nhưng mà cũng muốn người, nhớ đến lợi hại.”

Trầm Lương Sinh quét mắt nhìn hắn một cái rồi thực sự nghe theo lời y hôn lên, ngậm vào vật trong miệng liếm lộng, công phu miệng lưỡi dùng hết mười phần khiến Tần Kính không khỏi chậm rãi chìm vào khoái ý, đưa đẩy thất lưng, cùng với động tác phun ra nuốt vào của hắn chậm rãi đong đưa.

Ngọn nến trên bàn chiếu lên tường bóng người một đứng một ngồi, ngọn lửa nhảy nhót khiêu cháy, bóng dáng cũng lay động theo, giống như càng thêm dây dưa, hòa nhập làm một chặt chẽ hơn một chút.

Trầm Lương Sinh một bên vì hần khẩu giao, một bên vươn tay tới hộp dược cao trên bàn mạnh mẽ mở nắp ra, ngón trở quyết được cao mát lạnh, tìm kiếm hậu thân Tần Kính, đụng đến động nhỏ giữa đùi non, ở chung quanh huyết mạch chậm rãi về loạn, ngón tay chuẩn bị nhét vào.

“Ta nói, được cao này thật sự không có vấn đề gì chứ?” Tần Kính vốn nhắm mắt hưởng thụ, cảm thấy ở hậu thận ngón tay sáp nhập dính dính trơn mát, mới nghĩ đến hộp kia không biết lấy đồ vật gì chế thành tình được, ngay cả khoái hoạt đằng trước đều cố không được, lui nửa bước, nhú nhú mày nói, “Thứ này ta cũng thật không dám dùng, hay là thôi đi.”

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh giữ chặt hông y đem y kéo về, trước hôn hôn vật xinh đẹp đang nghiêng đầu cao ngất, ôn nhu dỗ dành: “Ngoan, nghe lời.”

Tần Kính lần đầu nghe hẳn chịu thấp giọng ôn hòa như vậy nhất thời cảm thấy được thất lưỡng đều mềm nhũn, dưới đáy lòng tự giấu một câu mỹ sắc mê hoặc nhân tâm a, rồi cũng đem hết thảy dị nghị nuốt xuống.

Trầm Lương Sinh thấy y ngằm đồng ý liền duỗi ngón tay quệt thêm được cao, sử dụng cả hai ngón tay nhịp nhàng đều đặn bôi trơn bên trong lối vào hậu huyết, vừa tiếp tục vì y ngậm mút vật phía trước, vừa dùng hai ngón tay mượn được cao trơn dính vội vã khuếch trương.

Được một lát, Trầm Lương Sinh cũng nhận thấy có chút không đúng, vật đang ngậm trong miệng dần dần nhuyễn xuống, bất kể như thế nào trêu đùa cũng không cứng ngạnh lại nữa.

“Thực không thoải mái như vậy sao?”

Trầm Lương Sinh lui miệng ngẩng đầu nhìn y, thấy ánh nến chiếu xuống mày ngài dài mảnh đang nhú chặt của Tần Kính, y khẽ cắn cắn môi dưới đỏ mọng, mồ hôi từng giọt chảy dài bên tóc mai, chính là đáng vẻ động tình.

“Nếu đã là thoải mái, nơi này sao nhu thuận như thế?” Trầm Lương Sinh nhẹ gầy gầy vật đã muốn nhuyễn xuống hoàn toàn của y, ngón tay sau hông vẫn tiếp tục dây dưa đâm vào rồi lại chậm rãi rút ra.

“Ta làm sao biết được,” Tần Kính chân đã có chút như nhũn ra, nửa nằm úp sáp trong lòng ngực Trầm Lương Sinh, mặt chôn ở bên cổ hắn, thở hổn hển một lát nhỏ giọng nói, “Bên kia... Bên trong nhưng thật ra... ân...”

“Bên trong như thế nào?” Trầm Lương Sinh cắn cắn vành tai y thì thầm, đột nhiên động tác dưới tay tăng nhanh tốc độ.

Tần Kính ấp úng không nói, một lát sau xoay tay tự sờ soạng giữa đùi chính mình, phủ lên tay Trầm Lương Sinh.

Trầm Lương Sinh ban đầu còn cho là y ngại mình sáp vào quá nhanh, cần phải chậm lại, thế nhưng sau nhận thấy y đây là dục vọng bức bách khó nhịn, gấp gáp cần lấp đầy, trong miệng lại ngượng ngùng không muốn nói thẳng, chỉ sờ soạng ngón tay của mình ám chỉ mình thêm một ngón tay đi vào.

Trầm Lương Sinh rõ ràng hiểu ý lại ra vẻ không hiểu gì, thành thật ngừng động tác trong tay, tùy ý Tần Kính loay hoay đùa nghịch ngón tay của hắn, có chút tốn công đưa đầu ngón tay hắn nhét một ngón vào, hậu huyết hé ra đóng lại không ngừng tham luyến hấp dục, giống như khát cầu hắn tiếp tục đâm xuyên.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Người...” Tần Kính không khỏi bức bối, thầm nghĩ người rành rành hiểu rõ sự tình, như thế nào còn cố tình hỏi cái gì mà hỏi. Lại biết mình nếu không nói ra, người nọ nhất định chắc chắn sẽ không thêm cử động nữa, chỉ đành quăng hết sạch cái gì gọi là liêm sỉ, thành thành thật thật lí nhí, “Bên trong... Bên trong ngứa rất kì quái, người.. giúp ta lộng lộng...”

Ném đi chút liêm sỉ cuối cùng, sau thì đơn giản hơn rất nhiều, giống như chẳng còn gì mà không dám nói ra nữa. Trầm Lương Sinh lấy ngón tay đâm vào trong chốc lát, lại phát giác tay của đối phương mò mẫm tới chỗ hạ thân mình, cách y sam ẩn lên cự vật của mình, tai nghe y mơ hồ thúc giục: “Người cứng rồi a? Cứng ngạnh rồi liền tiến vào đi, nhanh chút...”

“Đây là đợi không được nữa sao?” Trầm Lương Sinh một tay giúp y sáp lộng, một tay cởi bỏ ngoại bào của mình, đem tiết khổ kéo xuống vài phần lộ ra dương cụ thô lớn hùng hực. Vốn muốn phân phó y ngồi lên trên, đã thấy đối phương dường như một khắc cũng không thể chờ được nữa, chủ động đưa tay cầm cự vật kia nâng hông để sát vào, đem hành thân nhắm ngay tiểu huyết giữa đùi, một mạch ngồi xuống dương vật,

dùng đạo nóng ắm nhưng cũng không nuốt hết toàn bộ dương vật, ngay cả Trần Lương Sinh cũng không khỏi một tiếng thở dài.

Ánh sáng từ ngọn nến tiếp tục lay động, Tần Kính ngồi ở trên người Trần Lương Sinh thoải mái lắc lư người, tình sự khó kiềm nén. Tuy nói đằng trước hoàn toàn không có động tĩnh, phía sau lại sáng khoái vô cùng, xem ra vốn là phân chia khoái hoạt tới đằng trước thì đều bị tình được tà môn kia sinh sôi mà lưu lại toàn bộ trong hậu huyết, mỗi tác nội bích đều trở nên vạn phần mẫn cảm, tựa như tri giác toàn thân đều tập trung hết về chỗ kia rồi, nhưng lại giống như dù có thoải mái thế nào thì đều cảm thấy không đủ, một khắc sau so với một khắc trước lại càng cơ khát, chỉ đành khẩn cầu Trần Lương Sinh: “Tới bên giường... Người ở trên... làm...nhanh một chút...”

Trần Lương Sinh nghe vậy ôm lấy y, cũng không rút ra vật kia, hai người cứ giữ nguyên tư thế giao hợp như vậy bước tới bên giường, Trần Lương Sinh đưa y thả xuống giường, bớt ra chút thời giờ đi cởi y phục của mình, đã thấy y ngay cả nửa cái chớp mắt như thế cũng chờ không được, cự vật vừa li khai tiểu huyết, liền tự mình đem ba ngón tay đâm vào trườ sấp, mắt lại vẫn nhìn hẩn, trong ánh mắt có tới năm phần ủy khuất năm phần khẩn cầu, nhìn cảnh tượng phiến tình như vậy, Trần Lương Sinh trong bụng một phen trối dậy tà hỏa, càng lúc càng nóng cháy hừng hực, hai ba cái cởi hết y sam, người vừa áp lên, dương cụ mãnh liệt sấp nhập, vùi sâu vào trong dùng đạo nóng ắm, tốc độ như vũ bão, cự vật hung ác vùi sâu tận gốc ra sức công kích mọi góc ngách bên trong huyết đạo chật hẹp, vừa làm vừa hỏi:

“ Như thế này được không?”

“ A... ân... được...” Tần Kính trong đầu một mảnh hỗn độn, mũi bất chợt ngửi được một cỗ ám hương, được cao kia bình thường ngửi thấy vô vị đến khi tình nồng thì ôn hương âm thầm tỏa ra, vừa có công dụng kích tình vừa khiến cho tinh thần người ta càng thêm hưng phấn.

Tần Kính vốn đã hoảng hốt tinh thần lại bị hương khí kia gọi trở về, trong đầu nhất thời đặc biệt thanh minh, chỉ cảm thấy huyết nội dưới thân mỗi một phân tư vị sáng khoái đều rành mạch truyền tới đỉnh đầu rồi lại từ đỉnh đầu phát tán lan truyền khắp tứ chi xương cốt, biến thành tê dại khó chịu, không khỏi đưa tay vòng qua cổ Trần Lương Sinh ở dưới thân hẩn vặn vẹo qua lại, cảm giác da thịt cùng đụng chạm phát sinh khoái ý nói không nên lời, chỉ hận không được toàn thân cao thấp đều cùng hẩn hóa thành một khối, huyết nhục hòa tan làm một chẳng thể phân khai.

Trần Lương Sinh cũng ngửi được cỗ hương khí kia, hạ mắt thấy Tần Kính cực kỳ động tình mà nhìn hẩn, người lại còn nháo động mê hồn trong ngực, hai viên nhũ tiêm cứng rắn lẫn lướt muốn cọ sát nhũ đầu hẩn, hết sức cơ khát cầu hoan, chỉ cảm thấy trái tim mình lại thật sự dần dần đập loạn, tuy biết là do ám hương thúc giục, ngực vẫn sinh ra một cỗ tư vị khó lòng giải thích, giống như tự đáy lòng sinh ra lửa thiêu sáng tỏ, thậm chí đem người dưới thân ngay cả xương tủy cũng nuốt sạch vào bụng, hoàn hoàn toàn toàn dung nhập làm của riêng mình.

“ Tần Kính, nhìn ta.” Trần Lương Sinh nói một câu liền thẳng thân người, nửa quỳ ở trên giường đem hai chân Tần Kính mạnh mẽ kéo lên cao, trở lại chậm rãi áp chế, đưa hẩn cả người giống như phiến giấy mỏng cong gập ở giữa, cái mông cao cao nhếch lên, theo từ góc độ Tần Kính cũng có thể nhìn đến tiểu huyết chính mình đang cố sức cắn nuốt cự vật dùng mãnh đang ra sức lộng hành, mỗi một hiệp đều là đâm sâu toàn bộ hành thân rồi mới lui ra, vật thô dài tựa như măng xà to lớn trong rừng, một lần lại một lần chui vào nơi sâu trong cơ thể mình, áp đến từng cơn sóng khoái hoạt, lực phủ ngũ tạng giống như đều bị khoái cảm kia từng chút một chiếm đoạt đến tận cùng.

“ Liền như thế cơ khát nam nhân? Còn muốn ta như thế nào làm người đây? Ân?”

Lời âu yếm thô tục này đối lúc bình thường Trần Lương Sinh tuyệt sẽ không nói nhưng hiện tại trái tim hẩn thật sự đang nổi trống dồn dập, càng lúc càng xao động cấp bách hơn, cảm giác mới mẻ như thế rốt cục làm cho hẩn vứt bỏ hết thấy cổ kị, toàn tâm chỉ còn một hồi hoan ái thế tục này.

“ A... a... ha...” Tần Kính cũng không biết chính mình còn có thể như thế nào bị thao lộng, bộ dạng này còn phải như thế nào nữa. Lần trước mặc dù cũng từng bị Trần Lương Sinh trối chặt dương vật không được phát tiết nhưng tóm lại sáng tỏ lối ra ở nơi nào, lần này đằng trước vô luận như thế nào đều không thể đứng dậy, hậu thân rõ ràng đã dễ chịu đến tận cùng nhưng lại không hiểu được phải như thế nào mới có thể tìm được cao trào cuối cùng.

Tuy nói hiếm khi có được toàn bộ tình ái ngập đầu, Trần Lương Sinh rút cuộc sót lại vài phần lý trí, cũng sợ tư thế như thế làm lâu Tần Kính chịu không nổi, trừu lộng hồi lâu liền đưa hai chân y một lần nữa thả xuống, rút một bên gối đầu lót dưới thắt lưng, thay đổi thành tư thế đối diện bình thường mãnh liệt sắp đưa, chỉ cảm thấy nơi đó ẩm ướt nóng bỏng cắn chặt, nội bích non mềm nhuyễn hoạt, tựa muốn nuốt chặt quy đầu, không ngừng dồn nén run rẩy, toàn bộ cự vật bị cái miệng nhỏ nhắn mở ra kia bao bọc sáng khoái vô cùng, công phu nhần nạy dù cho cao siêu bao nhiêu cũng nhin không nổi khiêu khích quyn rũ như vậy, một hồi lâu sau liền phóng xuất.

Trần Lương Sinh ổn định hô hấp, nhìn tới Tần Kính trong mắt đã hàm chứa hai phần lệ quang, đưa tay kéo y lên ôm vào trong ngực, hạ thân hai người vẫn gắn liền một nơi, môi cũng hợp lại một chỗ, trao đổi một cái hôn sâu nồng nhiệt.

“Người nơi này vẫn thành thật như thế, nhưng mà chưa đủ thoải mái sao?” Hôn một lát hạ thân Trần Lương Sinh lại nổi lên hứng khởi, một lần nữa từ từ luật động, vừa nắm ngọc hành đáng thương đang nhuyễn mềm của Tần Kính mà nhu lộng, miệng dán lên bên tai y thủ thủ, “Muốn làm như thế nào mới đủ dễ chịu?”

“Ta... dù sao thuốc này ta là quyết không có lần thứ hai dùng đến...” Tần Kính cúi đầu ủy khuất than một câu, dừng một chút, cũng dán lên bên tai đối phương, nhỏ giọng nói lời tâm tình lã lướt, “Không phải không đủ thoải mái... kia... đằng sau bị người làm vừa thích vừa ngứa ngáy, thoải mái muốn chết...”

“Chính người tự sờ...” Trần Lương Sinh kéo qua tay y, mang tới nơi hai người đang gắn kết làm một, lại cũng bồi y thì thầm những lời xấu hổ đỏ mặt, “Ta lại cảm thấy người nơi đó vừa nóng chặt vừa mềm mại, thật sự là yêu nhân, thăm nghĩ chậm rãi cùng người làm suốt đêm.”

“Này cũng tốt...” Tần Kính lần nữa thả xuống những nụ hôn, mơ hồ nỉ non, “Ta thích người như vậy... chớ nói nguyên một đêm... hận không thể đời này đều cùng người ở trên giường quên đi hết thấy.”

Ngoài phòng đêm tối càng thêm lạnh, trong phòng lại tràn đầy xuân tình.

Trần Lương Sinh ôm chặt Tần Kính cao thấp luật động, mỗi lần tiến vào đều xuyên đến tận cùng giống như muốn đem hai khóa noãn nang trưởng lên đều cùng nhau chui vào mới thống khoái. Sĩ mao nơi riêng tư bị đâm thủy giữa đùi non đối phương chảy ra khiến cho một mảnh ướt đầm, sĩ mao đen bóng dính liền tại hai cánh mông tuyết trắng, cảnh tượng vô cùng dâm mỹ.

“Chuyển qua nằm sắp xuống đi,” Sau một lúc lâu Trần Lương Sinh rút ra dương căn, phân phó Tần Kính thay đổi thành tư thế quỳ sắp xuống trên giường, cái mông ngoan ngoan nhếch lên, mắt thấy tiểu huyết đã bị làm cho không thể khép lại toàn bộ, giống như nụ hoa hé mở mời gọi, trong nhụy hoa phủ đầy bạch trọc, là tinh dịch mới vừa rồi mình bắn vào.

Tần Kính nâng mông chờ hấn tiến vào, đợi hồi lâu lại chỉ cảm thấy cự vật khiến mình dục tiên dục tử kia ở giữa khe đùi khe khê chạm vào da thịt mà lại không chịu sáp nhập, đành phải tự mình đưa tay lại bài khai huyết nhỏ phía sau, thanh âm phóng túng đòi hỏi: “Nhẫn không được nữa, người nhanh lên một chút... tiến vào...”

Lời còn chưa dứt, liền phát giác vật kia cuối cùng cũng một nhát đâm thẳng vào còn có đôi tay thô ẩm dò xét mò mẫm ngực mình, dùng sức vuốt ve hai viên nhũ đầu găng gượng, Tần Kính không nén nổi thoát ra tiếng rên rỉ, thanh âm mê người nghẹn ngào trong cuồng hống cuối cùng thoải mái mà khóc lên.

Tuy nói đằng trước y không đạt được cao trào, hậu thân lại có khoái hoạt kéo dài vô tận, tê dại dày đặc đan thành mê vọng, đem người toàn bộ vây ở trong đó, càng vây bọc càng thít chặt. Cuối cùng không biết đối đi bao nhiêu tư thế hay rút cuộc đã làm bao lâu, tới khi một luồng ấm hương lại tràn qua não bộ, trước mắt y một mảnh mơ mơ hồ hồ rồi chìm vào bóng tối.

Nhưng trước lúc hoàn toàn mất đi ý thức, tri giác cuối cùng lại cũng không vô cùng vô tận, nhục dục sâu không thấy đáy, cảm giác được người kia nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên mặt, lại không rõ nguyên do mà cố chấp hôn lên đôi mắt đã nhắm chặt của mình.

Hoàn

(*)di: gì, cô, thím

(*)xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim: một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng.

14. Chương 14

Trước đây khi còn nhỏ bởi vì hiểu rõ rằng thời điểm tấn mệnh của bản thân sẽ là một ngày nào đó, Tần Kính vẫn thường hay nhắm tính từng ngày từng tháng còn được sống. Vừa tính vừa hận không thể biến thời gian vô ảnh vô hình kia thành một quyển hoàng lịch thật dày, có thể nhìn thấy được, chạm tới được, để rồi mình có thể thừa dịp không ai chú ý thì gỡ tới tờ lịch ghi ngày tử của mình kia, lén lút mà xé xuống — thế gian thiên thiên vạn vạn ngày, chỉ thiếu mất một tờ như thế chắc cũng không có việc gì đi?

Sau này dần trưởng thành hơn, chẳng hay tự bao giờ, Tần Kính đã thôi nghĩ đến việc trở thành một tên trộm lén lút đánh cắp thời gian nữa.

Mãi cho đến khi có người nói với y, nói đến thời điểm hai tháng sau, Tần Kính hiểu rõ đây hẳn là hai tháng cuối cùng trong đời mình rồi, thế nhưng y cũng chỉ vô tâm vô phách ‘ừm’ một tiếng rồi ngủ quên đi, ngay cả mộng cũng chẳng có lấy một giấc.

Đáng tiếc khi đang ngon giấc ngủ say thì bị người lay tỉnh, Tần Kính mông lung mở mắt, thấy Trầm Lương Sinh đứng ở bên giường, bởi vì cực kì buồn ngủ, căn bản thấy không rõ tướng mạo đối phương, trong mắt chỉ có một cái bóng trắng trắng chói lóa.

“Tần Kính, ta phải đi đây.” Trầm Lương Sinh đạm thanh nói một câu, cúi người vỗ nhẹ mặt của y.

Tần Kính quần lấy chăn, chỉ có chút đầu lộ ra bên ngoài, giống một cuộn nem rán nhú ra mầm đậu, bị Trầm Lương Sinh vỗ vỗ liên bậm môi lần qua một bên, miệng còn mơ hồ mà than thở: “Rõ ràng thực mệt cũng không để cho người ta ngủ...”

Oán thán xong rồi, liền thấy bóng người trước mắt dần rời xa mình, chốc lát mờ nhạt nghe được tiếng cánh cửa mở ra đóng lại ‘kéo kẹt’, mí mắt cao thấp chớp hai cái, lại tiếp tục nhắm mắt đi tìm chu công hảo huynh đệ đánh cờ, lúc này vậy mà y lại có một giấc mộng ngắn ngủi.

Tần Kính mơ thấy vàng thái dương chói mắt, chói lóa một mảnh bạch quang. Trong ánh sáng mờ ảo mông lung hiển hiện bóng hình một người, cũng bị thái dương chiếu đến nhợt nhạt.

Bóng lưng không ngừng đi về phía trước, càng chạy càng xa càng chạy càng xa, không ngừng xa cách như gần như xa, lại vẫn có thể trông thấy.

Trong giấc mộng y không biết người nọ là ai, trong lòng lại tự hỏi đây không phải là đang đợi ta theo sau sao?

Kết quả chỉ trong nháy mắt, lại đột nhiên không thấy tăm hơi đâu nữa.

Khi tỉnh lại trời đã muốn sáng rõ, tâm Tần Kính nghĩ như thế cũng tốt, ngày đầu năm mới liền như thế ngủ cho qua luôn. Còn như nằm mơ thấy cái gì, toàn bộ đều chẳng nhớ rõ.

Đầu tháng ba như thường lệ nhận được tín thư của sư phụ, những năm trước lão nhân gia chỉ học đòi văn vẻ viết chút câu chữ mừng tuổi vịnh xuân, năm nay lại dài dòng viết một bài dài dằng dặc, vẫn là dùng là ám ngữ chỉ có thầy trò hai người có thể đọc hiểu, chữ nguệch ngoạc chỉ chút nhìn tới khiến người ta thêm sầu.

Tần Kính miễn cưỡng tập trung đầu óc đem tờ giấy kia dịch sang tiếng người, đại bộ phận là chính sự, cái gì mà mọi việc trong triều đã muốn an bài thỏa đáng, gì mà Tuệ Minh đại sư nguyện ý trợ giúp một tay, gì mà phương pháp biết thời biết thế hẳn có thể hiệu quả, cuối cùng một câu là nhắc tới chuyện riêng:

“Hằng Túc nhi tử của ta, sư phụ trọn kiếp này có con phụng bồi, cũng không còn tịch mịch.”

Ai, lão đầu nhi này, miệng kêu nhi tử, rồi lại tự xưng sư phụ, thật sự là cẩu thí bất thông(*).

Tần Kính trong lòng cười mắng một câu rồi lại ngẩn người nhìn đống chữ như gà bới mà ngồi thần thờ nguyên một đêm.

Khi bình minh lộ ra, đưa tay nhu nhu đôi mắt nhức mỏi hẳn đỏ vì cả đêm không ngủ của mình, cũng không lên giường nghỉ ngơi, y thu dọn bao đồ nhỏ, đi đến trấn trên thuê xe ngựa, một mạch hướng Thiếu Lâm tự mà đi.

Tuệ Minh đại sư là sư đệ của Huệ Sinh đại sư, cũng biết rõ nội tình trong chuyện này, thấy Tần Kính liền nói một câu “A di đà phật, Tần thí chủ không nên tới đây.”

Tần Kính tuy đang ở chốn phật môn thanh tịnh lại vẫn như cũ cười đùa cợt nhả, chỉ nói biết mình không nên tới lại ghé sát tai sư phụ nói nhỏ, đại sư người cũng đừng đi mật báo.

Một già một trẻ nhốt trong thiện phòng nói chuyện hơn nửa canh giờ, Tần Kính mới lúc trước còn nói chính mình không nên tới, lát sau thì đã bất luận thế nào cũng muốn tại kế sách ‘thuận thủy trôi chu’ kia của sư phụ xáo trộn một chút.

Tuệ Minh đại sư yên lặng nghe không đáp lời, cuối cùng lại gật đầu ưng thuận với y, nhắm một tiếng a di đà phật rồi cầm chuỗi hạt hạ mắt nói: “Tần thí chủ thể gian vạn duyên, gặp khó nên biết điểm dừng.” cuối cùng nâng mắt nhìn phía y, trong miệng lời nói sắc bén, ánh mắt thì lại thật từ bi: “Thể gian vạn duyên, người đã tự buông bỏ.”

Tần Kính đứng lên, nghiêm túc trả lời: “ Hai chữ ‘buông tay’ chính nó cũng có trọng lượng, thừa nhận ngược lại thành gánh nặng. Tại hạ chỉ tạ ơn đại sư đã thành toàn.”

Nấn ná mấy ngày Tần Kính đem hết thấy bổ trí thỏa đáng rồi mới cáo từ xuống núi.

Mà Hình giáo cũng sớm nhận được tin tức, Thiếu Lâm ngày gần đây lại có động tĩnh, tăng cường bố trí canh phòng, không biết là đang có chủ ý gì.

“ Trầm hộ pháp, người nói thứ chúng ta cần tìm, rốt cuộc có cất giấu ở Tàng kinh các hay không?”

Gần tới thiên thời, Đại giáo chủ đã ngừng bế quan tĩnh tu, trong Tứ đường chủ có ba vị đã ở ngoài truy tìm tung tích tàn bản khắp nơi, chỉ còn Miêu Nhiên cùng Trầm Lương Sinh gánh vác giáo vụ, hiển nhiên không còn tâm tư nhắc lại nhân sự gì nữa, ngay cả xưng hô trong miệng đều sửa lại.

“ Giấu lá thì vào rừng, không phải không có khả năng.”

“ Ta cảm thấy bọn họ là cố ý bài bố nghi trận, ngày ngày nóng lòng mong muốn chúng ta cứ loanh quanh bao vây tòa miếu đồ nát kia, nhưng mà địa điểm cất giấu thật sự lại ở nơi khác.”

“ Những chỗ khác có tin tức gì không?”

“ Đây... thật không có.”

“ Cách thiên thời chỉ còn một tháng, cho dù đó là cố tình bày bố nghi trận cũng chỉ đành thăm dò thử, không thể khinh thường bỏ sót, sớm xác định rõ thì hơn.”

“ Người định hôm nay sẽ lên đường sao? Có cần ta đi theo trợ giúp không?”

“ Đã có Phương Ngô hai vị trưởng lão đi theo, làm phiền Miêu Đường chủ chăm lo công việc trong giáo.”

“ Ôi, lần này người lại đồng ý cho người đi theo,” nói không đề cập tới nhân sự, rốt cuộc có khi nhện không được lấy hán trên gheo, “Xem ra người cũng biết tiểu Tần đại phu nhà người cứu được người một lần, cứu không được lần thứ hai.”

“... ..” Trầm Lương Sinh nhìn nàng một cái rồi đứng lên hướng ngoài đại điện mà đi, đi đến ngoài cửa mới xoay lại nói, “Quên cùng Miêu Đường chủ nói, được lần trước đã thử qua, ta xin thay mặt nội tử (vợ) cảm tạ Miêu di.”

“... ..” Miêu nhiên đang nhấp nhụm trà, tức thì phun ra không được nuốt vào không xong, vội vàng khoát khoát tay, nghẹn ngào nhìn hán xoay lưng bỏ đi.

15. Chương 15

Thiếu Lâm cổ tháp trang nghiêm đương nhiên không phải miếu rách nát giống trong miệng Miêu Nhiên nói. Tầng kinh các ẩn vu trùng trùng điệp điệp sau sơn điện, chính là tòa mộc lâu hai tầng, bề ngoài nhìn lại cũng không hiếm lạ gì. Trầm Lương Sinh cùng trưởng lão đi theo đều là cao thủ hàng đầu, màn đêm buông xuống âm u, một mạch thuận gió mà đến, bóng người cùng gió hóa thành một khối, dù là thiên la địa võng cũng vậy bắt không được từng cơn thanh phong, một đường đi tới mà vẫn chưa kinh động một ai.

Xung quanh Tầng kinh các cũng không thấy bóng dáng vị hòa thượng nào, bên ngoài nói lỏng hãn là ý đồ dụ người tiến nhập.

Trầm Lương Sinh lướt tới bên ngoài lâu cách xa ba trượng mới hiện ra thân hình, nhưng nhân ảnh cuối cùng ngưng lại giữa không trung, vẫn chưa lập tức đáp xuống, thân pháp ngưng trọng tại không trung khác với lẽ thường thực không giống người thường nữa.

Phương Ngô hai vị trưởng lão mặc dù công lực tinh thâm nhưng rốt cuộc không có bộ kỳ quỷ tâm pháp kia như Trầm Lương Sinh hỗ trợ, cho dù nhận ra có điểm không đúng, người cũng không thể không rơi xuống mặt đất, mà vừa rơi xuống liền thấy cảnh vật trước mắt đột ngột biến hóa, chớ nói nhìn không tới ba trượng ngoài mộc lâu, ngay cả bùn đất dưới chân đều biến mất không thể nhìn thấy, cao thấp tả hữu đều là một mảnh hỗn độn phẳng phát như thuở Bàn Cổ, thiên địa chưa khai lập, mọi vật thành nguyên thủy, chỉ có một chữ “Không”.

Trầm Lương Sinh dù chưa rơi xuống đất nhưng cũng lập tức bị cuốn vào bên trong trận pháp, tâm thần hần bất động không vội vã tìm kiếm lối ra, chỉ tĩnh lặng nhắm mắt cảm thụ trận pháp vận chuyển, thâm tính toán con đường hành trận.

“Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...” Chốc lát Trầm Lương Sinh đột nhiên mở mắt, chậm rãi tiến lên ba bước quả nhiên đệ tam bộ phủ hiển hiện, liền ngay sau đó có hàng vạn hàng ngàn kiếm ảnh trực diện lao tới, tâm khê lạnh ngắt, “Khá khen một cái khôn sát chi trận.”

Trầm Lương Sinh sớm đã có chuẩn bị, lập tức vận khởi nội công hộ thân. Lúc trước Tuệ Sinh đại sư mặc dù từng phá vỡ kết giới hộ thân này của hắn, làm hắn bị nội thương trầm trọng nhưng suy cho cùng lão cũng là một cường hào tổn hết trăm năm nguyên công phật môn, lúc này đây trong trận kiếm vũ tuy là vô biên vô hạn nhưng cũng không thể so với trước, hoàn toàn không thể thương tổn được Trầm Lương Sinh một chút nào.

Nghĩ đến trận chủ đằng sau cũng hiểu được xông vào trận hư giả tiêu hao sức lực như vậy, kiếm ảnh vừa rút qua lại liền tiếp có thêm nhiều cái khác bay tới, kim sinh thủy, thủy sinh mộc, khi thì sóng lớn cuộn cuộn ngất trời, khi thì như cây to đổ nhào, ngũ hành sinh sôi không ngừng, nhân lực thì có giới hạn, đến lúc đó liền chỉ còn một con đường bị vây chết trong trận mà thôi.

Đáng tiếc Trầm Lương Sinh vốn chẳng phải thường nhân, ứng phó xong hai đợt hỏa công, đã đem con đường hành trận tính ra tám phần, chẳng những trong lòng đã tính trước mọi sự mà còn cảm thấy được pháp trận này có chút quen mắt.

“Tần Kính...” Trầm Lương Sinh tâm niệm vừa động, bội kiếm cuối cùng xuất ra khỏi vỏ, không lùi mà tiến tới, hướng thẳng trận nhân mà đi, trong đầu vô cùng kinh ngạc, cũng không phải ngộ hỏa công tâm mà là nghĩ đến một câu không quá liên quan với nhau — xem ra y mới trước đây cũng không phải chỉ lo theo đuổi Tiểu cô nương, bản trận pháp kia nhưng thật ra đã thấu hiểu thông suốt.

“Không biết lần này người nọ lại sẽ có giải thích như thế nào,” trận nhãn là mấu chốt trận pháp, trên đường đi tới cực kỳ nguy hiểm, Trầm hộ pháp thể nhưng lại nhân hạ có dư thời gian mà suy nghĩ vẩn vơ, “Y sẽ lại giống lần trước thành thật mà mặc cho người đâm một kiếm, rồi bổ thêm một câu ‘thụ giáo’, hay là tìm chút lý do loạn thất bát tao nào đó để giải vây?”

“Tần Kính, hay là người cho rằng lần này cũng có thể giải quyết đơn giản như vậy? Vẫn là tưởng rằng ta thật không nỡ lấy mạng của người?” Vừa nghĩ như thế thành ra có chút giận dữ thật sự, nhưng lại nghĩ đến

câu nói ngày đó của Tần Kính, “Nếu như có ngày ta và người sinh tử gặp lại, tự nhiên tử chính là ta không phải người.” cơn giận vừa như gió mùa nhanh chóng vụt đến, rồi lại không minh không bạch mà dần dụi đi.

“Sớm biết người này có lá gan muốn làm ra nhiều thủ đoạn lừa bịp như thế, sẽ không nên đem y thả ở được lư không để ý, mang về giáo giao cho Miêu Nhiên trông coi, bớt phiền phức rồi rắm này!”

Trầm Lương Sinh lúc trước không muốn đem Tần Kính mang về trong giáo, vốn là vì tốt cho y — Hình giáo dễ vào khó ra, lần trước dẫn y lên núi lấy mộng thảo đã là đặc biệt phá lệ — hiện tại sinh ra ý niệm hối hận trong đầu, cũng là quyết định ngoài ý đã làm.

Người nợ nghĩ đến cũng không sai, chính mình thật đúng là không muốn vì chuyện như thế lấy tính mạng của y.

Trận nhân thường là trận chủ, bố trí chung quanh hiển nhiên so với trong trận càng hung hiểm hơn vài phần.

Thế nhưng trận pháp này Tần Kính lại bày bố thực kì quái, chung quanh trận nhân không chút sát khí mà là một mảnh yên bình hư không.

Trầm Lương Sinh từng bước đi vào vùng thiên địa an hòa kia, nói là hư không nhưng cũng không phải hắc ám hoàn toàn, mà giống tro bụi mịn mịn lúc hoàng hôn ngày mùa thu, lại phong phanh chút sương mù mỏng manh lạnh hạ, ẩm ướt, lạnh lẽo.

Trong màn sương trắng thoảng có bóng người như ẩn như hiện, mỗi khi đến gần từng bước thì càng rõ ràng thêm một phần.

Càng lúc càng tới gần, nhân ảnh cuối cùng từ trong màn sương mờ hiện ra thân hình.

Một khắc kia, Trầm Lương Sinh đột nhiên cảm thấy được, nguyên lai mệnh số rõ ràng sớm đã định.

— Mà cả cuộc đời này của mình, luôn luôn đợi chờ, một cơn mưa hè. Một mảnh hoa lau. Một người.

Chờ y thành thành thực thực nhìn về phía mình, hướng chính mình vươn tay từ nay về sau trần ai lạc định.

“Tần Kính.” Trầm Lương Sinh tự biết trong lời nói tuyệt không chứa sát khí hay tức giận, có lẽ cũng sẽ không dọa đến đối phương, nhưng mà chờ giây lát vẫn không thấy đối phương trả lời.

Lại tiến lên hai bước, Trầm Lương Sinh mới nhìn được rõ ràng — nguyên lai Tần Kính vẫn chưa tự mình chủ trận, thứ trông thấy chỉ là hư hình ảo ảnh.

“Lần này chạy trốn thực nhanh...” Trầm hộ pháp khó được cảm thấy chút tâm tình dở khóc dở cười, đi đến trước người đối phương đứng lại vươn tay trái, quả nhiên thấy ngón tay xuyên thấu qua bóng người, không cảm nhận ra chút ngưng đọng nào.

Chính sự trước mặt, trận pháp này nhất thiết phải phá. Trầm Lương Sinh không trì hoãn thêm nữa, tay phải cầm kiếm từ trong ảo ảnh một mạch xuyên qua, thân kiếm kinh lực nhẹ xuất liền đem ảo ảnh chấn thành một mảnh ánh sáng vỡ vụn.

Trận nhân bị phá, trận pháp liền được giải trừ, ba người một lần nữa gặp nhau, quả là vẫn cách xa một lúc lâu ba trượng, Trầm Lương Sinh không chút chật vật, hai vị trưởng lão ít nhiều cũng đã ném chút khổ cực.

“Trầm thí chủ, đã lâu không gặp.”

Cánh cửa Tàng kinh các mở ra, Huệ Sinh đại sư dẫn đầu từ bên trong đi ra, theo sau hơn mười vị tăng y phật tử thủ thế chắn lại, chính là thập bát la hán trận nổi danh của Thiếu Lâm tự.

“Lần trước nhờ có Tuệ Sinh đại sư chỉ giáo, tại hạ cảm kích khôn cùng.” Trầm Lương Sinh trong tay nắm sát khí, trong miệng lại nói lời khách khách khí khí, điệu bộ lạnh băng đó vẫn khiến hai vị trưởng lão lạnh gáy, “Lần này có thể được đại sư chỉ bảo, vẫn bồi quả thực may mắn ba đời.”

“Thí chủ quá khiêm tốn. Không đối gạt thí chủ, đồ vật mà quý giáo muốn tìm xác thực ở trong tay lão nạp. Chẳng qua là đại sư làm trọng, hi vọng thí chủ lấy bá tánh thiên hạ lưu tình, chớ tạo thêm sát nghiệp.”

“Đại sư nói quá lời rồi, vân bối chỉ mong muốn thu hồi vật bị mất, đại sư nếu không đồng ý vân bối chỉ đành phải đắc tội,” kiếm thế vung lên, hung thần sát khí như nùng vân (mây đặc) che phủ, khiến cho bầu trời sáng sủa bỗng chốc bị áp tối sầm lại,

“Đại sư, thỉnh.”

Hoàn

(*) Cầu thí bất thông: trước sau bất nhất, không liên kết rành mạch.

16. Chương 16

Thành thật mà nói lần này phạt ma giao đấu, Trầm Lương Sinh xác thực không đem hết mười phần tinh thần ra mà ứng đối. Cũng chẳng phải hắn còn suy nghĩ những chuyện tình cảm nhân tư, mà bởi đối phương nói rõ tàn bản giấu trong Thiếu Lâm lại làm cho người ta sinh nghi.

Cân nhắc một lát, rốt cuộc vẫn chưa gây chiến, cả ba người trở ra, Trầm Lương Sinh vừa truyền thư cho ba vị Đường chủ lưu ý động tĩnh trên giang hồ vừa viết thư cho Miêu Nhiên đem sự tình giải thích rõ ràng, lại hỏi nàng đã có tin tức gì mới chưa.

Tín ứng truyền qua truyền lại, Miêu Nhiên chỉ nói việc này nhất định có trá, đám lừa ngốc trục đầu kia sợ là thâm nghĩ cùng chúng ta dây dưa kéo dài quá hai mươi ngày, làm lỡ mất thiên thời như dự tính của bọn họ. Thật sự không có biện pháp, mấy ngày nữa nhân mã hồi môn, nàng sẽ đi san bằng tòa miếu rách nát kia.

Trầm Lương Sinh thu hồi thư hồi âm của Miêu Nhiên, lại mở ra mật báo, xem qua khế nhũ mảy, phân phó hai vị trưởng lão trông chừng chặt chẽ nơi này, còn mình thì đi đến Khai Phong.

Tần Kính mặc dù nói rời xa Thiếu Lâm tự nhưng thật ra y chưa hề đi xa, chỉ ngâm mình ở trong sông bạc lớn nhất Khai Phong, hết thua rồi thắng, thắng rồi lại thua, một mối thì quay về khách điểm ngủ một giấc, tỉnh thì lại tiếp tục đánh bạc, cửa thế mà trôi qua từng ngày từng đêm.

Hai chữ ‘buông tay’ quả thật nặng tựa ngàn cân, Tần Kính khi đó nhìn thấy từ bi trong mắt vị cao tăng kia, trong lòng không khỏi khe khẽ nghĩ, đại sư người cũng biết, vị sư phụ kia của ta kỳ thật không có bản lĩnh cao siêu gì. Trừ bỏ võ công so với ta nhỉnh một chút, y thuật trận pháp so với ta còn không bằng, chẳng có việc gì cũng quở trách ta, uống rượu muốn quẩn, đánh bạc muốn quẩn, khi còn bé ngay cả đường con chó cũng đều muốn xen vào, thật đúng là làm cho người ta thấy ghét.

Mà lão đầu nhi khiến người ta chán ghét này, sắp sửa sẽ chết.

Ta không bỏ xuống được, cũng không muốn buông.

Đệ tử cuộc đời này, đã định trước chẳng thể thấu triệt Phật gia từ bi.

Từ lúc thu được một phong thư cuối cùng sư phụ, Tần Kính đã cảm thấy cuộc sống như thế thật sự không chịu nổi nữa.

Thế nào cũng phải tìm chút chuyện gì đó làm, mới có thể tiếp tục mơ màng mà sống.

Chạy tới Thiếu Lâm, thiết kế khổn sát chi trận, hận ý trong lòng dường như cũng nhẹ đi đôi chút, thế nhưng nôn nóng lại may mắn không truyền giảm, rõ ràng ngâm mình ở trên chiếu bạc, mỗi ngày mang ba phần men say, qua loa mịm mùng sống qua chút ngày cuối cùng này.

Đêm nay Tần Kính giờ Tý mới lão đảo trở lại khách điểm, ngã đầu xuống giường liền ngủ, ngủ thẳng một mạch rồi mơ màng tỉnh dậy định đi giải, trợn mắt đã thấy một cái bóng trắng lẳng lặng đứng ở đầu giường, thật là hù dọa người khác phải đau tim, phút chốc còn tưởng thật là mình thấy quỷ.

“Nga... Nguyên lai là Trầm hộ pháp. Người không phải nói không rảnh tới tìm ta sao?” Lấy lại bình tĩnh Tần Kính cũng nhận ra người tới là ai, người y còn chút men say, đầu đầu nhú nhú mảy, cũng là ngoài ý muốn không oán không bi thương, không hận không giận, có lòng dạ thanh thoi ngi đến, lúc này nhưng thật ra đúng thực là Bạch vô thường đến đây lấy mạng người a.

“... ..” Trầm Lương Sinh không đáp lời, trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Khó có thể nào chính y đã muốn quên làm ra việc gì đi? Thái độ không khách khí như vậy thực đáng ngạc nhiên.

Kì thực bên kia Tần Kính lại cho là Hình giáo đã lấy được tàn bản mà sư phụ y cố ý bỏ cả mạng sống giả vờ lộ ra, bên này Trầm Lương Sinh xem qua một phong thư mật báo ‘Người đang ở khách điểm Khai Phong’ liền đến tìm y, căn bản chưa kịp thu được tin tức trong giáo.

Trầm Lương Sinh không nói lời nào Tần Kính cũng không tiếp tục nói gì nữa, hai người tĩnh lặng hồi lâu, Tần Kính rốt cuộc cũng có chút ý vị trở về, vội vàng thu hồi giọng điệu không khách khí này, đi đến cạnh bàn tròn trong phòng ngồi xuống, một bên nhu nhu cái trán, một bên thử thăm dò một câu: “Ai, người chớ trách ta mới thức dậy...”

“Ta nếu trách người chỉ e trách không đến phương diện này đi,” Trầm Lương Sinh không nóng không lạnh nói một câu, “Tần đại phu, cho người một cơ hội giải thích.”

“... ..” Tần Kính mở miệng kinh ngạc, không khỏi nhất thời á khẩu không trả lời được. Vốn tưởng rằng khi gặp lại mọi chuyện đã rõ ràng, chính mình thân là người huyết dẫn, tính mệnh cũng coi là đáng giá, đối phương tất nhiên không thể so đo việc mình bày bố trận pháp, lại thật không có nghĩ tới cục diện hiện tại chẳng rõ nên lo liệu thế nào mới tốt.

Đối phương còn chưa biết, y lại không thể làm rõ, tuy rằng sớm muộn gì cũng phải chết nhưng thời điểm hiện tại tuyệt đối không thể chết được. Trước mắt là vị sát thần đang trong cơn giận dữ, như thế nào làm cho đối phương bớt giận, đừng có một kiếm đâm chết mình, đúng là chuyện phiền toái mà.

“Sư phụ ta giao du rộng rãi, có người nhờ lão bố trí trận pháp, chính là người đi không được nên đem ta ném ra thay, ta nào có biện pháp khác...” Tần Kính miễn cưỡng giải thích một câu, “Ta khi còn nhỏ mỗi lần phát bệnh cũng phải đi nửa cái mạng, sư phụ sợ ta sống không được bao lâu, còn mang ta tìm tới Thiếu Lâm tự, nhất định khiến cho mấy vị đắc đạo cao tăng nhận ta làm tục gia đệ tử, nhân tình này đích thực là phải báo đáp...” Nói đến cuối cùng Tần Kính chính mình cũng có chút hữu khí vô lực, đơn giản đứng lên, vô lại mà dán vào người hắn, ôm lấy thắt lưng Trầm Lương Sinh, dán chặt trong lòng ngực của hắn mềm mềm giục giục thương lượng, “Trầm Lương Sinh, Trầm hộ pháp, ta biết ta sai rồi, người đừng trách ta, được không?”

Trầm Lương Sinh vẫn không đáp lời, Tần Kính thấy hắn cũng không đẩy mình ra, liền mặt dày mày dạn ôm chặt thêm, mặt áp vào khuôn ngực vững chãi của hắn.

Dưới tay là xúc cảm quen thuộc. Trên người cách y sam cũng có thể cảm giác được vài phần gấn bó ấm áp. Trong mũi như có như không hương vị quen thuộc đã ngửi rất nhiều lần.

Lặng lặng ôm một hồi, Tần Kính chỉ cảm thấy trong lòng phần nấn ná, nôn nóng nhiều ngày kia từng chút từng chút một phai nhạt đi, biến thành một cỗ quyến luyến, hỗn loạn mà lại đan xen chút hoang đường khó tả.

Y vốn là nên hận, cũng không phải chưa từng hận qua. Nhưng phần hận ý đối với Hình giáo kia một khi đặt lên người này thì không hiểu sao bất giác đều tan biến hết, kết quả vẫn chỉ là người này, ôm lấy hắn liền cảm thấy ấm áp tựa như mùa đông khắc nghiệt được dựa vào bên lò lửa, ngủ cũng ngủ thực an ổn.

“Trầm Lương Sinh, hóa ra ôm người là cảm giác này.”

“... ..”

“Xa cách lâu như vậy, đều nhanh quên mất rồi.”

“Bất quá mới chỉ hơn một tháng mà thôi.”

Trầm Lương Sinh cuối cùng cũng mở miệng, vẫn là ngữ khí bình thản như cũ, tay nhưng cũng túm lấy eo Tần Kính, kéo y ôm chặt vào ngực. Cùng với lời nói vừa rồi, nhất thời nếu không phải là đang khởi binh vẫn tội gì đó, thật giống như hai người đặc biệt ôn chuyện, tán gẫu, an ủi, tương tư.

“ Ôm thêm một lát có được không?” Tần Kính dùng chóp mũi cọ cọ quai hàm Trần Lương Sinh, giọng điệu có chút làm nũng, “ Ôm chặt như thế, mới thấy rằng thật sự rất nhớ người.”

“ Thấy người trong trận pháp, ta cũng hiểu được Tần đại phu là thật sự nhớ đến ta.”

“ Ta lại không biết đó nhất định là người,” Trần Lương Sinh nhắc lại chuyện này, Tần Kính đã không còn lo sợ, trong lòng cũng rõ ràng đối phương tựa hồ không định làm khó mình, vội vàng phân giải – “Hơn nữa bản lĩnh của người ta còn không biết rõ sao, sợ là vậy khốn được thần tiên chứ không làm khó nổi người.”

“ Bản lĩnh gì?” Trần Lương Sinh cúi đầu hôn nhẹ chóp mũi y, “Trừ bỏ bản lĩnh trên giường của ta, người còn biết cái gì nữa?”

“ Bản lĩnh trên giường tốt là đủ rồi,” sở trường Tần Kính chính là đều có thể so với người lại càng không đứng đắn, trêu đùa xong rồi lại nói thêm một câu, “Ai, thật muốn người.”

“ Không phải chỉ có khi ôm mới nghĩ muốn?”

“ Bình thường cũng muốn,” Tần Kính tiếp tục công phu mặt dày mà nói, “Nhất là...”

“ Nhất là?”

“ Người thật sự không biết sao?”

“ Ta làm sao mà biết được?”

“ Nhất là ban đêm nằm ở trên giường...” Tần Kính kề sát bên tai đối phương, nhẹ giọng nói khẽ, “ Đẳng trước... Còn có phía sau, đều muốn người, muốn đến lợi hại.”

Trần Lương Sinh bồi y nửa buổi chất vấn mọi chuyện, nghe y càng nói càng không đứng đắn, chỉ cảm thấy làm khó tên nhóc lưu manh này cũng không có ý nghĩa gì.

“ Tần Kính, lần này xem như quên đi, lần tới người nếu còn tiếp tục...”

“ Cam đoan không có lần sau.” Tần Kính khấn trường liên vội vàng cắt ngang lời hấn, tỏ vẻ thành khẩn thề thốt.

Trần Lương Sinh thần nhiên quét mắt nhìn y một cái, cũng tiếp tục nói: “Ta xem người thật sự là càng ngày càng không có tiền đồ.”

“ Hả?” Tần Kính mờ mịt không rõ tại sao hấn nói như vậy, vẻ mặt y bất chợt ngốc lăng.

“ Ta còn chưa làm cái gì,” Trần Lương Sinh buông thối lưng y ra, một tay vỗ vỗ gương mặt của y, một tay lần mò xuống dừng ở giữa hai chân y, “ Người chỗ này là ý tứ gì đây?”

Tần Kính trước đó mới ngủ nửa giấc, trên người chỉ mặc tiết y, dương vật bán ngạnh phía dưới tất nhiên là không chỗ nào che giấu. Cũng không phải bởi vì y nhìn thấy Trần Lương Sinh liền cứng lên mà là do nước tiểu nghẹn lâu, đương nhiên phải có phản ứng.

Nãy giờ chỉ một lòng một dạ đối đãi đối phương người giận, hiện tại hấn cũng đã hết giận, ý muốn đi giải liền mạnh mẽ nẩy lên đầu, Tần Kính đẩy ra tay của đối phương, miệng không chút xấu hổ nói: “ Ai ai, ta là muốn làm, bất quá làm phiền người trước hết để cho ta đi mao xỉ cái đã.”

“ Làm xong rồi đi.” Trần Lương Sinh lại dứt khoát xả ra tiết khố của y, kéo xuống tận đầu gối, một tay cầm dương vật bán ngạnh nghẹn nín hồi lâu xoa nắn, một tay tìm được ấm trà trên bàn, ngón tay ở trong bình trà lạnh thấm ướt, mượn nước trà trơn ướt vói vào hậu thân Tần Kính, trừu sáp khuếch trương vài cái liền lui tay lấy ra cự vật đã cứng ngạnh, cầm lấy hành thân chậm rãi tiến thẳng vào.

Kì thực khi mới vừa quay về, Trần Lương Sinh là bởi vì trong lòng không thoải mái, cố ý vận khí hạ thân cứng rắn kịch liệt thẳng tiến. Lần này cũng là chỉ cầm căn vật đối phương vuốt ve vài cái, ngón tay ở tiểu huyết qua loa khuếch trương, hạ thân đã nhanh chóng cứng lên, sớm đã động tình làm cho Trần Lương Sinh cũng khó có được ở trong lòng tự giấu một câu, chính mình thế nhưng càng ngày càng không có tiền đồ.

Không chỉ là chút sự tình trên giường này, mà còn cả trong lúc phá giải trận pháp, mặc dù bị nhân ảnh hư vô kia quấy nhiễu, phá vỡ tâm tư của mình, Trầm Lương Sinh chính mình lại vô cùng hiểu rõ, đó là đối một cái ảo ảnh kia, một kiếm của mình đâm tới nhưng lại cũng có trong nháy mắt khựng lại một chút.

— Nguyên lai đã không buông bỏ được người này nữa rồi.

“ A...” Tầm Kính kêu lên một tiếng đau đớn, hậu thân tiếp nhận vật kia thật là có chút thống khổ, nhưng càng khó chịu chính là đằng trước, một bên thì quá mát, một bên thì bị đối phương xoa nắn khiến cho động tình, tư vị thật sự có chút khó mà diễn tả.

Hai người tư thế vẫn như lúc đầu đứng mà làm chuyện này, Tầm Kính hai chân vẫn chưa quá mở rộng, Trầm Lương Sinh đứng ở phía sau y, cảm thấy được tư thế như vậy nơi đó kẹp lại vô cùng chặt, chính là mới chỉ tiến vào mà chưa di chuyển đã có vài phần sảng khoái.

Đội Tầm Kính thích ứng một chút, cự vật trong tiểu huyệt nhỏ xinh giữa đùi y bắt đầu từ từ trườn sát, động tác không quá nhanh, cũng không dùng hết sức, thân người Tầm Kính vẫn có thể đứng được, chính là đằng trước một khắc sau so với một khắc trước càng thêm gian nan.

Tay trái Trầm Lương Sinh thủy chung không buông tha cái vật đang ‘nghẹn’ kia của Tầm Kính, động tác trong tay cũng khác với bình thường, mang vài phần thô bạo hung hăng xoa nắn, khiến cho Tầm Kính vừa đau lại vừa thích, mà lại cảm thấy được nước tiểu nghẹn ứ bên trong, khó chịu chông chênh khó chịu, lại có một tia khoái ý lạ thường, giống như bởi vì luồng nước tiểu muốn giải thoát kia, phía dưới đặc biệt nghĩ muốn nhanh lên một chút bắn ra, lỗ nhỏ trên đỉnh vẫn có loại cảm giác tiết tinh như mọi khi, vừa ngứa ngáy vừa nóng bức, trong miệng không khỏi nỉ non một tiếng, tiếng rên rỉ ngọt ngào phát ra rồi y lại chợt nghĩ tới hiện tại là đang ở chỗ nào, vội vàng kìm nén lại.

Tầm Kính ngụ ở khách điểm bình thường, không gian trong phòng không lớn, vách tường lại mỏng, đêm dài vắng lặng này chỉ sợ bên này kêu thêm hai tiếng cách vách đều có thể nghe thấy, thật sự làm cho người ta không dám tùy tiện thả lỏng.

Trầm Lương Sinh cũng biết y lo lắng điều gì, động tác trườn tổng đột nhiên biến đổi, dương cụ chỉ nhập vào hơn phân nửa, quy đầu chính để ở nơi nào đó trong tiểu huyệt, nhẹ nhàng vân vê chậm rãi cọ sát, ma xát qua lại, khiến cho Tầm Kính thất lưng một trận nhuễn xuống, toàn thân dựa vào cánh tay phải quăn chặt ở bên hông y của Trầm Lương Sinh mới có thể tiếp tục đứng vững, trong miệng không muốn thốt ra tiếng, chỉ đành phải gắt gao cắn môi dưới, thanh âm rên rỉ nỉ non, nghẹn ngào ở trong cổ họng, nghe tới tựa như nức nở nhu thuận, thật sự ủy khuất.

“ Người như vậy chính là khiến cho người ta muốn khi dễ.” Trầm Lương Sinh nhàn nhàn nói một câu, cự vật một lần nữa trước sau luân động, quy đầu nhưng vẫn không buông tha chỗ khoái hoạt kia, mỗi lần đâm vào mỗi lần đụng tới, đều phải cố ý ở nơi đó thật mạnh đỉnh vào, trong tay cũng vuốt ve nhanh hơn, hồi lâu sau chỉ cảm thấy thân thể dán lên chính mình phần chần, run rẩy, trong đêm tối cũng có thể nhìn ra hai đạo bạch trọc bắn thật sự xa, dương vật lại vẫn không thỏa mãn, đỉnh lỗ nhỏ trào ra càng nhiều trọc tinh, thuận theo hành căn chậm rãi chảy xuống ướt đầm một tay Trầm Lương Sinh.

“ Nhiều Như thế? Hẳn là một lần không đủ đi?” Trầm Lương Sinh tất nhiên là sẽ không dễ dàng như thế bỏ qua cho y, không đợi đối phương nghỉ ngơi một khắc liền lại bắt đầu hăng hái kích thích sự việc chưa kịp nhuễn hạ trong tay, hậu thân lại mau chóng mãnh liệt đâm xuyên, va chạm làm cho Tầm Kính không thể tự chống đỡ, thân người lão đảo nghiêng xuống phía trước, hai tay chống đỡ cái bàn mới miễn cưỡng cân bằng được, trong miệng nức nở nghẹn ngào càng thâm thiết, so với rên rỉ thành tiếng càng thêm câu dẫn người ta.

Dày vò đủ kiểu, Trầm Lương Sinh thấy y chống lên cái bàn, liền buông ra cánh tay siết chặt bên hông y, tay trái náo động không ngừng, tay phải sờ soạng trên bụng của y, cảm thấy được phía trước một mảnh bụng bằng phẳng bởi vì nước tiểu cấp bách nghẹn ứ trước đó đã hơi hơi căng lên, liền nhẹ nhàng sử lực ấn xuống.

“ Đừng...” Tầm Kính bị hấn ấn trong bụng đau xót, trong đau đớn rồi lại có một chút khoái ý truyền tới hạ thân, dương cụ giật nảy, rốt cuộc lại phóng ra.

Trầm Lương Sinh khẽ nháy mi mắt, dán tại bên tai y hỏi câu: “Sao nhanh bắn như thế?” Dưới tay lại cùng tinh dịch dính hoạt tiếp tục vuốt ve di chuyển, đầu ngón tay thường thường gãi gãi đỉnh lỗ nhỏ, làm cho

thứ đã bắn hai lần nghĩ muốn nhuyển cũng nhuyển không được, vẫn run rẩy mà đứng thẳng mặc cho người đùa nghịch.

Tần Kính chỉ cảm thấy thật sự là muốn chết. Hai nơi trước sau từng cơn sảng khoái thẳng nảy lên đầu, một bàn tay đối phương thủy chung đặt tại bụng chính mình, khi thì nhẹ nhàng vân vê, khi thì dùng sức đè xuống, cảm thấy khó nín liền hợp với khoái hoạt cùng nhau dưng mãnh nhập vào trong đầu, cao trào cùng cảm giác không nín nhịn được luân phiên tra tấn não bộ, đến cuối cùng cũng phân không rõ cái gì là cái gì nữa, lại càng không biết chính mình bắn bao nhiêu lần môi dưới đã bị cắn ầm ầm chảy ra máu tươi, lại một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

Ước chừng qua một tuần hương, Trầm Lương Sinh cũng biết đối phương đã đến cực hạn, vật yếu đuối nằm trong tay dù kích thích như thế nào cũng không còn cũng không có thể hoàn toàn cứng ngạnh nổi nữa, đáng thương hê hê mà bị chính mình nâng ở lòng bàn tay, giữa hai chân dính đầy bạch trọc, nhìn đến là một mảnh hỗn độn.

“Thực... Thật không được rồi, cầu người mau ngừng đi...” Tần Kính thừa dịp động tác hần ngừng nghỉ miễn cưỡng mở miệng xin tha, lời còn chưa dứt lại thấy luật động lại tiếp tục, cái tay kia đặt ở bụng chính mình ngày càng táo tợn hơn, qua lại vân vê nhu ần, nhất thời không quản nổi người ngoài có nghe thấy hay không, trong miệng đã mang cho bảy phần thanh âm khóc lóc nức nở.

“Đừng... Đừng... Cầu người...”

“Không được... Thực nhịn không được... Cầu người đừng làm nữa...”

“Trầm... Cầu người... Đừng ần...”

Tới rồi cuối cùng Tần Kính cũng hiểu rõ, lúc này Trầm Lương Sinh là nhất định sẽ không bỏ qua chính mình, nhất định phải chính mình đem một tia thể diện tôn nghiêm cuối cùng cũng ném đi hần mới bằng lòng ngừng nghỉ, chỉ đành phải quay đầu lại, cuối cùng khẩn cầu: “Ta...Ta nhịn không nổi... người đem cái bô dưới giường lại đây...”

Trầm Lương Sinh nghe vậy bất chợt kéo tóc Tần Kính, buộc y đứng thẳng dậy tách khỏi cạnh bàn, chính mình ngồi xuống ghế dài, làm cho Tần Kính ngồi ở trên đùi mình, tựa lưng vào lồng ngực mình, chỗ giao hợp hạ thân cũng chưa từng rời ra, Trải qua động tác khuấy đảo chính mình sự việc kia cũng không chịu nổi, quy đầu ngựa ngáy không nhẫn được đã có hai phần ý muốn phóng thích.

“Cứ như thế tiểu ra đi,” Trầm Lương Sinh một bên cao thấp đỉnh đưa, một bên tách ra hai chân Tần Kính, tay trái cầm dương vật bán nhuyển của y, ghé bên tai y thấp giọng nói, “Làm cho ta xem đi.”

Ánh trăng chiếu xuyên qua song cửa sổ, chiếu sáng lên một khoảnh nền nhà bên cạnh bàn, Tần Kính hai chân thon dài buông thông trong quang cảnh kia, chính mình rũ mắt chứng kiến cảnh ngộ hạ thân, thật sự không mặt mũi liền như thế trước ánh mắt đối phương mà tè ra, lại để bất quá một cơn so với một đợt nước tiểu khó qua, trong bụng đã là cực hạn, cái tay hư hỏng của đối phương lại còn muốn không ngừng nhu ần, nhất thời khóe mắt nóng lên, cuối cùng bị khi dễ mà ủy khuất khóc thành tiếng, cúi đầu khóc thút thút nói:

“Ta thực nhịn không nổi... Người cũng đừng nhìn...”

Trầm Lương Sinh cũng không để ý đến y, dù sao người này ở trên giường bị gây sức ép khóc cũng không phải lần đầu, chỉ một bên mạnh mẽ đỉnh đưa một bên phân phó: “Nhịn không được cũng đừng chịu đựng nữa.”

“Ấn... Ấn...” Tần Kính đằng sau bị hần làm cho thật sự thoải mái, đằng trước lại vô luận như thế nào cũng bắn không ra cái gì nữa, khóc lóc rên rỉ vài tiếng, lỗ nhỏ nóng lên, chảy ra một chút nước tiểu, người thật sự không muốn không khống chế bản thân, cưỡng ép nhịn trở về. Đáng tiếc dương vật bị người nắm trong tay, thấy như thế đột nhiên hung hăng xoa lộng hai cái, làm y rốt cuộc cầm giữ không được, ‘a’ một tiếng, cuối cùng hoàn toàn mất cảm chế, một cỗ nhiệt lưu như thác nước phi thẳng xuống, tuôn trào tưới ướt một mảnh nền nhà. Rõ ràng là không khống chế rồi lại phảng phất tựa như cao trào, dưng đạo không ngừng co rút, tuy rằng trước mắt dâm uế, nhưng cũng khiến Trầm Lương Sinh vô cơ cảm thấy được cảnh tượng hương diễm, liền cũng không có thể nhẫn nại, dương vật thật sâu chôn ở huyệt nội đối phương bắn đi ra.

“Vẫn còn khóc a?”

Sau một lúc lâu Trần Lương Sinh thấy người trong lòng, ngực vẫn là hơi hơi phát run, mặc dù nghe không được tiếng khóc, lại dễ thấy lệ chưa ngừng rơi, liền đưa y từ trong lòng mình lui ra, đem y thay đổi tư thế chính diện ôm ở trong lòng ngực của mình nhẹ nhàng hôn hôn đôi mắt run run của y: “ Ngoan, đừng khóc...”

“ Ân.” Tần Kính gạt gạt đầu nước mắt lại như trước rơi xuống, không còn nữa tiếng động khóc thút thít, chỉ có lệ tuôn không dứt, nước mắt lẳng lặng chảy xuống ướt đầm cả gương mặt.

“ Cũng không phải đại sự gì,” Trần Lương Sinh chỉ nghĩ đến y lúc này thực bị chính mình hung hăng khi dễ, nửa đùa nửa bời tội bời tội mà khuyên nhủ, “Lần sau ta không như thế nữa là được rồi, lại khóc nữa, ta còn thực sợ cho rằng mình thú về là tiểu cô nương đi.”

“ Ân.” Tần Kính lại gạt gạt đầu, nước mắt vẫn là ngừng không được, tựa như khóc đến mức mình cũng ngây ngẩn cả người, hai mắt vô thần lướt qua bề vai Trần Lương Sinh, giống bị người dùng phép chú yểm, cứng đờ như bùn khô.

“” Trần Lương Sinh im lặng đưa y ấn vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dài của y, “... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“ ... Không biết.”

Tần Kính tựa vào ngực Trần Lương Sinh trong lòng lặng lẽ nghĩ, ta cũng thật sự không biết đây là làm sao. Như là lần trước ngồi ngơ ngẩn nguyên đêm lại vẫn như cũ nước mắt chẳng thể rơi cuối cùng vỡ òa mà tuôn ra, càng không thể vãn hồi.

Chính là tại sao tại đây, trong lòng ngực ấm áp của nam nhân này mới có thể khóc lên.

Tần Kính nghĩ muốn, ta thật sự không biết.

“ Tần Kính...” tiếp qua một hồi, Trần Lương Sinh chỉ cảm thấy toàn bộ đầu vai đều bị nước mắt đối phương thấm một mảnh nóng ẩm, cuối cùng nhịn không được đẩy y ra một chút, nhìn vào đôi mắt của y nói, “Người khóc như thế chính là bởi vì cảm thấy được...”

“Hả?” Người chung quy không phải toàn bộ đều làm từ nước, khóc nửa ngày Tần Kính cũng đã dần dần ngừng dòng lệ, thấy Trần Lương Sinh muốn nói lại thôi trầm ngâm hồi lâu liền thu chỉnh tâm trạng chờ đợi lời tiếp theo đối phương.

“ Người chính là cảm thấy được ta...”

“ Cảm thấy được người làm sao?” Tần Kính lần đầu gặp người này cũng có lưỡng lự không dứt khoát như thế, một câu nói nửa ngày cũng không xong, thật thực bị hấn gợi lên vài phần tò mò.

“ Người lần trước hỏi ta điều gì, người còn nhớ rõ không?” Trần Lương Sinh lại vòng vo thay đổi một vấn đề.

“ Khi nào a?”

“ Lần ta nói đến Đoạn Cầm sơn trang kia.”

“ Nga...” Tần Kính trong miệng đáp ứng trong lòng cũng ít nhiều đoán được chút ý tứ đối phương, chính là không hiểu được hẳn định nói gì.

“ Người từ nay về sau thành thành thật thật chớ gây chuyện rắc rối nữa.”

“ Ân.” Tần Kính thuận miệng ưng thuận một câu, trong lòng âm thầm oán thầm, Trần hộ pháp, tại hạ cũng không có cái gì gọi là ‘Từ nay về sau’, lời nhắc nhở này của người, kỳ thật có thể tính lược khỏi đề cập đến.

“ Ta...” Trần Lương Sinh dừng một chút, một câu “Ta thích người” rốt cuộc nói không nên lời, rồi lại cảm thấy được như vậy làm tổn thương đối phương, thật sự không thể cái gì cũng không bày tỏ, cuối cùng chỉ nắm tay y, mười ngón tay đan vào nhau, trong miệng chuyển sang lời nói khác, “Nếu như vậy, từ nay về sau, ta sẽ đối đãi người thật tốt.”

Tần Kính nghe vậy hết thảy ngây ngẩn cả người, nhất thời cảm thấy được vô cùng hoang đường.

“ Trần Lương Sinh...”

Có lẽ cũng có hoang lương.

“ Trầm Lương Sinh, ta thích người.”

Trong lòng cũng không đáp lại thoải mái, càng muốn chăm chú thành thật cùng người đối diện, từng chữ từng chữ đem nói cho hết lời.

“ Cho nên người giờ phút này đã nói điều gì, ngàn vạn lần chớ quên.”

Qua một đêm này, đợi ra manh mối, thời khắc đó, hi vọng người ngàn vạn lần nhớ lại giờ phút này, người từng nói như vậy.

Tư vị một khắc kia, cũng hi vọng người có thể suốt đời khó quên.

Hoàn

17. Chương 17

Khi Trầm Lương Sinh quay lại nơi dừng chân, tin tức trong giáo cũng là vừa đến, chỉ có hai chữ: ‘tốc quy’ (nhanh chóng trở về).

Ngày đêm gấp gáp chạy về giáo, Miêu Nhiên vẽ mặt mừng rỡ: “Tìm được rồi, hiện đang đặt ở sự bộ kiểm tra thực hư, ước chừng là không sai đâu.” Đoàn người vừa hướng sự bộ đi vừa nghe nàng kể rõ sự tình.

Hình giáo vì chuyện tìm kiếm tàn bản mà khuấy đảo sóng gió giang hồ, nếu nhìn khắp giang hồ, nhưng cũng coi như an bình. Ngoại tộc mặc dù như hổ rình mồi nhưng lại kiêng kỵ Trung Nguyên căn cơ ngàn năm, vẫn chưa manh động liều lĩnh. Biên quan không chiến sự, trong triều bề ngoài thì thái bình, không có gì ngoài mấy tháng trước có người vạch tội Ti thiên giám giam chính tội danh ‘Kết bè kéo cánh’ ra thì bên ngoài cũng không có đại sự gì.

Thiên tử hết lòng tin theo phong thủy tướng thuật, cát hung bói toán, phi thường nể trọng vị giam chính đại nhân này, đối triều thần đang lúc vì điều này lục đục với nhau mà mở một con mắt nhắm một con mắt, tra thì tra, không tra xét gì cũng coi như xong.

Kết quả qua ba tháng lại có một quyển mật tấu vạch tội, lúc này thật sự lại nêu ra được căn cứ, nói giam chính tư tàng bảo đồ của tiền triều, rất đáng khả nghi.

Hoàng đế lão nhân bình sinh sợ nhất kẻ dưới khiến y đứng ngồi không yên, huống hồ hiện giờ quốc khố trống rỗng, nếu thật có thể có được bảo đồ thì chính là miếng mồi béo bở trời cho mà, lập tức thập phần để bụng. Tuy rằng người liêu chết không nhận, nhưng thực ở trong phủ hấn lại tìm được địa đạo mật thất.

Liên tưởng đến câu kia ‘kỳ tâm khả nghi’, thiên tử không khỏi thật sự nổi giận, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, giam chính đại nhân đầu lập tức liền rơi xuống đất, bởi do không vợ không con nên cũng chẳng có cái gọi là tru di cửu tộc. Chính là bản sao trong mật thất này căn bản chưa kịp tiến cung đã không cánh mà bay, kỳ quái hết như quỷ thần gây nên. Thiên tử không dám truy cứu, chỉ thỉnh đạo sĩ lập đàn cầu khẩn mong được an tâm.

Triều đình giang hồ phân biệt rõ ràng, trong triều nhân sự đấu tranh vốn cùng Hình giáo không quan hệ gì, bất quá là nghe nói vị giam chính tội nhân này là vì giấu bảo đồ mà rơi đầu, liền cũng ôm tâm tính thà rằng giết nhầm chứ không thể bỏ sót, phái người trộm bản sao gì đó không bỏ sót mang về kiểm tra.

“ Đã nói lừa dối ngốc trẻ đầu Thiếu Lâm kia không có hảo tâm gì, đồ vật này nọ không ở trong tay, ngoại trừ cố bày bố nghi trận kéo dài thời gian của chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác a,” Miêu Nhiên nói xong ngọn nguồn, vui cười trêu chọc, “Trong cung kia giấu bảo khố ta cũng lục lợi qua hai lần, sớm biết nên đem phủ trách của chư vị đại nhân lật tung một lần mới đúng, giảm bớt bao nhiêu phiền toái.”

Phương- Ngô hai vị trưởng lão mỉm cười phụ họa vài câu, Trần Lương Sinh dù chưa thấy tiểu ý, nhưng hẳn trước giờ vẫn thế, hai vị trưởng lão cũng không cảm thấy có gì lạ. Chỉ có Miêu Nhiên khi nói chuyện nghiêng đầu thoáng nhìn sắc mặt Trần Lương Sinh, trong miệng nói cười tự nhiên, trong lòng bất chợt trùng xuống.

Ngũ uẩn tâm pháp tuy không phải căn nguyên từ phật môn, cũng là dùng tiếng Phạn viết nên, chất liệu gỗ lại đặc biệt vô cùng, đao kiếm khó hủy, thủy hỏa bất xâm.

Đoàn người vừa mới tiến vào, liền thấy chủ sự nghênh đón báo rằng lấy chất liệu gỗ nghiệm xét xác nhận không sai, nội dung thì phải đợi Hộ pháp đại nhân định đoạt.

Trần Lương Sinh cầm lấy tàn trang, xem qua từ đầu đến cuối chỉ gật gật đầu nói:

“Chư vị đợi chút ta đi lấy bản chính” liền xoay người đi ra ngoài. Miêu Nhiên thoáng ngập ngừng, có chút ý muốn đuổi theo hẳn, nhưng rồi cuối cùng chỉ đứng yên không nhúc nhích.

Sau khi Đại giáo chủ bế quan, bản chính của tâm pháp vẫn giao Trần Lương Sinh bảo quản, bản chính đem tới đối chiếu với tàn trang, quả thực không sai biệt.

Đồ vật này nếu tám phần không giả bước tiếp theo chính là truy tìm tung tích người mang huyết dẫn. Trần Lương Sinh tự dịch ra tàn trang cùng nội dung đề cập đến người mang huyết, thanh điệu trầm ổn, sắc mặt như thường, Miêu Nhiên ở bên cạnh hẳn nghe được, cũng bất động thanh sắc.

“Thiên hạ to lớn, chỉ dựa vào ngày sinh tháng đẻ thật sự khó tìm.” Phương trưởng lão sau khi nghe xong cau mày nói, “Đến nỗi nhờ vào cỗ hoài mộng cũng chỉ là phương pháp ôm cây đợi thỏ, mà hiện tại thả ra tin tức chỉ sợ cũng đã không kịp.”

Ngày đó Trần Lương Sinh mang Tần Kính lên núi một chuyến dù không cố ý giấu giếm nhưng đến tột cùng là vì nguyên do nào đó, chỉ có Đại giáo chủ đã bế quan cùng Miêu Nhiên biết được, Phương Ngô hai vị trưởng lão ngay cả có người như thế từng lui tới cũng không hề hay biết.

Nhưng cho đến khi Phương trưởng lão nói xong một câu, Miêu Nhiên lại vẫn giống như không hay biết gì, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ bất động, chỉ giống mọi người cùng nhau nhìn phía Trần Lương Sinh, trong miệng chưa thốt ra một chữ.

“Không sao, ta đại khái đã biết người này hiện tại nơi nào. Hai vị trưởng lão có thương tích trong người không tiện bồn bả nhưng việc này khẩn cấp, để ta đi trước một bước.” Trần Lương Sinh cũng không cùng nàng đối diện, chỉ cùng hai vị trưởng lão nói xong một câu, mới quay đầu nói với Miêu Nhiên: “Miêu Đường chủ, thỉnh tức khắc truyền tin cho ba vị Đường chủ đang ở bên ngoài, tẩn tốc dẫn người ven đường tiếp ứng, hiện tại sự tình trọng đại, không được để cho có bất cứ sơ sót gì.”

Miêu Nhiên gật gật đầu nói: “Trần hộ pháp yên tâm.” Rồi mới đứng tại chỗ nhìn hẳn bước nhanh ra cửa điện, đợi đến khi nhân ảnh hoàn toàn biến mất cuối hành lang mới lặng lẽ suy tư, hẳn ngay cả đấu tranh trong tâm cũng không đấu tranh giây dũa dù chỉ một chút, cứ như thế rõ ràng dứt khoát, nhưng thật ra lại khiến cho người ta cảm thấy hâm mộ...

Trần Lương Sinh chưa bao giờ hỏi qua Tần Kính bá sư là người nào, đều không phải là bởi vì đối y như thế nào tín nhiệm, mà là sớm đã âm thầm điều tra qua, tra được kết quả bất quá là một kẻ tán nhân giang hồ cương trực, có chút bản lĩnh, tinh thông thuật số, sau vào triều làm quan, đảm nhận chức vụ Ti thiên giám giám chính, một năm khó được vài lần xuất cung, cùng người giang hồ không có chút qua lại nào.

Thẳng đến khi Miêu Nhiên nói ra tàn bản từ nơi nào lấy được cũng là lúc, Trần Lương Sinh cuối cùng mới chịu sáng tỏ, sợ là ngay từ đầu chính mình liền đã rơi vào trong kế hoạch của đối phương.

Gặp nhau cũng thế, cứu giúp cũng thế, lấy cây cỏ cũng thế, bày tỏ cũng thế, chỉ sợ mỗi một bước đều có mục đích riêng. Có chút chuyện bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là mơ hồ thử thăm dò, nói gần nói xa.

Chính là thời khắc mọi việc đều sáng tỏ đó, trong lòng cũng không dậy sóng gì.

Nhân sinh trên thế gian này, cầu sinh tị tử vốn là bản năng. Người nọ đơn giản là muốn vì chính mình cầu một con đường sống, cùng với hết thấy những kẻ ở dưới kiếm của mình tân tân khổ khổ cầu được sống giống nhau mà thôi, không có gì khác biệt.

Nếu nói không có cảm thụ gì, Trầm Lương Sinh chính là rõ ràng cảm giác được tim của mình khiêu động dữ dội. Từng nhịp từng nhịp, quy luật bình ổn. Tựa như mỗi ngày đã trải qua trước đây, cùng mỗi một tiếp sau này..

.

Kính trập đã qua, chính là lúc đầu xuân. Tần Kính mở rộng cánh cửa sổ đọc sách, gió mát từng cơn khẽ lay động trang giấy, mặt trời chiếu rọi hồi lâu, không khỏi có chút buồn ngủ.

“Xuân khốn thu pháp (xuân biếng nhác, thu mệt mỏi) a...” Tần Kính chống cằm ngồi ở bên cạnh bàn, một cái ngáp còn chưa đánh xong, liền thấy có bàn tay từ phía sau vươn tới, đề lại trang sách bị gió thổi phiêu phiêu du du trên bàn.

Tần Kính vẫn chưa lập tức quay đầu lại, chính là nhìn chăm chú cái tay kia.

Thon dài hữu lực, trắng tựa hoa mộc lan. Mặc dù không biết đã tước đi sinh mạng bao nhiêu người, giờ phút này đắm chìm trong ánh nắng đầu xuân, đầu ngón tay điểm nhẹ trang sách vẫn như cũ xinh đẹp vô cùng.

Trầm Lương Sinh yên lặng đứng ở phía sau y, khung cảnh tĩnh lại chùng chén trà nhỏ, cuối cùng đậm thanh mở miệng: “Tần Kính, người nếu lưu tại Thiếu Lâm, có lẽ còn có một đường sinh cơ.”

“Ta nếu lưu tại Thiếu Lâm, chỉ sợ lúc nào cũng phải nghe cái gì mà ‘ta không vào địa ngục ai vào địa ngục’ rồi thì ‘hy sinh cái tôi là đạo lý từ bi’, không một chết ta thì cũng phiền chết ta,” Tần Kính lắc lắc đầu nhẹ nhàng đẩy tay Trầm Lương Sinh ra, thu về án thư, lúc này mới quay đầu lại nhìn đối phương, nhẹ nhàng nói một câu, “Cái gọi là sinh cơ... Người còn nhớ rõ ta sớm nói qua, ta nếu thật muốn gì đó, người sẽ không cho, hoặc không thể cho.”

“... ..”

“Trầm hộ pháp, ta khi đó có nói sai sao?”

“... ..”

“Trầm Lương Sinh, hiện tại, ta cũng có nói sai sao?”

“Vậy thì đúng là không sai rồi.” Tần Kính đứng lên, tránh ra hai bước: “Nói thực ra, ta sợ chết, cũng sợ đau, biết rõ chính mình kết thúc có thể ít chịu thống khổ, nhưng chung quy lại nghĩ muốn gặp người một lần cuối, lại đánh cuộc một lần cuối cùng này.”

“... ..”

“Chỉ là thấy người đến, mới hiểu được thế gian này thứ gọi là không bỏ xuống được, đều là si tâm vọng tưởng.”

“... ..”

“Cũng không phải người cảm, rõ ràng mồm mép cũng lợi hại vô cùng mà,” Tần Kính cười rộ lên, cổ lợm lật trưng lên cái vẽ mặt cho phù hợp với giọng điệu kia, hòa nhã nói, “A Lương, đừng như vậy.”

“... ..”

“Ta nguyện lấy tâm đổi tâm...” lại đi lên từng bước, bình tĩnh nhìn sâu vào đôi mắt thăm thăm của đối phương, chậm rãi đem lời nói cho hết, “Ta nguyện nhận lấy kết cục thua, ta, canh bạc này đã thua.”

Trầm Lương Sinh cùng y nhìn nhau một hồi, cuối cùng chuyển rời ánh mắt, nghiêng người hướng mặt vươn tay: “Thỉnh”.

Tần Kính cũng không dây dưa, theo lời hướng ngoài cửa đi đến. Trầm Lương Sinh rơi lại phía sau y một bước, thấy y đi tới cửa tời dừng lại liền cũng dừng theo.

“Trầm Lương Sinh, mấy ngày này, thật có rất nhiều sự tình đối người gạt người. Nhưng bên trong đối trá này, luôn luôn có vài thứ là thật...”

Trầm Lương Sinh rõ ràng cảm giác được tim của mình khiêu động.

“Huống hồ tới bước này rồi, liền có muôn vàn đối với người không phải, ta cũng đã muốn dụng mệnh để hoàn.”

Từng nhịp từng nhịp, quy luật trầm ổn.

“Hy vọng ngày sau khi nhớ tới, chớ hận ta.”

Tựa như mỗi ngày trải qua trước đây.

“Nếu như.. người ngày sau còn có thể lại nhớ tới.”

Cùng mỗi một ngày tiếp sau này.

“Ra khỏi môn đạo này, ta và người liền không ai thiếu nợ ai, sẽ không còn liên can.”

Lời vừa dứt, Tần Kính nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, Trầm Lương Sinh theo phía sau đuổi kịp, cùng y sóng vai đứng ở ngoài cửa, nhìn y từng chút từng chút một khép lại cánh cửa kia.

Cuối cùng tới khi chỉ còn chút nữa sẽ khép chặt, cửa gỗ đột nhiên một lần nữa lại bị mạnh mẽ đẩy ra, Tần Kính chưa hoàn hồn, cả người liền bị túm trở về trong phòng, cánh cửa sau lưng ‘rầm’ một tiếng đóng chặt, khóa lại chút ít cuối cùng có thể để cho người này làm càn thiên địa.

Không biết là ai hôn ai trước, miệng lưỡi phóng túng mà giao triền quyến luyến, tham lam mà hấp thu độ ẩm trong miệng đối phương, luân phiên đem lẫn nhau áp lên trên cửa, gấp rút như muốn ngăn chặn lại một đạo sinh tử này.

“Rõ ràng là oán giận cùng hận thù, càng muốn khiến cho giống như yêu thương biệt ly...” trong hoảng hốt Tần Kính lẳng lặng nghĩ đến, “Sở dĩ nói dối gạt người này nhiều chuyện, đáng ra phải lừa đến cùng mới thực thống khoái.”

“Trầm Lương Sinh,” nụ hôn vừa dứt, Tần Kính đưa tay vì đối phương sửa sang lại sợi tóc, thấp giọng mở miệng, “Để ta nói lại một lần cuối.”

“... ..”

“Không phải vì cầu được sống, chỉ là muốn nói.”

“... ..”

“Ta thích người.”

Cánh cửa lại mở ra, ngày xuân chuyện hảo.

Tần Kính trước một bước ra khỏi cửa, đi vào một mảnh thiên địa hân vinh.(hân hoan rạng rỡ)

Sự tình lần này vô cùng quan trọng, tất yếu phải ứng phó với lớp lớp người chặn giết, dùng khinh công dẫn người chạy đi không tiện cho nên Trầm Lương Sinh một mình kỵ mã mà đến, đường về trên lưng ngựa có hơn một người, tốc độ lại chưa chút thuyên giảm.

Vô lâm chư phái sớm phái người theo dõi động tĩnh Hình giáo, lập tức suy đoán được hầu hết mọi sự, chỉ sợ người huyết dẫn đã bị Hình giáo tìm được, nếu để mặc cho bọn họ bình an trở về, từ nay về sau chính là toàn bộ kiếp nạn giang hồ.

Nói đến thì đây là lần đầu tiên Tần Kính thấy tận mắt Trầm Lương Sinh giết người.

Bất quá nói đi phải nói lại, trải qua vây khốn đuổi giết của địch nhân, trong mười thanh kiếm luôn luôn có tới bảy là hướng Tần Kính mà tới — có thể giết người huyết dẫn liền đã thành công, động được tới Hình giáo Hộ pháp hay không thật ra cũng không quá quan trọng.

Lúc ban đầu thấy tận mắt một khắc kia Tần Kính phát hiện mình thế nhưng sợ hãi. Đây bắt đầu chính mình mặt dày mày dạn quần tới bám lấy người ta, sau đến người ôm trứ chính mình, da thịt thân cận, nguyên lai là như thế này một thanh sát khí.

Khí kình vô ảnh vô hình tựa như sóng gầm biển thét cuộn cuộn đánh lui tất cả, không phải đem địch nhân đẩy ra mà là đem địch nhân đánh tan, trong nhục mi huyết vũ rơi rụng, kiếm quang giống như tia chớp, hết

như sấm sét, khiêng quá lớp nhân mã đầu tiên, toàn bộ đều toi mạng dưới tầng tầng sấm sét dữ dội này, ngay cả trước khi chết tiếng kêu thảm mảy may không phát ra nửa chữ, cảnh tượng này rơi vào trong mắt Tần Kính, chỉ cảm thấy thiên địa một mảnh huyết vũ đỏ tươi, không trung giống như cuộn cuộn vô số oan hồn lệ quỷ, vô số thể lương gào thét, nhưng bên tai chân chính nghe được kỳ thật chỉ có tiếng gió mà thôi.

Khoảnh khắc phát hiện chính mình lại sợ hãi kia, Tần Kính lãnh lãnh để tay lên ngực tự hỏi:

Tần Kính, ngươi lại nghĩ Hắc là ai chứ?

“Đừng sợ,” Trầm Lương Sinh ôm chặt Tần Kính, phát hiện thân thể trong ngực mình có chút run run, có chút đơn độc, có chút bé nhỏ, hẩn nhẹ giọng trấn an, “Có ta ở đây, ngươi không có việc gì.”

Tần Kính nghe vậy chỉ cảm thấy thực hoang đường, Trầm hộ pháp, liệu có thể nào ngươi đã muốn giết người nhiều đến mức mất luôn cả đầu óc? Ngươi hiện giờ bảo hộ ta chu toàn, chẳng lẽ không phải là vì sau này muốn ta chết?

“Trầm Lương Sinh, ngươi cũng thấy đấy, trong thiên hạ, còn rất rất nhiều kẻ muốn cái mạng này của ta.” Trong lòng cảm thấy hoang đường, trong miệng càng muốn ôn nhu đáp lời, “Ta vừa nghĩ tới sự phụ, lại vừa nghĩ đến ngươi.”

“... ..”

“Sự phụ mặc dù không thể bảo hộ được ta, nhưng rốt cuộc trên đời này đó là người duy nhất thật tâm không muốn ta chết...”

“... ..”

“Còn như ngươi, cũng là trong số hết thảy những kẻ muốn ta đi tìm cái chết, cũng là người duy nhất nói qua sẽ đối tốt với ta...”

Xin hãy nhớ, ngươi ngàn vạn lần chớ quên lời đã nói ngày đó.

Tần Kính cảm thấy được cánh tay ôm mình bỗng chốc buông lỏng, chớp mắt tiếp theo lại mạnh mẽ buộc chặt. Thầm nghĩ ‘thống khoái’ hai chữ, quả nhiên chính là thống (bi thương), mà lại khoái (hạnh phúc).

Tuần mã chưa từng ngừng nghỉ đem một hồi lại một hồi huyết vũ xa xa bỏ phía sau.

Trầm Lương Sinh không nói nữa chỉ gắt gao ôm chặt y vào lòng.

Tư thái như thế thực giống như hẩn muốn dẫn y đi đích đến không phải tử quốc.

Mà là thiên nhai.

Hoàn

18. Chương 18

Sau một ngày đường gấp rút, đã có Đường chủ tới tiếp ứng, đầu này Trầm Lương Sinh mang Tần Kính bình an vào núi, đầu kia giang hồ chư phái cũng trở nên yên tĩnh, hẩn là hiểu rõ thế núi hiểm trở dễ thủ khó công, việc đã đến nước này cho dù có cấp bách tấn công lên núi cũng không tác dụng, không bằng nghỉ ngơi dưỡng sức chờ nghênh đón tràng ác chiến muốn tránh cũng không thể tránh ngày sau kia.

Thiên thời chỉ còn năm ngày nữa là đến, tuy nói người đã được dẫn tới, cũng không phải không có nhân thủ một ngày mười hai canh giờ canh chừng y, nhưng vì cầu ổn thỏa nên Miêu nhiên tự mình vì Tần Kính nghiệm huyết xét mạch, rồi lại phối mê dược, đơn giản làm cho y thành thành thật thật ngủ chừng năm ngày mới an toàn.

“Miêu cô nương...” ngoài phòng trọng binh canh giữ, trong phòng lại chỉ có Tần Kính cùng Miêu Nhiên hai người, Tần Kính một bên thổi dược, một bên không ngừng lắc nhai, “Ngươi chế thuốc này thật sự không có

vấn đề gì đúng không? Bất tài nhiều hay ít thì ta cũng coi như là thầy thuốc, nếu không người đem phương thuốc cho ta xem thử đi?”

“ Ít nói nhảm, cái mạng nhỏ của người lúc này chính là so với cái mạng già của ta còn quý giá gấp vạn, ai có công phu nhân rồi hại người chứ,” Miêu Nhiên trong miệng không khách khí, ngữ khí lại mang theo hai phần trường bối vô cùng thân thiết, “Còn có, người không phải nên giống như tiểu Trầm sao, gọi ta một tiếng Miêu di a?:

“ Ai, ta cùng hần đều thành ra như thế này, người còn muốn lấy ta trêu ghẹo, thật sự rất không phúc hậu chút nào.” Tần Kính húp vài ngụm đem chén thuốc uống cạn, chính mình nằm thẳng xuống, chân kéo cao tới cổ, trong miệng lại thục kêu một câu, “Miêu di...”

“ Có chuyện gì?”

“ Ta sợ đau, nếu không người lại kê cho ta chút được, làm cho ta bảy ngày tiếp theo đây cũng ngủ mê đi, được không?”

“ Vậy sao có thể chứ...” Miêu Nhiên cũng biết huyết dẫn thiết yếu phúng điều chừng bảy ngày, mỗi ngày đều là dày vò thống khổ. Mặc dù nhìn y hiện tại hữu khí vô lực, sắc mặt trắng bệch bộ dáng nằm ở trên giường thoảng có chút không đành lòng nhưng cũng không thể đáp ứng y.

“ Hần ở bên ngoài sao?” Tần Kính cũng không phải thật sự yêu cầu nài, lại chuyển đề tài nói, “Phiền toái Miêu di nói với hần, đổi người khác canh giữ đi, ta không muốn gặp hần.”

“ Yên tâm, hần cũng không rảnh mà chăm chăm trông giữ người,” Miêu Nhiên nghe vậy buồn cười khuyên câu, “Còn nữa, người uống được này vào sẽ muốn ngủ, ngủ chẳng phải không gặp không thấy rồi sao?”

“ Cũng phải.”

“ Ngủ đi,” Miêu Nhiên nhìn y dần dần chìm vào giấc ngủ, đứng dậy vì y chỉnh lại góc chăn, thấp giọng lặp lại câu nói, “Ngủ liền sẽ không thấy hần nữa.”

Tần Kính rơi vào mê man, Miêu Nhiên đi ra khỏi phòng quả nhiên gặp Trầm Lương Sinh khoanh tay đứng ở bên ngoài, sắc mặt tỉnh như mặt nước, ngay cả Miêu Nhiên đều nhìn không ra cảm xúc thật của hần là sao.

“ Y ngủ rồi, người nếu muốn, đi vào nhìn cũng tùy người.” Miêu Nhiên biết rõ mới vừa rồi trong phòng hai người đối đáp sớm đã bị hần nghe thấy hết rồi đi, trong miệng lại cố ý phải nói chút lời châm chọc, “Chính là y nói y sợ đau. Còn có, không muốn gặp người.”

Trầm Lương Sinh gật gật đầu, vẫn hướng trong phòng bước vào. Miêu Nhiên cầm lấy chén thuốc không đứng ở nơi đó, hồ hững chợt nghĩ, Tần Kính, người thật đúng là có chết cũng không nhắm mắt a. Lời nói xem thường như hơi hột này của người, cũng phải nói cho người quan tâm tới mình nghe. Hần ngay cả mạng của người cũng không để ý, có thể nào lại đi bận tâm hai câu này của người chứ?

Trầm Lương Sinh từng bước một đi đến bên giường, cúi đầu nhìn người lẳng lặng đang thiếp đi kia.

Trong đầu dường như có ngàn lời muốn nói, lại như sớm hết thấy đều biến đi đâu mất, trở thành hư không.

Hần kéo ghế dựa ở bên giường ngồi xuống, lặng yên nhìn Tần Kính, muốn từ phiền hư vô trong đầu kia lôi ra một chút hồi ức gì đó, lại phát giác hết thấy hồi ức cũng như nước chảy theo khe hở của bàn tự mà đi, bất cứ điều gì cũng không nhớ nổi.

“ Chờ người chết rồi...” Tim đập trầm ổn, quy luật giống như giọt nước khê rơi, tĩnh mặc mà lắng đọng theo năm tháng. Trầm Lương Sinh nhẹ giọng đối người đang ngủ mà nói: “... Ta liền quên người.”

Trên bàn ánh nến đột nhiên khiêu động, ánh sáng chập chờn chiếu tỏa gương mặt người đang bình yên nằm trên giường, từ khóe mắt tới gò má một vệt sẹo dài mờ mờ ẩn hiện, tựa như đang ngủ cũng nghe lời thâm thì của hần, thế là khổ sở rơi lệ.

Trầm Lương Sinh vươn tay lên như muốn xoa nhẹ gương mặt của y, rồi lại dừng cách bờ môi kia một tấc, ngón tay hư vô lướt qua vệt lệ quang ảo giác kia, tiếp tục nhẹ giọng nói:

“ Khóc cái gì... ừa người thôi.”

Năm ngày thoảng chốc trôi qua, Tần Kính đứng hạn tỉnh lại, mở mắt liền thấy Trần Lương Sinh đứng ở đầu giường, ngoài ý đối hấn nở nụ cười.

Cười xong mới nhớ ra hiện nay thân mình là đang trong hoàn cảnh nào, liền lắc đầu cười cười tự giễu chính mình.

Miêu Nhiên phối được này khiến người rơi vào trạng thái ‘chết giả’, năm ngày này đây không ăn không uống gì cũng không khiến người ta cảm thấy đói hay khát cho lắm. Tần Kính chính mình xuống giường sửa lại y sam, ngẩng đầu nhìn phía Trần Lương Sinh, nghĩ là nên nói chút gì đó, lại không biết nên nói gì, thế là lần thứ ba cười cười.

“ Sự tình không nên chậm trễ, Tần Kính, tỉnh.”

Trần Lương Sinh hờ hững mà nhìn y, giống như tại đây năm ngày đêm qua đã thu sửa toàn bộ tâm tư, lại trở về như thời điểm ban đầu mới gặp người kia, không cười không nói, cốt lãnh hồn thanh.

Tần Kính nhin không được sinh ra một cổ ảo giác, ảo giác cho là cảnh tượng bọn họ đây đưa hơn nửa năm kia, chẳng qua là mình ở nơi này ngủ năm ngày mơ một giấc mộng dài mà thôi.

“ Vốn chính là người thanh lãnh như thế, cũng bất quá chỉ như vậy mà thôi.” Tần Kính theo Trần Lương Sinh đi ra tù thất, trong lòng không khỏi trào phúng tự giễu, “Trái lại chính mình, trước đây thế nhưng từng nghĩ hấn cũng động chân tâm, thật sự ngu ngốc ngoan cố đến nực cười.”

Thông lộ trong Hình giáo phức tạp, cơ quan mật thất ngang dọc chằng chịt. Trong hành lang gấp khúc sâu thẳm, cứ mỗi mười bước lại treo một bó đuốc ngư du (mỡ bò), giáo chúng canh gác xa xa thấy Trần Lương Sinh đi tới liền toàn bộ quỳ một gối xuống đất, khom mình hành lễ. Tần Kính cáo mượn oai hùm theo sát đằng sau, chỉ cảm thấy địa thế càng đi càng cao, kinh ngạc thầm nghĩ, vốn tưởng rằng thân thể ma đầu kia ẩn sâu bên trong địa cung, nguyên lai lại không phải.

Đi tới đi lui khoảng một chén trà nhỏ, hai người liền tiến vào một gian điện phủ mệnh mông, cao sọ là không chỉ mười trượng, trông xa tưởng chừng không thấy đáy.

Trần Lương Sinh bước chân dừng lại, xoay người nhìn Tần Kính. Tần Kính nghĩ đến hấn có chuyện muốn nói, đang định ngưng thần lắng nghe đã thấy đối phương đi lên từng bước, đem mình bế lên.

Tần Kính bị hấn ôm như thế không chỉ một lần, nhưng đây là lần đầu tiên thiết tình cảm thấy được sự kháng cự, giống như sợ hơi thở lạnh lùng trên người đối phương, không khỏi bất giác mà né tránh một chút.

“ Dừng động.” Trần Lương Sinh cánh tay càng thêm siết chặt, trầm thanh phân phó một câu, người cũng đứng ở tại chỗ chưa di chuyển.

Tần Kính không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh, để mặc cho hấn ôm mình vào lòng, rồi lại nghe đối phương bỗng nhiên nói một câu cùng với tình cảnh trước mắt toàn bộ chẳng dính dáng gì:

“ Trên người của ngươi luôn luôn thoảng qua hương vị được thảo, ta sẽ nhớ rõ.”

Tần Kính muốn đáp lời, nhưng cảm giác một trận đầu vầng mắt hoa, lời muốn nói đến bên miệng lại nuốt trở vào. Trần Lương Sinh ôm y mạnh mẽ bay lên không trung, nhảy tới chỗ cao ba trượng thân hình hơi gấp lại, mũi chân điểm nhẹ thạch bích liền lại nhảy cao ba trượng nữa, như thế lặp lại hai lần cuối cùng mới đáp xuống mặt đất, đem Tần Kính thả xuống.

Nơi hai người đặt chân chính là đài cao nhô ra trên thạch bích trống rỗng, trước mắt là một mảng tối đen mù mịt, giống như một cánh cửa hắc ám kiên cố.

Tần Kính vừa muốn mở miệng đã thấy đại môn mở rộng bên trong không biết điểm bao nhiêu đèn đuốc, nhất thời ánh sáng tỏa ra chói mắt, không khỏi khiến y phải nhắm mắt lại.

Vừa gỡ ra công phu nhắm mắt này liền phát giác bàn tay bị người kéo, Trần Lương Sinh nắm tay y dắt đi, từng bước một đi vào cánh cửa đi đến trong thạch thất mới vừa rồi buông ra.

“ Hóa ra áp giải người khác còn có loại phương pháp này, thật sự là mở mang kiến thức a.” Trong thạch thất bốn vị Đường chủ cùng hai vị trưởng lão đều có mặt, Miêu Nhiên là kiểu người cho dù đang ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có thể đem lời đùa giỡn nói ra miệng, lập tức không chút khách khí chế nhạo một câu khi nhìn thấy hai người kia.

“ Miêu Đường chủ, miệng của ngươi thật đúng là bảo vật của Hình giáo chúng ta, thời điểm nào đó trong giáo thiếu tiền, ta và ngươi hai người tìm cái trà lâu hợp sức diễn chút tiết mục ngắn nhất định kiếm được khá khá đó nha.”

Từ góc thạch thất có người tiếp nhận câu đùa của Miêu Nhiên, Tần Kính chuyển mắt nhìn qua, tai nghe thấy Trầm Lương Sinh bên cạnh trầm thanh bẩm báo: “ Đại giáo chủ, người đã đưa đến rồi.”

Nga, nguyên lai đây là vị đại nhân vật so với hình giáo hộ pháp còn muốn lợi hại hơn ba phần kia a. Tần Kính hai mắt đánh giá chỉ thấy là một vị trung niên mặt mũi hiền lành, hơi hơi có chút mập mạp, không giống như là ma giáo đại giáo chủ, mà là giống như một thương nhân, rất có dáng vẻ hòa khí phát tài.

“ Vị tiểu huynh đệ này, thật sự là ủy khuất ngươi rồi.” Người bộ dạng hòa khí, nói cũng nói rất điềm đạm, vị trung niên này đến gần hai bước, vỗ vỗ bả vai Tần Kính, “Đời này đã sống không tốt, trên đường xuống Hoàng Tuyền bước đi nhanh một chút, sớm đầu thai kiếp sau.”

“... ..” Tần Kính không khỏi nhất thời á khẩu không đáp lời được, trong tâm khế nói, ta cuối cùng cũng rõ cái miệng lợi hại của vị Hộ pháp kia làm sao mà luyện ra rồi. May mà tại hạ vô tâm vô phách, chứ nếu đổi lại là kẻ khác, chỉ sợ chưa thành người huyết dẫn, đã bị các người làm cho đang sống mà tức chết.

“ Đại giáo chủ, thời điểm không sai biệt lắm, hương này đã đốt được chưa?”

Phượng -Ngô hai vị trưởng lão vẫn tính toán thời cơ, trong miệng hỏi qua một câu, thấy đại giáo chủ gật đầu liền tự tay lôi từ trong hòm lấy ra một trường hương thô nhám, châm lửa đốt rồi cắm ở chính giữa lư hương, lại đem lư hương thật cẩn thận mà đặt trên thiết quan(quan tài sắt) ở giữa thạch thất.

Thiết quan này lúc vừa mới tiến vào Tần Kính đã nhìn đến, thâm nghĩ thân thể ma đầu kia hẳn là được bảo tồn ở bên trong.

Mà trong thạch thất này, xác nhận là nơi cao nhất của toàn bộ Hình giáo.

Nguyên lai người nọ mặc dù lúc ‘chết giả’ vẫn không chịu ẩn nấp trong lòng đất, vẫn phải từ chỗ cao lạnh lùng quan sát thế gian tốt đẹp này, chậm rãi đợi ngày sống lại, một tay nắm giữ toàn thiên hạ.

Hồn hương điểm lên, đại giáo chủ lập tức đi tới bên cạnh thiết quan, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận công. Bên trong thạch thất nhất thời cực yên tĩnh, mọi người đều nhìn không chuyển mắt thiết quan cùng người ngồi bên, ngay cả Tần Kính cũng có vài phần tò mò không biết hồn dẫn này là cái kiểu dẫn pháp như thế nào.

Bên này Tần Kính đương ngưng mắt nhìn kỹ, lại thấy Trầm Lương Sinh vốn khoanh tay đứng ở bên cạnh tiến lên phía trước nửa bước hơi hơi nghiêng thân, đem chính mình ngăn trở tầm mắt của y, tay trái đưa lại đằng sau dò xét một chút, chính chính cầm tay phải của mình.

“ Ai, đã là thời điểm nào rồi, một hắc còn có lòng dạ thảnh thơi thế này,” Tần Kính âm thầm tránh tránh, không tránh được liền cũng mặc kệ hắc, trong lòng cười khổ nghĩ ngợi, “ Nói hắc vô tâm, nhưng còn muốn làm cho người ta phiền muộn, nói hắc có tâm, lại ngay cả mình cũng không nghĩ muốn tin tưởng nữa.”

Trầm Lương Sinh đứng ở trước người Tần Kính, Tần Kính tất nhiên là nhìn không tới vẻ mặt của hắc, chỉ có thể cảm giác người phía trước tuy nói nắm tay của mình, quanh thân lại vẫn tản mát ra một cỗ khí tức hờ hững tốt cùng. Bàn tay nắm chặt cũng chỉ là nắm mà thôi, không cảm nhận được ý tứ hàm xúc nào khác.

Hồn hương mặc dù thô lớn như cánh tay trẻ nhỏ, nhưng cháy cũng thực nhanh. đến khi hương cháy trụi, chợt thấy người ngồi bên cạnh quan tài cả người chấn động mạnh một cái, đỉnh đầu từ từ dâng lên một luồng hồng vụ (sương mờ màu đỏ). Hồng vụ giống như bị hồn hương kia lôi kéo, chậm rãi nhẹ nhàng bay đi, hồn hương quấn quanh vẫn vít vòng vo hai vòng liền nhanh chóng chui vào trong thiết quan, thiết quan

nhất thời bao phủ bởi ánh sáng đỏ rực, âm âm nổ vang, hình như có đồ vật này nọ muốn phá quan mà ra, lại rút cuộc thiếu một phân khí lực nên chỉ có thể dần dần trầm xuống dưới.

“ ... Hoàn thành.” Đại giáo chủ trầm thanh phun ra hai chữ liền thốt nhiên mệt mỏi ngã gục. Hồn dẫn này tuy không lấy đi tính mạng của hắn nhưng nhất định tiêu hao một thân công lực của hắn, từ nay về sau chỉ như thường nhân.

“ Ta đỡ đại giáo chủ trở về phòng nghỉ ngơi, việc huyết dẫn giao lại cho người.” Phương trưởng lão cùng Ngô trưởng lão nói qua một câu công lên người đã mất tri giác trên mặt đất phi thân vút ra ngoài cửa. Ngô trưởng lão trước thu hồi lư hương trên quan tài, từ trong tay áo lại xuất ra một cái tiểu hạp (hộp nhỏ) lập tức hướng Tần Kính đi đến.

“ Để ta.” Trầm Lương Sinh lại tiến lên nghênh đón, đem thanh tiếp nhận tiểu hạp, cũng không buông tay Tần Kính ra, cứ như thế dắt y từng bước một đi đến bên quan tài.

Thiết quan phía trên ngang tàng hai sợi xích sắt to lớn, cách phía dưới quan tài ước chừng hai thước, cách bên trên chừng chiều cao của một người. Mỗi sợi xích lại treo hai khối thiết khảo(cồng sắt), hẳn là khung hình chuyên dụng vì người huyết dẫn mà chuẩn bị.

Trầm Lương Sinh không may mắn chút nào muốn giao vào tay người khác, thân ảnh nhoáng lên một cái nhân liền đã lôi kéo Tần Kính văng vàng đứng ở phía dưới cái xích sắt kia. Dưới tay đầu vào đẩy trước đem hai tay của hắn khóa chặt, rồi mới cúi người xuống, trói buộc hai chân, Tần Kính cả người lập tức gắt gao bị cố định ở phía trên thiết quan, chắc chắn không thể tự mình tránh thoát.

“ Trầm hộ pháp,” Miêu Nhiên từ bên cạnh quan tài, đột nhiên có chút đoán được ý tứ Trầm Lương Sinh, trong lòng thoáng chốc phát lạnh, mở miệng miễn cưỡng nói, “Thuộc hạ thân kiêm chức giáo y, hãy để cho ta làm đi.”

“ Không cần.” Trầm Lương Sinh lạnh lùng phun ra hai chữ, vẫn vững vàng đứng ở bên xích sắt, mở nắp tiểu hạp trong tay, lấy ra một thiết quản (ống sắt) So với ngón út nhân còn muốn nhỏ hơn rất nhiều.

Thiết quản hai đầu đều là dạng nghiêng, mài phi thường bén nhọn, đúng là đồ vật dùng để lấy máu.

Trong mảnh yên lặng trang nghiêm, Trầm Lương Sinh bình tĩnh nhìn vào mắt Tần Kính, tay đột nhiên tăng lực đem một đầu thiết quản đâm sâu vào ngực y, từng tắc từng tắc một, thật sâu cắm vào nơi trái tim.

Từ đầu đến cuối, tay nắm thiết quản không chút run rẩy, không có một chút do dự, cũng không thấy lộ ra một phân dao động nào.

Tần Kính tâm khí cấu tạo khác biệt với người thường, ngực bị đâm như thế sẽ không chết ngay lập tức nhưng sẽ đau đến cùng cực.

Đau đến thấu tận tâm can xương tủy, trước mắt đều trở nên tối sầm, cuối cùng chống đỡ không được hôn mê bất tỉnh.

Điều trong mắt chứng kiến cuối cùng là ánh mắt Trầm Lương Sinh bình tĩnh nhìn mình.

Trong mắt không có một tia cảm tình, chỉ có thuần túy hồ hững, cùng vô cùng tĩnh mịch...

Khi lần thứ hai Tần Kính tỉnh lại, trong thạch thất ngày dĩ nhiên đã trôi qua rồi, cũng không có cảnh tượng ánh nến sáng sủa mà chỉ thừa thốt mà thấp hai ngọn nến, hôn ám, mịt mù hết như chốn u minh quỷ vực.

Ngực đau tựa như tri hoãn một phần, khiến cho Tần Kính toàn thân có thể dậy lên một tia khí lực, cúi đầu nhìn phía ngực chỉ thấy máu đỏ tươi cuộn cuộn không dứt rồi lại cực chậm chạp, thật chậm chạp từ thiết quản chảy một chỗ khác, nhỏ xuống phía dưới thiết quan, quan tài kia liền giống như vật còn sống đem máu rơi vào một giọt cũng không bỏ lọt nuốt vào.

Huyết dẫn cần điều chừng bảy ngày... Tần Kính lặng lẽ nghĩ không biết đã qua bao lâu rồi.

Cũng không biết còn muốn bao lâu nữa.

Thật sự là chân chân thực thực hoạt thụ tội (chịu tội sống)

Tần Kính hoảng hốt nghĩ đến chính mình mới trước đây là lúc không hiểu chuyện mỗi lần tâm thống phát tác thì đều phải lăn lộn khóc lóc om sòm, không ngừng than khóc thảm thiết.

Sư phụ không biết làm cách nào, chỉ có thể cầm lấy tay mình không ngừng an ủi: “Kính nhi chớ sợ, sư phụ ở chỗ này, sư phụ bồi người.”

Thường thường tới cuối cùng, lão nhân gia cũng muốn theo chính mình cùng nhau rơi lệ. Cho nên sau này dần dần trưởng thành, cho dù khi phát bệnh có bao nhiêu thống khổ, Tần Kính đều gắt gao nhận xuống, nhất quyết không chịu than khóc nữa.

“Sư phụ... Thật tốt tình cảnh bấy giờ lão nhân gia người nhìn không thấy, nếu không không biết nên có bao nhiêu đau lòng.” Tần Kính âm thầm tự suy nghĩ, nghĩ ngợi nhiều vậy, đau đớn trong ngực giống như cũng dễ chịu một ít.

Chỉ có người thiệt tình đối đãi người mới có thể sẽ vì người đau lòng, Tần Kính miễn cưỡng giương mắt nhìn về góc thạch thất lằng lằng tự nói với mình, người này, sẽ không như thế.

Trầm Lương Sinh không tiếng động đứng trong góc, cách một phòng mờ tối, Tần Kính thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, chỉ cảm thấy hắn đứng ở nơi đó bất động không nói tựa như một pho tượng đá.

“Đáng tiếc nói đi nói lại, mặc dù người này sẽ không vì mình đau lòng...” Tần Kính muốn cười cười một cái, lại không có khí lực để kéo khóe miệng, tiếp tục im lặng nghĩ, “Hết thấy nước mắt của mình khi đã trưởng thành, thế nhưng đều là ở trước mặt hắn mà rơi.”

Hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại hôn mê, không biết giằng co giày vò bao lâu, trong tim nơi đó cuối cùng dần dần đau đến chết lặng.

Mỗi một lần từ trong hôn mê tỉnh lại, Tần Kính sẽ lại nâng mắt nhìn phía góc tối kia.

Mà Trầm Lương Sinh cũng luôn đứng ở nơi đó, như thể là mình ở nơi này điều bao lâu, hắn liền ở nơi đó đứng bấy lâu, không có cách ly dù chỉ trong nháy mắt.

“...Lúc ...nào rồi?”

Tim dễ chịu chút ít Tần Kính cũng tìm về vài phần khí lực, lần đầu mở miệng cùng Trầm Lương Sinh nói một câu.

“Đã là ngày cuối cùng.”

“Nga... nhanh vậy sao,” Tần Kính nghe vậy thực nhẹ nhàng thở ra, trong tâm khê nói ngày chịu tội sống cuối cùng cũng nhanh đến rồi, tâm tình liền tốt thêm đôi chút, thế rồi chịu cùng đối phương mở lời vui đùa, “Ta nói người... không phải luôn luôn đứng ở chỗ này đi... Ta cũng sẽ không mọc cánh mà bay đi...”

“Tần Kính.”

Trầm Lương Sinh cuối cùng cũng lần đầu tiên tự góc hôn ám kia đi ra, đi đến bên cạnh thiết quan, khê ngẩng đầu nhìn phía y, trong miệng gần từng câu từng chữ, chậm rãi trầm thanh nói:

“Sau khi người chết, ta sẽ tiếp tục sống.”

“... ..”

“Người hiện tại chịu đựng mỗi một phân khổ sở, đều là do ta gây cho người.”

“... ..”

“Mà mỗi một phân khổ sở này, ta đều tận mắt chứng kiến, chặt chẽ nhớ kỹ.”

“... ..”

“Từ nay về sau, ngày ngày nhớ kỹ, đêm đêm mơ thấy.”

“... ..”

“Nguyện ta quãng đời còn lại, mỗi một ngày, mỗi một ngày sống chịu dày vò.”

... Thì ra là thế.

Tần Kính sững sờ cùng hắn nhìn nhau, trong mắt đối phương vẫn như ngày đó y chứng kiến, không có một tia cảm tình chỉ có thuần túy hờ hững cùng khôn cùng tĩnh mịch.

Trong lòng dường như có một tiếng trầm buồn nổ vang, cuối cùng sau khi nổ tung, trước mắt đầy rẫy tan thương, nơi nơi hoang vu.

Tần Kính lặng lẽ nghĩ đến, nguyên lai trong mắt của hắn hờ hững cùng tĩnh mịch không phải dành cho mình.

Mà là cho hết thấy quang đời còn lại của hắn.

Hoàn

19. Chương 19

Trong phòng tối thật lâu không còn tiếng người.

Tần Kính chưa từng trả lời, chỉ lẳng lặng gục đầu xuống, tựa như lại hôn mê rồi.

Hơn hai canh giờ sau, cánh cửa lớn trong thạch thất bỗng nhiên bị đẩy ra, hai vị trưởng lão cùng bốn vị Đường chủ nối đuôi nhau đi vào, không thấy ai có động tác như thế nào, cả phòng nền đuốc lại tức thì một lần nữa sáng lên, chiếu rọi bên trong sáng hết như ban ngày.

“Tiểu Trầm, còn chịu đựng được không?” – Miêu Nhiên đi đến bên người Trầm Lương Sinh, thấp giọng hỏi một câu.

Bảy ngày đêm này Trầm Lương Sinh vứt bỏ hết thấy giáo vụ, không ăn không ngủ đứng ở chỗ này, tuy là Miêu Nhiên biết hắn căn cơ thâm hậu, cũng có chút không yên tâm. Nói đến cùng, vô luận bản lĩnh cao thâm như thế nào, chung quy chỉ là con người mà thôi.

“Không sao”. – Trầm Lương Sinh lại chỉ thản nhiên gật gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo người bị trói trên kia.

... Xem đi xem đi, dù sao chỉ có thể nhìn như thế trong chốc lát, khó có thể nào người sau này còn muốn ôm thi thể của y mà sống tiếp. Miêu Nhiên trong lòng thở dài một tiếng, cái gì cũng không muốn nói nữa.

Tần Kính kỳ thật vẫn chưa thực ngất xỉu.

Cho dù thực sự là hôn mê rồi, tới một khắc cuối cùng cũng có thể tỉnh lại.

Đợi lâu như thế, chính là đang đợi giờ khắc này.

Trong huyết mạch của y sớm đã chuẩn bị sẵn tiền căn nhằm đưa hắn tỉnh lại, chờ hắn xuất chiêu bài cuối cùng.

“Trầm Lương Sinh, chính là ngươi cũng biết...”

Thời khắc phát giác huyết mạch bắt đầu sục sôi, Tần Kính đột nhiên mở miệng, không để ý có người bên ngoài ở đây, cuối cùng nói ra một câu trả lời:

“Ta nếu thật muốn gì đó, cho tới bây giờ cũng đều không phải chân tâm của ngươi.”

Lời vừa dứt, liền thấy một đạo kim mang bỗng nhiên phóng lên cao.

Tần Kính từ từ thúc dục nội công đã luyện từ nhỏ, Phật môn tâm pháp bí quyết sớm dung nhập vào trong huyết mạch.

Kim trạn Phật quang tràn đầy bỗng nhiên dâng trào, đem thiết quan ở giữa thạch thất cùng người bị trói trên quan tài thành một khối bao ở trong.

“ Không xong!” – Hai vị trưởng lão đầu tiên có phản ứng, trong tay vội xuất ra binh khí phóng tới, trong thời gian ngắn đã đến trước mặt Tần Kính, lại tại tinh thuần phật quang không tiếng động vỡ nát, bỗng chốc rơi xuống.

Trong thiết quan đột nhiên nghe thấy một tiếng thê lương gào dài, bất quá chỉ khoảnh khắc sau, thảm gào cuối cùng ngừng lại, kim mang cũng quay về hư vô.

Sáu người trong thạch thất khẩn cấp chạy tới thiết quan, vội vã khẩn cấp muốn tìm cách cứu vãn. Chỉ có Trầm Lương Sinh lại phi thân lên, nội kinh xuất ra đánh gãy xích sắt đứt thành từng đoạn, người bị xích sắt trói buộc liền thẳng tắp rơi vào lòng ngực hắn.

Diệt tự tâm quyết, đều là lấy huyết nhục bản thân mà phụng bồi. Mỗi lần niệm một chữ, toàn thân huyết nhục nhanh chóng bị rút cạn khô.

Trầm Lương Sinh tận mắt chứng kiến người trong đạo phật quang lấy tốc độ khó tin mà trở nên già nua.

Tóc đen hóa đầu bạc, hồng nhan biến thành xương khô.

Bất quá chỉ là trong khoảnh khắc.

Cuối cùng rơi vào trong lòng hắn, đã giống như một khối thây khô.

“ Ta sai lầm rồi... Hiện tại mới là một lần cuối cùng...”

Quỳ một gối xuống, Trầm Lương Sinh ôm chặt người yếu ớt chỉ còn một hơi thở trong lòng ngực. Trong đầu một mảnh trống rỗng miên man. Đôi mắt kia đã mất một tia huyết nhục, chỉ còn làn da khô héo dính sát vào gương mặt. Trong tai nghe được thanh âm già nua khàn khàn, hướng hắn nói ra bốn chữ (*) cuối cùng:

“ Ta thích người.”

“ Không!!!”

Quan tài cuộn trong sương mờ kia dần cũng thấy rõ kết quả, mặc dù có thể mơ hồ nhìn ra dáng hình một con người nằm bên trong, nhưng nhất định là không thể sống thêm.

Hai vị trưởng lão giận dữ vô cùng, lập tức cho rằng Trầm Lương Sinh thông đồng với kẻ thù bên ngoài, căm hận vận công đánh tới một chưởng.

Miêu Nhiên mặc dù cũng vạn phần kinh ngạc, tóm lại được một tia thần trí, vội vàng thét lên một tiếng, lấy một địch hai cản lại chưởng phong kia, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

“ Hai vị trưởng lão, việc này tuyệt đối không phải...” – Miêu nhiên không kịp ổn định nội tức, một bên ho ra máu một bên muốn khuyên giải, lại thấy mọi người đối diện thẳng tắp nhìn phía sau của mình, liền cũng hạ ý quay đầu nhìn lại.

Nàng nhìn thấy Trầm Lương Sinh đứng lên, trong lòng ngực ôm một khối thi thể khô héo, sắc mặt vẫn tĩnh lặng như hồ nước lạnh lẽo.

Rồi chớp mắt tiếp theo, đã thấy ánh nến cả phòng bỗng chốc vụt tắt, Trầm Lương Sinh mãnh liệt dùng hết mười thành công lực, kinh lực long trời lở đất, phiên giang đảo hải toàn bộ nhập vào thi thể khô héo trong lòng ngực, nhất thời người kia hóa thành tro bụi đầy trời.

Thủ đoạn tuyệt tình nghiền xương cốt thành tro bụi như vậy khiến tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, nhất thời cũng đã quên tiếp tục truy cứu.

Giữa lúc trái tim mãnh liệt giao động và loạn nhịp Trầm Lương Sinh một mình xuyên qua bụi bay đầy trời, từng bước một hướng ra cửa.

Đi vài bước, liền lẳng lặng ngã xuống.

Bảy ngày đứng một nơi không ăn không ngủ, lại thêm vọng động chân khí, mặc dù căn cơ thâm hậu, cũng đã tổn thương nguyên thần.

Khi Trầm Lương Sinh tỉnh lại đã là hai ngày sau, thân không phải ở nơi kia, mà là nằm ở trên giường mình.

“ Người tỉnh rồi?” – Miêu Nhiên ngồi bên cạnh bàn, nghe thấy động tĩnh liền đứng dậy đến gần, rõ ràng giải thích, – “Việc này tiền căn hậu quả ta đã cùng những người khác nói, người tội danh cầu kết với kẻ thù kia không ai nhắc lại nữa.”

“ ... ”

“ Có lẽ bọn họ cũng không tin toàn bộ, nhưng không tin thì như thế nào chứ?” – Miêu Nhiên nhìn Trầm Lương Sinh yên lặng đứng dậy mặc y phục, trong miệng không chút để ý rồi nói tiếp, – “Đại giáo chủ toàn bộ võ công đã mất, võ lâm chư phái lại tập kết dưới chân núi, cân nhắc hai ngày này, có lẽ là đã muốn suy xét tới việc lên núi phá trận pháp rồi. Đại chiến trước mặt, tin người và cùng người tử thủ, chung quy vẫn là so với tin người thật sự phản giáo còn hơn.”

“ ... ”

“ Tóm lại tỉnh là tốt rồi, ta còn muốn trực đêm, người bản thân tiếp tục nghỉ ngơi một chút đi.”

Miêu Nhiên nói xong nói, xoay người hướng bên ngoài mà đi, lại thấy đối phương bước đi đuổi kịp, quay đầu lại cau mày nói: – “ Người đây là muốn đi đâu? Tiểu Trầm, người khiến cho ta ít tổn tâm huyết được không?”

“ ... ” – Trầm Lương Sinh dừng một chút, cuối cùng cũng chịu mở miệng, ngữ khí lại có một tia mờ mịt, – “Miêu di, để cho ta lại cùng người như thế này đi.”

Miêu Nhiên đột nhiên có chút muốn rơi lệ, nhưng rốt cuộc nước mắt từ thời điểm nhiều năm về trước đã cạn khô, cuối cùng chỉ giơ tay lên, giống như khi còn nhỏ sờ sờ đầu của hắn, nhẹ giọng trả lời: – “Vậy cùng Miêu di đi trực đêm đi. Chúng ta lại cùng một nơi như thế này.”

Nói là trực đêm, nhưng cũng không có chuyện gì làm. Võ lâm đồng minh phía trước kiên kị Hình giáo Đại giáo chủ cùng Đại hộ pháp hợp lực, không dám tùy tiện mưu đồ. Hiện tại đã ổn thỏa nắm chắc thắng lợi, nhất thời không vội. Phật sơn thế núi hiểm trở, đêm khuya tấn công lên núi là điều hoàn toàn không sáng suốt, vậy nên một đêm này, ngược lại phá lệ yên bình.

Trầm Lương Sinh cùng Miêu Nhiên cùng nhau tản bộ, cũng không có chuyện gì có thể nói.

Sau một lúc lâu Miêu Nhiên mở miệng trước, một lần nữa nhắc chuyện mới vừa rồi đã nói qua trong lời nói đầu: – “Lời này ta đáng lẽ không nên nói, nhưng là tiểu Trầm, chuyện cùng nhau tử thủ, người suy nghĩ một chút nữa đi.”

“ ... ”

“ Hai vị trưởng lão tất sẽ tử thủ tới cùng, mấy vị Đường chủ cùng chủ sự... chỉ sợ không muốn tử thủ cũng không nhất định có thể chạy thoát được.”

“ ... ”

“ Nhưng người nếu thật muốn rời đi, chắc chắn có thể. Người chính mình tự ngẫm lại một chút đi.”

“ Miêu di, ” – Trầm Lương Sinh nghe vậy nói tiếp, – “Trận chiến ngày sau, ta sẽ bảo hộ người chu toàn.”

“ Hảo ý của người, Miêu di xin khắc ghi.” – Phảng phất như thời gian đảo ngược, Miêu Nhiên cười rộ lên, lắc lắc đầu, – “Tiểu trầm, còn nhớ rõ vị cố nhân Miêu di từng kể cho người không?”

“ ... Nhớ rõ.”

“ Năm đó hắn từng nói dù có chết cũng không nguyện gặp lại ta, chính là thời điểm lễ mừng năm mới vừa rồi, ta lại nhịn không được trộm xem hắn một lần.”

“ ... ”

“ Hắn còn sống, hiện giờ đã là con cháu đầy đàn.”

“ ... ”

“ Tôn tử lớn nhất của hắn, bộ dạng cùng hắn trước đây y hệt nhau, mấy năm liên tục tuổi cũng cùng hắn năm đó không sai biệt lắm...” – Miêu nhiên dừng một chút, làm như nhớ tới chuyện thú vị gì, trên mặt ý

cười lại đậm thêm hai phần, – “Ta có chút hứng thú, liền thử đi theo đứa bé kia, đi bên người nó trong chốc lát.”

“ ... ”

“ Kết quả người đoán thế nào?” – Miêu Nhiên cười ra tiếng, – “Nó thế mà đỏ mặt lại gần ta, hỏi ta có phải hay không bị lạc đường.”

“ ... ”

“ Ngày xuân năm mới, trên đường nơi nơi đều là người tụ tập, làm gì có nhiều cô nương lạc đường như vậy chứ, vừa nhìn là biết có tâm tư khác.”

“ ... ”

“ Ngay cả cách tiếp cận nhi nữ nhà người ta đều cùng người nọ năm đó giống nhau như đúc.”

“ ... ”

“ Khi đó ta liền phát hiện...” – Miêu Nhiên mỉm cười nhìn về phía Trầm Lương Sinh, khẽ thở dài buông một câu, – “Miêu di đời này, đã muốn sống lâu lắm rồi.”

“ ... ”

“ Tiểu Trầm, trận chiến ngày sau, người không cần quản ta. Mà sinh tử của người, ta cũng sẽ không xen vào nữa, toàn bộ tùy ý người đi.”

Lại tiếp tục lặng yên mà bước đi trong chốc lát, Miêu Nhiên đột nhiên dừng bước, từ trong tay áo lấy ra một cái túi hương, giao cho Trầm Lương Sinh.

“ Ta nghĩ nghĩ, vật này, vẫn là giao cho người.”

“ ... ”

“ Bên trong là thứ gì, người chắc cũng rõ ràng.”

“ ... ”

“ Người nhưng cũng thực sự hận y sao?”

“ ... ”

“ Cầm lấy đi, cũng đã đến tình cảnh này rồi, trong lòng nghĩ muốn cái gì thì chính là làm cái đó, tội gì lại khó xử chính mình.”

Trầm Lương Sinh đưa tay tiếp nhận túi hương, nhẹ nhàng phiêu phiêu không có chút sức nặng nào, giống như là trống rỗng.

“ Đã tới giờ Tý rồi, người nguyên thần chưa toàn bộ hồi phục, trở về nghỉ ngơi đi.”

Miêu Nhiên nói qua một câu, rồi tự mình đi trước. Trầm Lương Sinh cũng xoay người rời đi, lại không phải lập tức trở về phòng, mà là đi lên đỉnh Phật sơn.

Trên đỉnh Phật sơn, có loài mộng thảo, ban ngày rút vào trong đất, đêm mới lộ ra, tên gọi là hoài mộng.

“Truyền thuyết nói rằng, cỏ hoài mộng có thể giúp người mộng được những giấc chiêm của bản thân, Trầm hộ pháp sao không hái một gốc cây thử xem?”

“Không có giấc chiêm.”

Lời đối đáp ngày đó như quẩn quanh vang vọng bên tai. Chính là khi đó hắn chưa từng dự đoán được, chung quy có một ngày, chính mình cũng sẽ đi hái một gốc hoài mộng.

Cũng sẽ muốn vào trong mộng nhìn một cái.

Chính mình đến tột cùng vì sao giấc chiêm.

Hoàn

20. Chương 20

Trầm Lương Sinh ngửi thấy hương hoa quế lẫn trong không khí. Mặc dù cách ngày vào thu còn một quãng thời gian nữa, gốc cây quế ở góc sân kia cũng đã ẩn ẩn những nụ hoa, mơ hồ có cổ hương thơm ngọt ngào.

Hắn liền thuận theo hương hoa chậm chậm múa hết một màn kiếm pháp, kiếm thu về bao, liếc mắt chợt thấy bên song cửa sổ người nọ yên tĩnh nhìn mình. Bốn mắt giao nhau, người nọ lại giả vờ như không có gì cúi đầu, tiếp tục đọc văn chương thánh hiền của y.

“Tần đại phu,” Trầm Lương Sinh khoanh tay, thong thả bước tới gần cửa sổ, không lạnh không nhạt hỏi một câu, “Một canh giờ, sách này người chỉ đọc được vài tờ?”

“Đương nhiên là xem được không ít trang rồi.” Tần Kính nhìn không chớp mắt, đáp rõ ràng lưu loát, không những không thấy vẻ chột dạ, mà còn dư giả hỏi lại một câu, “Trầm hộ pháp hôm nay đã ngâm mình qua được tuyết chưa?”

“Tần đại phu không phải bảo ta buổi tối mới đi lại sao?” Trầm Lương Sinh đứng bên cửa sổ nhìn y, khẽ thiêu mi hỏi, “Hay là nói, người lời này ý là đang hỏi ta muốn hay không cùng với người ngâm mình?”

“Trầm hộ pháp nghĩ nhiều rồi.” Tần Kính tiếp lời thực nhanh, sắc mặt cũng không có gì kì lạ. Tuy rằng đầu vẫn khẽ buông xuống, vành tai lại từng chút một đỏ ửng lên.

“Tần Kính,” Trầm Lương Sinh đưa tay xuyên qua cửa sổ rộng mở, khép lại cuốn sách trên bàn, “Tâm tư không ở trên sách, xem cũng vô dụng.”

“Trầm hộ pháp sao biết tâm tư của ta không ở trên sách?” Tần Kính cuối cùng ngẩng đầu, cười đến thập phần nhã nhặn.

“Cái này phải hỏi người,” Trầm Lương Sinh thản nhiên liếc mắt nhìn y, “Một canh giờ vừa rồi, Tần đại phu rốt cuộc là đang nhìn sách, hay là đang nhìn ta?”

“A?...” Tần Kính mới vừa rồi bị một câu của đối phương khiến cho trên mặt hơi nóng, hiện giờ thì đã trở về bộ dạng ‘lợn chết không sợ bỏng nước sôi’, cuối cùng cách án thư kê sát cửa sổ nhào người ra đưa tay vỗ nhẹ nhẹ mặt Trầm Lương Sinh, “Mỹ nhân, chớ rụt rè a.”

Vừa cấp cho ba phần màu sắc liền biến thành chủ nhân phường nhuộm như thế, thật sự không nên cùng y vô nghĩa.

Trầm Lương Sinh túm lấy tay Tần Kính đang giở trò trên mặt mình, một tay kéo cả người y lại, trực tiếp lấp kín cái miệng phun không ra ngà voi (không nói được gì tử tế) kia.

Hoa quế ngọt hương thơm mát lan tỏa theo cơn gió, len lỏi vào giữa hai đôi môi đang nhắm nháp lẫn nhau, lượn lờ dây dưa phía trên đầu lưỡi, trong miệng nhất thời sinh hương.

Trầm Lương Sinh bất chợt khó có được xuất hiện tia hoảng hốt. Trong lòng giống như có muôn vàn thỏa mãn, mà lại giống như vẫn cảm thấy không đủ. Trong chớp mắt lại sinh ra một ý niệm hoang đường trong đầu — muốn đem người cách ô cửa sổ cùng mình hôn môi này hợp với nguyệt quế ủ thành một bầu rượu, chậm rãi say đắm cả đời.

Tần Kính bị hắn túm, nửa người trên ghé vào trên án thư, thắt lưng bên cạnh bàn thực lâu, không thoải mái mà khẽ tránh tránh.

Trầm Lương Sinh buông tha đôi môi của y, nháy mắt trực tiếp từ cửa sổ nhảy vọt vào trong phòng, đem người kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt của y.

“Có cửa mà không đi, cứ muốn nhảy từ cửa sổ, thật sự là hành vi bọn đạo chích mà.” Tần Kính bị hắn biến thành có chút ngứa ngáy, vừa cười vừa giễu một câu.

“Người trong phòng này có gì đáng giá để ta trộm đây?” Trầm Lương Sinh ôm hắn di chuyển tới bên giường, muốn làm cái gì đã là vô cùng rõ ràng.

“Chỉ có một đại hoạt nhân (người sống) đứng ở chỗ này...” cả người Tần Kính bị áp đảo trên giường, miệng vẫn không thành thực, ghé vào bên tai người trên thân mình trêu đùa, “Hiển nhiên là trộm người rồi.”

Trầm Lương Sinh ngón tay lên vào trong y phục đối phương, tinh tế sờ soạng.

Ngày mùa hè xiêm y thực ít, tiết y cũng thay đổi thành chất liệu mỏng nhất nhẹ nhất. Cách một tầng vải mỏng manh, hai khối hồng hồng nho nhỏ trên ngực kia bị tùy ý nhu lỏng vài cái liền cứng lên, sờ vào thực đáng yêu muốn chết.

“Nơi này có thoải mái hay không?” Trầm Lương Sinh cởi ra ngoại bào của y, cách tiết y trần trọc duyên cấn hai cái tiểu nhũ đầu, nước bọt thấm ướt lớp vải trước ngực, hai khối hồng hồng ướt át hiện ra dấu vết đậm mờ.

“Thoải mái...” Tần Kính tựa như bị hấn chọc ghẹo tức giận trong lòng, chính mình chủ động mở ra vạt áo, hé lộ nhũ tiêm cứng ngạnh, “Cho nên lại hôn hôn nữa đi.”

Trầm Lương Sinh liền cúi đầu trực tiếp hôn lên vạt nhỏ bên trái kia, ngậm giữa hai hàm răng khe khẽ cắn, không nhẹ không nặng mà dụ dỗ trêu chọc, tay vuốt ve hạ thân đối phương, quả nhiên thấy đã có hai phân ngắc đầu.

“Ấn...” Có lẽ là phía dưới bị người bao trong lòng bàn tay khe khẽ chà xát mang đến tư vị thực không tồi, Tần Kính hơi hơi hừ ra tiếng, nhắm mắt nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, “Trầm Lương Sinh, ta thích người.”

“... ..”

“Xảy ra chuyện gì?” Trầm Lương Sinh đột nhiên dừng lại động tác, Tần Kính mở mắt ra có chút không hiểu cho nên nhìn hấn hỏi.

“Không có gì, còn muốn hay không?” Trầm Lương Sinh trả lời tự nhiên nhưng trong lòng cảm thấy được có chút kinh ngạc. Cũng không phải không biết người dưới thân này ở trên giường chỉ cần bị làm cho thư thái thì cái gì cũng chịu nói, một câu “Ta thích người” sớm không biết nghe bao nhiêu lần rồi. Chính là chẳng biết tại sao, vừa rồi nghe được thì trái tim lại mạnh mẽ đập nhanh dữ dội.

“Muốn...” Tần Kính vật phía dưới kia mới vừa bị vãn về cứng rắn, làm sao có thể cam lòng nói không cần, dừng một chút, có lẽ là đã ăn sâu hương vị vào tủy rồi, nhớ lại khoái hoạt phía sau, lại thấp giọng nói thêm, “... Phía sau... cũng muốn..”

“Tuy rằng không phải mỹ nhân, nhưng cũng rụt rè một chút đi.” Trầm Lương Sinh thu chỉnh tâm thần, ngoài miệng cùng y nói lời chọc ghẹo, dưới tay cũng không chút chậm lại, hai ba cái đã trút bỏ sạch sẽ y phục của hai người, ngón tay vuốt ve hạ thân Tần Kính, chậm rãi lần mò xoa nắn huyết khẩu.

“Chính mình trưởng thành bộ dạng tốt như vậy, đương nhiên không ai có thể lọt vào được mắt của người.” Tần Kính bày ra vẻ mặt ủy khuất, đưa tay cầm cánh tay Trầm Lương Sinh, khe khẽ nắm một câu, “Nam nhân chứ cũng không phải đại cô nương, ta lớn lên đáng vẻ như vậy cho dù không làm hài lòng người thì thôi đi, còn ghét bỏ cái gì.”

“Ai nói ta ghét bỏ?” Trầm Lương Sinh nhìn y lộ ra biểu tình này cảm thấy buồn cười, dù chưa thực cười ra nhưng cũng khẽ sát bên tai y thấp giọng, “Còn nữa, Tần đại phu từng nghe qua có câu ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ hay chưa?”

Tần Kính nghe vậy tức thì thành thật hơn nhiều, trên mặt phỉếm ra một tầng mỏng hồng hồng. Trầm Lương Sinh nhìn ở trong mắt, bỗng nhiên phát giác bộ dạng đối phương thật sự là vô cùng dễ nhìn, chẳng một chỗ nào không khỏi khiến cho mình yêu thích không rời.

Nghĩ như thế liền từ mi tâm y chậm chậm hôn xuống. Hôn qua cặp mắt ôn nhu đa tình kia, bờ môi mềm mại ướt át, hầu kết giống như cánh bướm bắt an khẽ lay động. Hôn qua xương quai xanh xinh đẹp bằng phẳng, bờ ngực gầy quang lỏa, nhũ tiêm đứng thẳng. Hôn qua cái bụng nhỏ bằng phẳng, đầu lưỡi lưu luyến nơi rốn nhỏ trêu chọc hai cái, liền tiếp tục liếm xuống, một chút một chút đem sợi mao nơi riêng tư của y liếm thấm ướt. Hôn qua cái vạt trắng nõn giống như xử nữ kia, ngậm lấy quy đầu hấp duyên thật mạnh. Hôn qua bắp đùi non mềm, âm nang mơn mớn phía dưới, cẩn thận liếm ướt tiểu huyết hơi hơi hé mở. Hôn qua đôi chân thon dài, mắt cá chân gầy yếu, hôn xuống ngón chân vì động tình mà đã co lại.

“ Ân... Trầm Lương Sinh...” Tần Kính dần dần bị hôn đến không thể kiềm chế, rên rỉ niệm ra tên của đối phương, thì thào lặp lại, “ Ta thích người...”

Không, tuyệt đối không phải ảo giác, bình tĩnh lại thực sự có chỗ nào không đúng.

Trầm Lương Sinh nghe được một chữ “Thích” kia, tim không ngờ đập mạnh, rồi sau đó càng lúc đập càng nhanh, trong đầu sinh ra một cỗ nồn nóng không tên.

Hắn thật sâu tiến vào thân thể y, cùng y gắt gao trao đổi một nụ hôn dài khiến y thở không ra hơi, từng chút từng chút tăng nhanh luật động, nồn nóng, bất an lại thủy chung tồn tại không chút thuyên giảm.

“ A...” Tần Kính bỗng nhiên bị đối phương kéo nửa thân lên, trong cơ thể đỉnh cực vật đâm sâu đến cực hạn, không khỏi thốt ra tiếng rên nhỏ.

Trầm Lương Sinh chính diện ôm y vào trong ngực, mặt đối mặt, hạ thân vẫn hung hãn mạnh mẽ đỉnh đưa, cũng không biết còn có thể như thế nào giải quyết cỗ nồn nóng kia, mảy kiếm càng lúc càng nhú chặt.

“ Ta thích người... A Lương... ta thích người...”

Tần Kính giống như cũng đã nhận ra tâm tình của hắn, có lẽ là muốn nói chút gì đó để trấn an, lại không biết lời trong miệng y tất cả đều là đổ thêm dầu vào lửa.

“ Quả thực là thích sao?” Khi Trầm Lương Sinh nghe được chính mình hỏi ra những lời này, thoáng chốc vẻ sợ hãi sững sốt. Trong lòng chút nồn nóng kia bỗng dừng theo những lời này tán đi, chiếm lấy chính là mơ hồ sợ hãi.

Hắn cuối cùng nhớ ra, đây bất quá là giấc mộng.

Trong mộng vẫn là ngày hè ấy, bọn họ vừa mới tương ngộ, giờ đã cộng phó vu sơn, cách biệt thiên nhai.

Thật sự thời gian sai lầm rồi, năm tháng đã tiêu tan, bất quá chỉ là một hồi mê mộng.

Mà đắm chiêu của chính mình, rốt cuộc chỉ là muốn ở trong mộng hỏi y một câu:

“ Quả thực là thích sao?”

“ Trầm Lương Sinh, ta thích người.” Người trong lòng ngực quả nhiên cho ra một câu trả lời mình muốn.

Lời vừa nói ra, liền thấy sợi tóc đen óng bỗng chốc hóa thành đầu bạc, gương mặt trước mắt tái nhợt không một tia huyết nhục, chỉ còn da mặt khô héo dính sát vào xương đầu.

“ Ta thích người, là thật.”

Vô luận khuôn mặt đáng sợ như thế nào, ánh mắt nhưng vẫn là ôn nhu như vậy. Chằm chằm chú chú mà nhìn hắn, nói thích hắn.

“ Như thế là tốt rồi... Như thế là đủ rồi...”

Trong lòng sợ hãi cuối cùng cũng tán đi. Không có kinh hãi, không còn hoảng sợ, hắn gắt gao ôm một khối thi khô, ở trong mộng liêu chết triền miên.

.

Có lẽ đêm trước trận ác chiến luôn phá lệ dài lâu. Khi Trầm Lương Sinh mở mắt trời vẫn còn tối đen, khắp nơi một mảnh yên tĩnh.

Thế là hắn cũng lẳng lẳng nằm đó, vươn tay từ trong lòng ngực xuất ra cỗ hoài mộng, lại đụng đến cái kia túi hương kia.

Trong túi hương liệu sớm bay lên không, chỉ có Miêu Nhiên ngày đó vội vàng thu lại một ít tro bụi, thật sự là quá ít, chỉ có một chút đọng nơi đáy túi.

Trầm Lương Sinh khẽ đưa ngón tay vào trong, đầu ngón tay dính một chút tro bụi, đưa tới bên môi liếm sạch.

Tất nhiên là không có hương vị gì.

Giống như câu ‘Thật sự thích’ kia, bất quá cũng là trong mộng gắt gao nắm chặt, tỉnh mộng thoáng chốc hóa thành hư không.

Dần dần sắc trời mờ sáng, Trầm Lương Sinh đứng dậy chỉnh trang, buộc tóc, đẩy cửa phòng ra nghênh đón một trận ác chiến cuối cùng trong cuộc đời này.

“ Tàn Kính, lời thề ngày đó, thứ cho ta không thể tiếp tục giữ.”

Chiến đấu tới cuối cùng, Hình giáo giáo chúng kẻ chết thì chết, kẻ hàng thì hàng, hoặc có may mắn đào thoát, cũng khó còn có thể giữ hơi thở.

Hai vị trưởng lão cùng bốn vị Đường chủ đều đã bỏ mạng, còn lại một mình Trầm Lương Sinh, có lẽ có thể trốn, nhưng cũng không muốn chạy trốn.

“ Không phải bởi vì hận người, chính là thử qua mới biết, ta làm không được.”

Mặt trời mọc treo trên cao, thiên lý sáng tỏ. Tội nhân sát nghiệt quá nặng, cuối cùng có một ngày hoàn trả.

Trầm Lương Sinh toàn thân nơi nơi thụ thương, tay cầm bội kiếm, quanh người thủ hạ tài giỏi vây quanh, giây phút giằng co ngắn ngủi.

Trong tay bội kiếm giống cảm ứng được tâm ý chủ nhân, đột nhiên phát ra thanh âm vút dài.

Không giống thị uy, chỉ giống như kiếm khóc.

Lưỡi kiếm sắc bén vẫn tự gào thét, chủ nhân của kiếm lại nở nụ cười.

“ Người lưu lại bốn chữ không biết thật hay giả, ta nguyện hoàn người thực tâm thực ý bốn chữ đó...”

Một hồi mưa hè sớm đã tạnh, tán ô họa bức tranh thủy mặc hoa lau sớm tàn rũ trong bùn đất, nguyên lai thật sự số mệnh sớm đã định.

Chính là nếu thời gian có thể quay lại, có thể trở lại khung cảnh ngày xưa, có thể lại trông thấy đôi mắt nhu hòa kia, lại nghe được lời người đã từng hỏi.

Hắn nhất định nguyện cười nói cho y biết:

“ Chỉ cầu được chết.”

Hoàn.

Đường 19:02:53

BE phiên ngoại tên là [Nhất lý nhai — một đoạn đường], đại ý chính là sư phụ Tàn Kính muốn vì y sửa mệnh, nhưng cuối cùng thiên mệnh khó trái, bảo trụ được hồn phách nhưng là hồn phách nhập không được luân hồi.

Sau đó cái gọi là hồn phách nhất định vì chấp niệm kiếp trước, chấp niệm của Tàn Kính chính là sau cùng nhìn thấy một phen hỉ nhạc bình an(*) kia, cho nên hồn phách luôn luôn ở trên đường kia bồi hồi quanh quẩn.

Trầm Lương Sinh sau khi tự vẫn bởi vì chấp niệm quá sâu, nhập không được luân hồi.

Hắn ngay cả tên của mình đều quên, chỉ nhớ rõ cùng một người đi qua một đoạn đường, vì thế cũng luôn luôn tại nơi đó bồi hồi.

Chính là hồn phách cùng hồn phách, hai người sẽ không thấy đối phương.

Vì thế bọn họ liền bồi hồi nha, bồi hồi nha, có khi đối diện lướt qua nhau, có khi theo hồn phách đối phương đi xuyên qua, nhưng là không biết tới sự tồn tại của nhau.

Lưu Phi Phi 19:03:54

Vậy song kết cục đâu? Song kết cục đâu? Song kết cục đâu?

Đường 19:04:59

Du hồn không thể trường tồn thế gian, vì thế bọn họ liền như vậy bởi hồi tới tận khi hồn phi phách tán.
Sinh mệnh đã định trước tương ngộ lẫn nhau chỉ có một lần.
Chưa từng lỡ mất, cũng không có nữa.

__The end__

[Hoạt thụ tội] — Tiểu kịch trường và vân vân

Tần đại phu: A Lương A Lương, ta thích người >///

Trần hộ pháp: |||||

Sư phụ bị người ghép thành sư đồ niên thượng (hay là niên hạ?) : Hằng Túc, chớ làm mất mặt.

Miêu Đường chủ: Vì một thiên đam mỹ mà nữ phụ như ta phải học máu == *phụt*

Tổng BOSS trong truyền thuyết: Xin cho ta một cơ hội (nhấn giọng) còn sống lên sân khấu (lại nhấn giọng)
ToT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-toi>